ATILGAN, GİZEMLİ BİR YABANCININ YARDIMIYLA, ONLARCA YILLIK BİR ESRARI ÇÖZMEYE ÇALIŞIYOR!

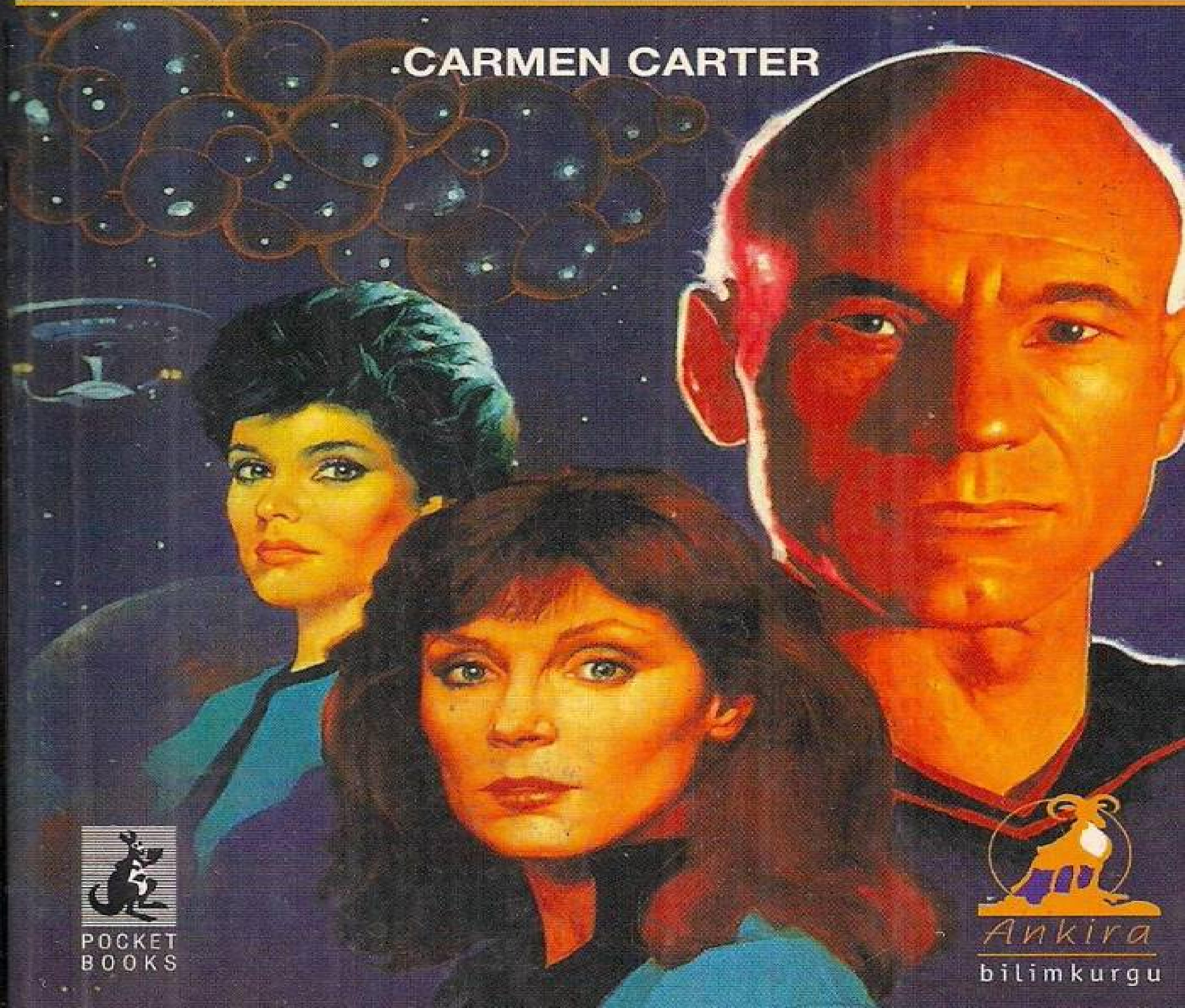
#3

UZAY YOLU

YENİ KUŞAK

HAMLİN ÇOCUKLARI

CARMEN CARTER

POCKET BOOKS

Ankira

bilimkurgu

HAMLİN ÇOCUKLARI

UZAY YOLU SERİSİ

YENİ KUŞAK 5. KİTAP

CARMEN CARTER

TÜRKİYE VE DÜNYA TELEVİZYONLARININ EN BEĞENİLEN DİZİ FİLMİ Kaptan Körk ve Mister Spak sizleri Atılgan uzay gemisiyle yeni dünyalara; ve tehlikeli maceralara davet ediyorlar!

I

Gün, gezegenlerin bir güneş çevresinde dönmelerinden ortaya çıkmış bir kavramdır. Derin uzayda, alevler içindeki yıldızların ışığından ve sıcaklığından uzakta, sonsuz gecenin krallığı hüküm sürer…

"Kaptan, bu saatte hala uyanık ne yapıyorsunuz?"

Bu sözler Jean-Luc Picard'ı uzayın derinliklerine taşımakta olan narin hava kabarcığını parçaladı. Kaptan boşluktan, uzay gemisinin koruyucu kabuğunun içine geri çekildi. Hemen önündeki pencereye odaklanan gözleri, cama yansıyan silüete odaklandı: güçlü hatlara sahip geniş bir alın, kenarlarda kısacık kesilmiş gri saçlarla vurgulanmış ince bir yüz ve koyu renk delici bakışlara sahip gözler. Camın üzerinde duran ellerinin sıcaklığı uzaya emilmiş, parmakları adeta soğuktan katılaşmıştı. Avuç içlerini soğuk yüzeyden kaldırdı ve gözlem odasına giren kadını karşılamak için arkasını döndü—

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim, Dr.Crusher," dedi

Beverly Crusher kaptanın yanına gelerek camdan dışarı baktı. Kaptan ona bakmayı sürdürüyordu.

"İşim gereği, Kaptan. Sizin de bildiğiniz gibi ben bir doktorum. Biz diğer herkesin—hemen hemen herkesin—uykuda olduğu zamanlarda da uyanmak zorunda kalabiliriz." Esnedi ve eliyle karışık kızıl saçlarını düzeltti. "Sizin bahaneniz nedir, uyku mu tutmadı, yoksa görev gereği mi?"

"Felsefe." Ancak biraz önce Picard'ı sarmalayan neredeyse mistik duygu kaybolmuştu ve artık yalnız olmayan Picard'ın tekrar o duyguyu yakalamak gibi bir isteği de yoktu. "Sizi uyandıran ciddi bir şey miydi?"

"Geminin kaptanına bir raporu gerektirecek kadar ciddi değil, eğer sormak istediğiniz buysa." Beverly bir an ürperdi ve mavi doktor ceketine daha sıkı sarındı.

Picard lombarı çevreleyen soğuk havayı arkasında bırakarak koridora doğru yöneldi. Crusher da adımlarını uydurarak onunla beraber yürüdü. Koridorlar boş ve hareketsizdi. Güverte ışıklarının yumuşak parıltısı adımlarına yol gösteriyordu. "Yine de mürettebatın sağlık durumu her zaman ilgimi çeker."

"Öyleyse Yüzbaşı T'sala'nın yeni doğan bebeğinin biraz sorunlu bir dizi kuvvetli gaz sancısından sonra şimdi sakin bir şekilde uyumakta olduğunu duymak sizi rahatlatacaktır."

"Ah, gaz sancıları," dedi Picard, yüz hatlarını anlayışlı bir ilgi yansıttığını umduğu bir şekle sokarak. "Vulcan bebeklerinin de gaz sancısı çektiklerini bilmiyordum."

"Aslında kesin konuşacak olursak Surell'in durumu gastrik bir rahatsızlıktan çok dolaşım sistemi ile ilgili, ancak sonuç yine de aynı; bebek saatlerce çok yüksek sesle ağlıyor." Crusher kısa bir bakış attı ve gülümsedi. "Ancak, bunlar bir gemi kaptanının olağan ilgi alanları sayılmaz, değil mi?"

"Belki de," diye onayladı kaptan gülümseyerek. Koridorun loş ışığında bile doktorun gözlerindeki parıltıdan ne kadar eğlendiğini görebiliyordu. Kadının masmavi gözleri ışıl ışıldı.

Picard bilinçli bir öksürükle boğazını temizledi. "Yeni yolcularımız gemi yaşamına uyum sağlayabildiler mi?"

"Oregon'lu Çiftçiler mi?" diye iç geçirdi doktor. "Eee, tabii ki, Yıldız Filosu tüm göçmen nüfusun tıbbi olarak sağlam olduklarını belgeliyor. Ve bir uzay gemisi gibi oldukça farklı bir çevre ile karşılaştıklarında bazı duygusal uyumsuzlukların ortaya çıkması beklenebilir bir şey."

"Dr.Crusher," diye araya girdi Kaptan. "Sorun nedir?"

"Henüz bir sorun yok," dedi Crusher, "fakat Troi genç Çiftçilerden birinin uzay gemisi teknolojisinden çok etkilendiğini ve gemiyi gezdiği için cemaati tarafından ağır bir şekilde cezalandırıldığını rapor etti."

"Anlıyorum," dedi Picard olayı uzun uzun değerlendirerek. "Zavallı genç adam. Anladığım kadarıyla Oregonlular modern teknolojiye kuşkuyla yaklaşıyorlar. Yine de, durumun çok ciddi olmadığını söyleyebilirim. Ne de olsa bir gün içinde yeni gezegenlerinde, teknolojinin yozlaştırıcı etkilerinden güvenli bir uzaklıkta…" Picard cümlesini tamamlamadan koridorun ortasında birden durdu.

"Ne oldu?"

"Hissetmiyor musun?" Picard dengesini iki ayağı üzerine yayarak güvertenin ufak hareketlerini daha iyi anlamak için konsantre oldu. "Atılgan biraz önce rota değiştirdi." Sağ eliyle göğsünde asılı olan gümüş ambleme dokunarak iletişim cihazını açtı. "Picard'dan köprüye…"

"Riker yanıt veriyor, Kaptan. Bir Federasyon gemisinden acil yardım çağrısı aldık. Saldırıya uğramışlar."

"Saldırgan kim?" diye sordu Kaptan, "Ferengiler mi?"

"Bilinmiyor. Bu otomatik bir sinyal, muhtemelen uzaya bırakılmış bir şamandıradan geliyor. Halen geminin kendisinden bir yanıt almaya çalışıyoruz."

"Pekala, Bir Numara. Köprüye geliyorum." Picard iletişimi kesti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"İyi akşamlar, Kaptan" diye seslendi Crusher arkasından.

"Ah, evet," Picard kısaca duraklayarak omzunun üstünden geriye baktı.

"Beni beklemeyin," dedi Crusher rahat adımlarla yürümeyi sürdürerek. Atılgan sizin hastanız, benim değil."

Picard kısaca el salladı ve devam etti. Görev, Beverly Crusher ile ilgili tüm düşünceleri kafasından silip atmıştı.

* * *

Annesi revirden gelen acil çağrı ile yatağından kalktığında, Wesley Crusher sessizce kabinin gündüz bölümüne geçmekteydi. Odasına geri dalarak annesinin iletişim cihazından T'sala ile konuşmasını ve sıkıntısını kontrol edebilmek için henüz çok küçük olan Vulcan bebeğin arkadan gelen ağlamalarını dinledi. Birkaç dakika sonra annesi odalarını terketmişti.

İçinden otuza kadar saydıktan sonra, Wesley kabinden kafasını çıkartıp annesinin hala oralarda olup olmadığını kontrol etti. Annesi gitmişti. Yine de koridora adım atıp asansöre doğru ilerlemeye başladığında kalbi normalden hızlı çarpmaktaydı. Kuşkusuz kendisini, annesine hesap vermeden istediğini yapabilecek kadar büyük hissediyordu, ancak annesi aynı fikirde olmayabilirdi. Bu yüzden en kolay yol odalarından ayrıldığını hiç farketmemesini sağlamaktı.

Gecenin bu geç saatinde gemi sakindi, ancak hala bir bölümden diğerine gitmekte olan bazı kişiler vardı. Yanından geçtiği kimse onu gördüğüne şaşırmış görünmüyordu—genç yaşına rağmen yetişkinlerin çoğu kadar uzun boyluydu ve çizgili öğrenci üniforması mürettebatla olan ilişkisini vurguluyordu. Zaten çalışkan, tedbirli bir öğrenci olarak tanınmış olması da geriye kalan şüpheleri gidermeye yeterliydi.

Dnnys kararlaştırdıkları yerde, 21.Güver-tedeki boş bir mürettebat salonunda bekliyordu. "Gelmeyeceksin sandım."

"Biraz geciktirildim," dedi Wesley

Diğer çocuğun yüzünde bilen bir gülümseme belirdi. "Ben de neredeyse yakalanıyordum. Fakat Thomas'ın geçen seferki kırbaçlarından sonra kimse yolcu bölgesinden ayrılmaya cesaret edebileceğime inanmaz herhalde. Evet, nereden başlıyoruz, Bay Crusher?"

"Mühendislik," dedi Wesley. Buluşma zamanını beklerken yatakta yattığı süre içinde rotalarını kafasında çizmişti. "Seni bazı yasak

olmayan bölgelere sokabilirim ancak davranışlarına çok dikkat etmelisin, çünkü farkedilecek-sin."

"Kim, ben mi?" dedi Dnnys gözlerini saf saf açarak. Sonra pamuklu dokumadan soluk mavi pantolon ve kırmızı siyah kareli yün gömleğinden ibaret olan geleneksel Çiftçi kıyafetine baktı.

"Sana giymen için birşeyler getirebilirdim, ama fazla bir şey farketmezdi," dedi Wes-ley, Çiftçi çocuğun karışık kahverengi şaçlarını işaret ederek. "Saçlarını da kesmemiz gerekirdi."

Dnnys omuzlarını silkti. "Köprüyü ziyaret edebilir miyiz?"

"İmkansız," dedi Wesley anlayışla. "Kaptan çocukların köprüye girmesini yasakladı. Bir keresinde—ben Asteğmen olmadan önce—sadece köprüye asansörden baktığım için bana bağırmıştı." Durdu. "Övünmek istememiştim, Asteğmen olduğum için yani."

"Övünmedin," dedi Dnnys. "Fazla değil hiç değilse. Eğer ben bir yıldız gemisinin köprüsünde çalışıyor olsaydım bir horoz gibi öterdim." Salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. "Haydi, artık başlayalım. Ortadan kaybolduğum fark edilmeden önce fazla zamanım yok."

Wesley onu izledi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Başın büyük belaya girebilir."

"Başım şu ya da bu şekilde mutlaka belaya giriyor zaten," diye içini çekti Dnnys. "Alıştım artık."

Wesley omuz silkti ve Dnnys hiç bir gerileme belirtisi göstermediği için mühendislik bölümünün girişine giden yolu göstererek ilerlemeye başladı. Gece mürettebatı Wesley Crus-her’ın girişine engel olmaya kalkışmadı. Refakatindeki kişiye ise daha kuşkulu bir bakış atmakla yetindiler ve işlerine geri döndüler.

"Aslında merkez şaftı daha ilginçtir," diye özür diledi Wesley kontrol panelleriyle dolu bir odada yürürlerken.

"Olabilir, ama benim için bu da oldukça heyecan verici," diye yanıt verdi Dnnys. "Bu ne işe yarıyor?" dedi eliyle bir paneli göstererek.

Wesley büyük bir ciddiyetle panelin işlevini anlatmaya başladı. Sesi yakındaki madde/antimad-de reaktöründen yayılan homurtuya karışarak biraz boğuluyordu. Dnnys başını sallayarak ve gözleri parlayarak, kendisine en az çiftçiliğin Wesley'e yabancı geleceği kadar garip gelen bir dolu yeni bilgiyi anlamaya uğraşıyordu.

Dnnys alışık olmadığı bir ses duyarak şaşırdı ve gözleriyle odanın bir yanından diğerine bakındı. "Bu neydi?"

"Warp hızına geçtik" diye bağırdı Wesley, güverteyi sarsan titreşimlerin gücü ve temposuna şaşırmış olarak. Nedenini sormak için döndüğünde görevli teknisyen başka bir bölüme geçmişti.

Neler olduğunu kendi kendine çözmesi gerekecekti.

Atılgan'ın köprüsü geminin sinir sisteminin merkeziydi. Burası, kubbeli tavanı ve kavisli duvarlarıyla işlevsel yapısına estetik bir boyut da eklenmiş koca bir salondu. Görev istasyonlarının konforlu ve oldukça rahat görünen koltukları vardı, güverte halı kaplıydı ve ortama sıcak, pastel renkler hakimdi. Arka plandaki düz siyah kontrol panellerinin üzerinde parlak ışıklar oynaşıyordu.

William Riker, Atılgan'ın birinci subayı, düşünceli bir şekilde köprüde ayakta duruyordu. Uzun boylu, kaslı silueti üniformasının içinde gergindi. Gözleri dairesel odanın ön duvarını kaplayan ekrana sabitlenmişti.

"İleri," dedi Riker dümendeki görevliye. Arkasında Yüzbaşı Worf'un ağır ayak sesini duydu. Uzun menzil tarayıcılarının yeni raporlarını istemekten son anda vaz geçti. Rapor gereksizdi. Şimdilik yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Riker'ın yardım çağrısına tepkisi otomatik olmuştu: mesajın kısa bir değerlendirmesi ve uzay gemisinin rotasının ve hızının değiştirilmesi için verilen hızlı emirler. Bir sonraki hareketi kaptana durumu bildirmek olacaktı ancak daha eli iletişim cihazına uzanırken Picard'ın bir açıklama isteyen sesi duyulmuştu. Riker verdiği emirlerin uygunluğundan ya da durumun aciliye-tinden emin olmasına rağmen Picard'a kendisinin ulaşmış olmasını isterdi.

Geminin rotası ve hızının değiştirilmesi gibi önemli emirler veren bir subay, sorulmadan önce emirlerinin nedenini açıklamış olmalıydı.

Açılan asansör kapısının tıslamasının hemen ardından Kaptan Picard’ın kendine has sesi duyuldu: "Durum raporu, Bir Numara?" Tane tane ve keskin telaffuz edilmiş sözcüklerle verilmiş emir sessiz köprüde yankılandı. Picard bir yandan da köprünün komuta bölümüne doğru ilerliyordu.

Riker hızlı bir şekilde Picard’ın gelişini beklerken hazırladığı açıklamayı yaptı. "Orta büyüklükte bir yıldız gemisi, USS Ferrel, otomatik bir yardım çağrısı gönderiyor." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Derhal çağrının yapıldığı koordinatlara rota değişikliği emri verdim ve hızımızı Warp altıya çıkarttırdım."

"Evet, fark ettim," dedi Picard soğuk bir sesle.

Riker, Picard’ın çelik bakışlarını gözlerini kaçırmadan karşıladı. Birinci subay, kaptanından en az yarım kafa boyu daha uzun olmasına rağmen, Picard’ın o karşı konulmaz otoritesi ve keskin karizması, kaptanın slından daha uzun görünmesine neden oluyor gibiydi.

"Oldukça iyi, Bir Numara."

Riker’ın kafasının içinde yankılanan rahatlamanın tek belirtisi göğsünün hafifçe inip kalkmasıydı. Picard’ı hala çok iyi tanımıyordu, ancak beraber görev yaptıkları süre Riker’a, Picard’ın, egosunun görevin gereklerinin önüne geçmesine izin vermeyen biri olduğunu açıkça göstermişti. Riker, gergin duruşu biraz rahatlamış olarak raporunu bitirdi: "Ferrel’le tahmini buluşma, yirmi iki dakika içerisinde."

"Güvenlik, sarı alarm" diye emir verdi Picard. "Ve Yıldız Üssü 10’a rota değişikliğimizi bildirin." Sürekli yanıp sönen alarm ışıkları köprüyü hareketlendirmişti. Kaptan koltuğuna oturdu. Üniformasının yakasını sertçe düzeltti ve "Otur, Will," dedi, "şu anda beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Riker, kaptanın kendine hakim oluşuna gıpta ederek, rahatlığının gerçek mi yoksa sadece son derece profesyonelce yerleştirilmiş bir görüntü mü olduğunu merak etti. Belki de aradaki fark önemsizdi. Birinci subay kendisine söylendiği gibi oturdu ve kaptanın rahatlığının özünü değilse bile görüntüsünü taklit etmeye başladı.

Natasha Yar alarm ışıklarının yanmasıyla birlikte uyandı. Üçüncü yanıp sönüşte mavi gözleri açılmış ve tamamen uyanmıştı. Elleri karanlıkta iletişim cihazını buldu. "Güvenlik şefinden köprüye," dedi parmakları metal amblemini kavrarken.

Yanıtın gelmesi bir beş saniye kadar sürdü. Bu sırada o da üniformasını üzerine geçirmişti bile. Sarı alarm doğru düzgün giyinebileceği, ancak duş yapmaya zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Ellerini kısa sarı saçlarında şöyle bir gezdirdi ve artık hazırdı.

"Köprü yanıt veriyor, Yüzbaşı"

Tasha, Riker’ın sesindeki gerginliği tartarak alarmın ciddiyetini ölçtü. Gemi tehlike altında değildi. Henüz.

"Hemen geliyorum." Yar kapıya doğru ilerlerken ışığı açmaya gerek görmedi. Kabinin içerisini bu gibi acil durumlarda hızlı hareket edebilmek için çoktan ezberlemişti.

Köprüye olan koşusu en iyi zamanından bir kaç saniye daha yavaştı. Ancak köprüye daldığında, ne Kaptan ne de Riker hiçbir şey söylemedi. Hatta kendisi için son derece önemli olan bu gecikmeyi fark etmemiş gibiydiler. Taktik konsolundaki yerini aldı, çabucak alt ve üst güvertelerdeki hareketliliği izledi. Sonra da ana ekrana baktı. Ekranda ilgi çekici hiçbir şey yoktu. O da dikkatini iletişim panelinde sürekli kendini tekrarlayan yardım çağrısına yöneltti.

"Selamlama çağrılarımıza yanıt yok," dedi yanında ayakta duran Worf.

"Neden mesajı alır almaz beni aramadın?" diye tısladı Yar.

"Meşguldüm," dedi Worf.

"Sarı alarmı başlatmak için burada olmalıydım." Kaptanın dikkatini çekmemek için sesini yükseltemiyordu ve bu da öfke gösterisinin yeterince güçlü ve etkili olmasını engellemişti. Tüm sesiyle bağırıyor da olsa, bunun Klingon üzerinde daha büyük bir etki yapacağı kuşkuluydu; insan ırkının duygusal fırtınaları onun için yumuşak bir yaz yağmurundan farksızdı.

"Meşguldüm!"

Birden tarayıcı okumaları değişti ve Yar'ın bu tek taraflı tartışmayı sürdüremeyecek kadar çok işi oldu. Dalgalanan enerjinin turuncu izi zayıf fakat kesindi.

Geordi LaForge kamarasından dışarı fır-ladı ve ayakları bir çift başka ayağa takıldı. Güç-lü bir kol göğsünün altından geçerek düşmesini engelledi.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Seni bekliyordum," diye yanıtladı Da-ta. Çaba harcamadan Geordi'yi doğrulttu ve birlikte yürümeye başladılar. Koridorda hızla ve uyum içinde ilerliyorlardı. Yüzbaşı LaForge daha kısa boylu ve yapılıydı. Derisinin koyu kahverengi olan rengi, arkadaşının doğal olmayan solgun benzini daha da vurguluyordu. Binbaşı Data'nın gözleri Geordi'nin vizörünün parıltısına benzeyen bir altın rengiydi.

"Neler oluyor?" dedi Geordi nefes nefese, asansörün açılan kapılarından içeri girerlerken.

"Sarı alarmdayız," dedi Data asansöre gidecekleri yeri söyledikten sonra. LaForge'un aksine oldukça sakin görünüyordu.

"Tamam da niye sarı alarmdayız?" diye ısrar etti LaForge. Androide olağanüstü gücünü ve dayanıklılığını veren devreler aynı zamanda onun insan konuşmasını algılamasında bazı yavaşlıklar olmasının da sebebiydiler. Geordi konuşmanın gideceği yönü biliyordu ve sabırla oyunu oynamayı sürdürdü. Data'nın sosyal eğitimi konusunda resmi

olmayan bir görev üstlenmiş gibiydi ve hızlı bir ders için daima zaman vardı.

"Büyük olasılıkla daha dikkatli olmamızı gerektirecek bir durumla karşılaştık ve…"

Geordi araya girdi. "Sadece ‘bilmiyorum’ de, Data."

"Bilmiyorum, Geordi," diye tekrarladı Data. Bir an şaşırmış göründü. "Anlıyorum. Yine kelimenin asıl anlamına takılıp kaldım, değil mi?"

"Evet, Data."

"Bir dahaki sefere bunu yapmamaya çalışacağım."

"Hep böyle diyorsun," diye iç geçirdi Geordi asansör durmak için yavaşlarken.

Yar köprüye girişlerini başını sertçe öne eğerek onayladı. "Köprü mürettebatı tamam, Kaptan."

Bu işlemi defalarca yapmış olmanın getirdiği rahatlıkla, LaForge ve Data gece mürettebatıyla kolayca ve çabucak yer değiştirdiler. Değişim kusursuzdu. Bir çift el kontrollerden kalktığı anda yeni bir çift el yerlerini aldı.

Deanna Troi daha alarm sinyalleri ötmeye başlamadan köprüde artan gerginliği hissetmişti. Uykusu, köprüden her an gelebilecek bir çağrıya hazırlık yaparcasına yavaş yavaş hafifledi.

Çağrı gelmeyince en son engeli de kendisi aşarak uyandı.

"Troi’den, köprüye"

"İzinlisiniz, Danışman. Ve yardımlarınıza bir süre için ihtiyaç duyulmayacak."

Riker’ın yanıtı içini rahatlatmalıydı; ancak basit açıklama canını sıkmıştı. Riker onu iyi tanırdı. Düşüncelerini tahmin edebilmesi gerekirdi.

"Eğer bir yardımım olacaksa…"

"Kaptan teklifinizi takdirle karşılıyor, eğer durum değişirse size haber vereceğiz."

"Bana iyilik yapmaya kalkışmayın," diye yanıtladı kendi kendine. Bir an düşününce, sinirli olmasının nedeninin derin bir uykudan uyanmış olması olduğunu ve bunun suçunun Will Riker'a yüklenemeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Gemi danışmanına şu anda ihtiyaç duyulmadığı konusundaki sözlerini kabul edecek ve giyinmeden önce bir duş alacaktı. Aynadaki görüntüsüne bakarak, karmakarışık saçlarına somurttu. Tasha Yar gibi birisi acil durumlarda saniyeler içinde hazır olabilirdi ama Troi kendisine çeki düzen vermek için en azından bir kaç dakikaya ihtiyaç duyuyordu.

Hareketsiz mühendislik bölümü birden canlanmıştı. İzinli mürettebat tekrar görev yerlerine koşuşturuyordu. Wesley ve Dnnys zevkle birbirlerine bakıştılar.

"Şimdi köprüye rapor mu vereceksin?" diye sordu genç Çiftçi.

Heyecan ve belki de uykusuzlukla soruyu mantıklı bulan Wesley düşünmeksizin iletişim cihazına dokundu. "Asteğmen Crusher, burada!"

"Yatağına geri dön, genç adam" diye yanıtladı Kaptan Picard'ın sesi.

Çocuklar birlikte mühendislikten dışarı koşmaya başladılar.

Atılgan'ın USS Ferrel'e yaklaşmasıyla Picard dikkatini sadece kendisine türlü raporlar sunan köprü mürettebatının seslerine yoğunlaştırdı ve geride kalan her şeyi bir kenara itti.

"Kaptan," dedi Yar. "Tarayıcılar enerji yayılımı algılıyor. Şekil olarak tanıdık değil ancak bu uzaklıktan bile algılanabildiğine göre çok kuvvetli olmalı."

"Kalkanları açın," dedi Picard.

"Buluşma için son üç nokta dört dakika," diye duyurdu Data.

LaForge ellerini dümen panelinin üzerinde tutarak "Warp hızından düşmeye hazırız," dedi.

"İtiş gücü." Picard hala koltuğunda oturuyordu. Dümencinin elleri çok yumuşak hareketlerle önündeki panele dokundu. Neredeyse hissedilemeyecek bir sarsıntıyla geminin motorları itiş hızına geçti. Önlerindeki koca ekranı dolduran evren yavaşlamanın etkisiyle büzüldü.

Ekranda uzak yıldızların noktasal parıltıları, boş siyah arka plan üzerinde hareketsizleştiler. Bu hareketsiz görüntünün merkezinde bir karışıklık, yıldızların sabit ışıklarını gölgede bırakıyordu. İki araç uzayda karşı karşıya durmuş, ölümcül bir savaş dansı ile birbirlerine kilitlenmişlerdi. Parıldayan mavi bir sis her ikisini de çevrelemekteydi.

Picard öne eğildi. "Kırmızı alarma geçin!"

Bekleyiş sona ermişti.

II

Andrew Deelor, USS Ferrel'in köprü kubbesinin çöküp kendisini, Ruthe'u ve gemi mürettebatını ezmeden önce altı dakika kadar daha dayanacağını tahmin etti. Bu da yaşam süresi olarak geriye beş küsur berbat dakikası kaldığı anlamına geliyordu. Yaklaşmakta olan ölüm, sadece aklının belli bir bölümünü işgal ediyordu, asıl dikkati ana ekranın üzerinde dalgalanan saydam mavi sise odaklanmıştı. Yıldız gemisi bir enerji alanı tarafından kıskıvrak yakalanmıştı ve bu alan her geçen dakika kapanan bir yumruk gibi sıkışıyor ve ana gövdeyi parmakları arasında buruşturuyordu.

Gemi sarsıldı. Köprü ekranı karardı.

Son bir saat içinde geminin tarayıcıları birbiri ardına bozulmuştu ve Andrew Deelor'un bilgi kaynağı olarak ana ekran dışında hiçbir şeyi kalmamıştı. Ekranda görünen herşeyi, avuç içi büyüklüğündeki vokoderine ayrıntılarıyla kaydetmişti. Yabancı geminin oldukça kısa süren görünüşü, yapısal özeliklerinin her ayrıntısı, taktikleri kayıt edilmişti. Ancak ekran olmadan dışarıda olup bitenlerle ilgili hiçbir bilgi alamıyordu ve bu durum onları tamamen körleştirmişti.

Deelor dikkatini Ferrel'in içine yöneltti. Dairesel köprünün merkezindeki koltuğundan tüm odayı görebiliyordu. Yabancı güç alanına karşı verilen savaş kaydebildikçe, daha fazla enerjinin kalkanlara aktarılışını, bunun sonucu olarak düşen oda sıcaklığını ve soluklaşan uyarı ışıklarını detaylı bir şekilde vokoder kayıtlarına girdi. Bu sırada geminin çeşitli yerlerinden kopan irili ufaklı parçacıklar havada uçuşuyordu. İletişim panellerinin birinden fırlayan koca bir metal plaka Yüzbaşı Morrisey'e isabet etti ve adamın plaka ile duvar arasında kalarak sıkışmasına neden oldu.

Adam dizlerinin üzerine düştü ve güver-teye parlak bir kan lekesi tükürdü. Dr.Lewin çantası açık, yanına fırladı. Deelor’a göre bu boş bir çabaydı ancak, bunu raporuna eklemedi.Maruz kaldığı büyük gücün baskısı altında giderek sıkışan gövdeden yayılan acı çığlıklar giderek artıyor ve Deelor’un sesini bastırmaya başlıyordu. Mikrofonu ağzına daha da yaklaştırdı ancak sesi arka plandaki gürültüyü bastıramayacak kadar kısılmıştı. Vokoderin koruyucu kılıfını takarak aleti ceketinin iç ceplerinden birine soktu. Eğer birileri kaydı bulursa, yerine gelecek olan kişi, başarısızlığın cezasının ne olduğu hakkında detaylı bir bilgiye sahip olacaktı.

Kendi başarısızlığı. Deelor ölümünden çok bunun için üzülüyordu. Yanında oturan kadına döndü. Ruthe bacaklarını çenesinin altına çekmiş, bir top gibi sımsıkı büzülmüştü. Gri bir pelerin vücudunu sıkıca sarıyordu. Yüzünü kalın dokumaya gömmüştü. Düz siyah saçları dizlerine düşüyordu.

Adam eğildi ve ağzını kadının kulağına yaklaştırdı. "Ölmek üzereyiz," dedi ona, farkında olup olmadığından tam emin olamayarak. "Üzgünüm."

Ruthe başını kaldırdı. Kadının kendine has solgun ten renginde köprü ışıklarının yarattığı garip bir yansıma vardı. "Üşüyorum. Üşümekten nefret ederim."

"Evet, biliyorum."

Çevrelerinde aniden oluşan hareketlilik Deelor’un zihninde bir alarmın çalmasına neden oldu. Mürettebat, eğilip bükülen gövdenin homurdanmalarına boşvermiş, oldukları yerde çakılıp kalmışlardı. Yüzleri aynı yöne, köprünün arka kısmına dönmüştü. Deelor arkasına dönüp bakışları takip etti. Adamlar kaptanı ve birinci subaylarını izliyorlardı. İki adam silah konsolunun önünde yan yana duruyorlardı. Sırtları dönük olduğundan ne yaptıkları görünmüyordu ancak Deelor iki adamın ne ile uğraştıklarını kolayca tahmin etmişti. Ve neden yapmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu.

Deelor, Manin’e durmasını söylemek için bağırdı ama sesi metal gıcırtılarını aşıp oraya ulaşamamıştı. Koltuğundan fırladı ancak eğilip

bükülen güverte onu yere, dizlerinin üzerine düşürdü. Onlara zamanında yetişemeyecekti. Elini ceketini ceplerinden birine daldırıp karıştırdı. Eline tanıdık gelen vokoderi kenara itip, el fazerini kavradı.

Her iki adama da ateş etti. Ancak geminin sarsıntısı atışlarını saptırmıştı. D’amelio, sersemletici ışının etkisiyle olduğu yere düşerken, diğer ışın kaptanı sıyırıp geçmişti. Manin, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Deelor’un elindeki silahı gördüğünde şaşkınlığı hızla bir öfke patlamasına dönüştü.

"Öldürün," çığlığı duyulmadı ancak sözcüklerin şekli anlaşılıyordu. Ve emrine derhal itaat edildi.

Andrew Deelor kimin ateş ettiğini göremedi.

Atılgan olarak bilinen galaksi-sınıfı yıldız gemisi üç yüzyıllık mühendislik bilgilerinin ve Birleşik Gezegenler Federasyonundaki en parlak zihinlerin ortak çalışmalarının ürünüydü. En kaliteli metal ve alaşımlar, en güçlü polimerler, büyük bir ustalıkla galaksinin en uzak noktalarına yolculuk yapabilecek bir araca dönüştürülmüştü. Mürettebatı, kendilerini önlerinde baştan çıkarıcı bir şekilde uzanan yeni yerleri keşfetmeye adamış en kalifiye subay ve bilim adamlarından oluşmaktaydı.

Zaman zaman araştırma ölümcül olabilirdi.

Atılgan kalkanları açılmış ve silahları hazır şekilde, baş döndürücü bir ışık seli içerisinde Warp hızından düşerek savaş alanına yaklaştı.

"Bay Data, bu mavi şey ile ilgili ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu kaptan, USS Ferrel’in ve ona saldırmakta olan aracın sisli görüntülerini inceleyerek.

"Mavi mi?" diye hayretle sordu Geordi. "Bana bir renk karmaşası gibi görünüyor."

Bu yorum Picard’a, Geordi’nin vizörü-nün onun görüşünü elektromanyetik spektrumu da içerecek şekilde genişletebildiğini anımsattı.

"Bu bir çeşit değişken güç alanı," dedi Data geminin bilgisayarının harekat konsolunda sergilediği verilere bakarak. "Amacı bilinmiyor. Ancak göründüğü kadarıyla etkileri sınırlı bir menzile sahip."

"Kaptan, hala her iki gemiden de yanıt alamıyorum," dedi Yar. "Tüm iletişim kanalları sessiz."

"Ferrel yanıt veremeyecek durumda olabilir," dedi Data. "Görüldüğü kadarıyla kontrol sistemlerinin çoğu bozulmuş ya da zorlukla çalışıyor."

"Bay LaForge, doğru saldırganın üzerine," diye emretti Picard kısaca. Bu bilinmeyen araca karşı nasıl bir hareket planı izleyeceğine karar vermek için sadece birkaç saniyesi vardı. İçindeki kaşif bir ilk temas olasılığıyla heyecan duymasına rağmen bir Yıldız Filosu subayı olarak görevi, dost bir yıldız gemisini korumaktı. Ve o an için en bariz olan şey Ferrel'in bu savaşı kesinlikle kaybeden taraf oluşuydu. "İşaretimle fazerleri ateşlemeye hazır olun. Belki güç dengesinde bir değişiklik, saldırganın geri çekilmesine neden olabilir."

Tasha Yar, köprünün arka kısmında bulunan istasyonundan, o sırada taktik konsolunda bulunan Yüzbaşı Worf'la kısa hareketlerle işaretleşti ve iki subay saldırı ve savunma sorumluluklarını paylaştılar.

Picard gerildi. "Fazerleri ateşleyin," dedi.

Yüzbaşı Worf ellerini kısaca silah konsolunun üzerinde gezdirdi. Ellerinin her kıpırdanışı Atılgan'ın altından yayılan bir fazer ateşine neden oluyordu. Atışların çoğu zararsızca boşlukta kayboldu ancak iki tanesi tam hedefi vurmuştu.

Etkiler derhal görüldü. İki yıldız gemisini çevreleyen sis yok oldu ve bu savaşın yarattığı tahribat açığa çıktı. Gemilerden bir tanesinin geniş gövde bölümü eğilmiş, silüeti adeta çarpılmıştı. Ferrel'in hemen yanında kalabalık bir küme oluşturan ve daha önce hiç görmedikleri saydam turuncu renkte küreler vardı. İki gemi yaklaşık aynı boydaydılar ancak Atılgan her ikisini de gölgede bırakıyordu.

"Selamlama frekanslarını açın, Yüzbaşı Yar," Picard kumanda koltuğundan kalktı. "Ben Jean-Luc Picard, Atılgan’ın kaptanı. Aracınızı tanımlayın." Saniyeler geçerken sabırla bekledi. Sessizlik sürerken Riker yavaşça yanına geldi.

"Yanıt yok," diye belirtti Yar sonunda.

"Sözlü bir yanıt yok," dedi Data, "ancak tepki veriyorlar." Kümedeki hareketliliği ilk farkeden o olmuştu.

Yabancı geminin düzensiz kütlesinde bir yapıyı diğerinden ayıran gözle görülür hiçbir unsur yoktu. Tüm küreler yavaşça bir iç eksen etrafında dönmeye başladılar. Geminin arka bölümü de dönerek görüntüye girdiğinde turuncu kümelerin ortasında bir tane koyu mor nokta yavaş yavaş belirginleşip büyümeye başladı. Dönme hızı artarak garip renkli kabarcığı görüntüden uzaklaştırdı ve sonra tekrar diğer tarafta belirmesine neden oldu.

Gemi bir yandan dönmeye devam ederken, bir yandan da Atılgan’a doğru ilerlemeye başlamıştı.

Picard iletişim için işaret verdi. "Yabancı araç, yanıt vermezseniz yaklaşmanız düşmanca bir tavır olarak değerlendirilecektir."

Kümenin ilerleyişi devam etti.

"Bu sorunu şiddet kullanmak zorunda kalmadan çözmeyi tercih ederdim," diye itiraf etti Picard, birinci subayına fısıldayarak. "Ancak, görünüşe göre bu yaşam formu benimle aynı görüşte değil." İnen eli Yüzbaşı Worf’a bir dizi fazer atışı daha yapmasını işaret etti.

Yaklaşan geminin üzerinde dağılan ışınlardan bir şelale oluştu. Kürelerin yüzeyleri büzüştü ve kıvılcımlandı, fakat bu sadece kısa bir an sürdü. Fazerlerin ışıltısı söndüğünde kabarcıklar etkilenmemişti. Worf bir dizi fazer daha ateşledi.

"Kaçınma manevrası," dedi Picard kısaca.

Geordi LaForge’un elleri konsolun üzerinde dansetmeye başladı ve Atılgan rota değiştirdi.

"Bize yetişiyorlar, efendim."

"Fazer ateşine devam edin."

Bu arada Data iki gemi arasındaki mesafeyi duyuruyordu. "On kilometre, beş kilometre, bir kilometre."

Sayımı durdu. "Bir kilometre!"

"Foton torpidolarımız için fazla yakın," diye açıkladı Yar. "Bu mesafeden patlamalar hedefe olduğu kadar Atılgan'a da zarar verebilir."

"Eğer daha fazla uzaklaşırsak, Ferrel yeni bir saldırıyla karşı karşıya kalabilir," dedi Picard acı bir sesle. Bir yandan da yabancı gemiyi inceliyordu. Karşı manevra için zaman giderek azalıyordu.

Ve birden hiç kalmadı. Bilinmeyen bir son veriyi de alan mor küre, dönmekte olan ana kümeden fırladı.

"Tam üzerimize geliyor," diye uyardı Data. "Çarpışma için hazırlanın."

Mor bir ışık patlaması mürettebatın gözlerini kamaştırdı ancak beraberinde bir sarsıntı gelmedi. Sadece konsollarda ve ayaklarının altındaki güvertede hafif bir titreme hissediliyordu. Ana ekranda çıtırdayan soluk mavi çizgiler görülüyordu.

Data tarayıcılardan gelen bilgiyi duyurdu. "Enerji alanı gövde bölümünün tüm dış yüzeyini kaplıyor."

"Bu bir ağ," diye bağırdı Geordi. Picard onun, güç alanının sadece onun görebildiği şeklini tarif ettiğini biliyordu. "Enerji yüklü liflerden oluşan bir güç alanı. Tek tek lifleri görebiliyorum. Hepsi ince bir göbek bağı ile ana gemiye bağlanıyor."

Bir süredir önündeki konsolu dikkatle inceleyen Tasha, "Kalkanlar sorunsuz şekilde dayanıyor. Bu ağın güç çıktısı fazla yüksek değil," diye bildirdi.

Picard somurttu. "Öyleyse Ferrel neden o kadar kötü zarar görmüş."

Titreşime düşük-frekanslı bir uğultu eklendi.

"Güç alanı daralıyor ve dış yüzey savunmamızdaki baskı artıyor," diye duyurdu Data. Gözlerini kırpıştırarak hızlı bir hesaplama yaptı. "Sıkışma oranının sabit kalacağını varsayarsak, geminin güç rezervleri tükenmeden önce bu etkiye iki nokta altı gün dayanabiliriz. Bu süre sonunda, kalkanlarımız olmayacağı için yapısal zarara maruz kalabiliriz."

Riker bir adımda çevre konsoluna giderek, yıldız gemisinin her bölümünden gelen mesajları gözde geçirdi. "Kaptan, tüm istasyonlardan gelen durum raporları, dış kabuğa yakın bölgelerdeki elektrik sistemlerinde ufak çapta kısa devreler oluştuğunu bildiriyor. Ciddi hasar yok."

"Ancak yolcularımız ciddi bir psikolojik travma yaşıyorlar," dedi Yüzbaşı Yar. "Kırmızı Alarmın başlangıcından beri Çiftçilerin bulunduğu bölümden iletişim panelime bir düzine çağrı geldi."

"Danışman Troi ile görüşün," diye önerdi Riker. "Onları yatıştırmasını söyleyin. Daha bir süre burada kalabiliriz."

"Ancak iki gün değil," dedi Picard, kaptan koltuğuna geri düşerek. "Eğer elimizden gelirse iki saat bile değil. Bundan kurtulmanın mutlaka bir yolu olmalı."

Riker köprünün arka ve ön bölümlerini birbirinden ayıran trabzanlara tutunmuş, yabancı geminin alışılmamış yapısını inceliyordu. Mavi sis, kabarcık gemisinin ekranda bulanık görünmesine neden oluyordu. "Bu küreler bir grup balona benziyorlar. Tek ihtiyacımız olan, onları patlatmak için bir iğne."

"İlginç bir benzetme, Bir Numara," dedi kaptan onaylayarak. "Ne dersin bir deneyelim mi?"

Worf, büyük bir istekle, silahları Riker'ın isteklerine uyacak şekilde yeniden programladı. Fazer ateşinin genişliği Yıldız Filosu tarafından önerilen minimum genişliğe indirildi. Hatta biraz çaba ve yaratıcı çalışmayla ışın daha da daraltıldı. Riker tatmin olduğunu söylediğinde Worf bir deneme atışı yaptı.

Azaltılmış yoğunluğuna rağmen, ortaya çıkan noktasal ışın, hedefini delip geçti. Kümenin en dışındaki bir küre, uzaya pelte gibi bir madde saçarak patladı. Dış kabuğunun parçaları ana gruptan sarkıyordu.

"Daha fazla güç gerekiyor, Worf," diye bağırdı Geordi.

"Hemen bir tane daha dene," diye emretti Picard. "Eğer gerekirse, bu gemiyi bölüm bölüm parçalayacağız." Saldırıyı, gemisi tehlikeden kurtuluncaya kadar sürdürmeye kararlıydı.

İkinci patlama son oldu.

"Enerji alanı dağılıyor," diye duyurdu Data, ekrandaki görüntü normale dönerken. "Ve düşman uzaklaşıyor."

Picard derhal tepki verdi. "Çekici ışınlar, Yüzbaşı Worf. Şuna biraz kendi ilacından tattıralım." Klingon'un düşman tamamen yok edilinceye kadar ateş etmeyi tercih edeceğini hissediyordu, ancak emir yorumsuz yerine getirildi.

"Onları yakaladık, Kaptan," dedi Worf, hareket eden kabarcık kümesi birdenbire durduğunda. "Ancak gücümüzü inanılmaz bir hızla emiyorlar."

Picard bir kez daha iletişim kurmayı denedi. "Teslim olmanızı emrediyorum." Gerçekten bir yanıt almayı beklemiyordu. Tahmin ettiği gibi, herhangi bir yanıt gelmedi. Yabancı geminin yapısı bir kez daha değişmeye başladı. Küreler büzüştüler ve küme kütleleri, bağlantılarını yeniden ayarlayarak yer değiştirdi. Tek bir küre, diğerlerinden ayrıldı. Birincinin hemen arkasından bir diğeri onu izledi. Ve sonra bir tane daha.

Yıldız gemisinin çekici ışınlarının açısı değişen şekle uymak için genişledi. Worf'un konsoluna daha fazla güç yönelirken köprü ışıkları titredi. Kabarcıklar tek bir düz çizgi oluşturduğunda panellerin üzerinde aşırı yükleme ikazları yanıp sönüyordu.

Riker tekrar kaptanın yanına gitti. Kaşları kızgınlık ve hayal kırıklığıyla çatılmıştı. "Bu hızla, acil durum rezervlerimizi kullanmak

zorunda kalacağız. O halde bile onları uzun süre tutabileceğimizi sanmıyorum."

"Bu düşman şaşırtıcı hilelerle dolu." Picard sesindeki hayranlığa engel olamamıştı. Övgüsü, Riker'dan şaşkın bir bakış gelmesine neden oldu. "Rakibin iyi olduğunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok, Bir Numara." Utanılacak olan kaybetmekti. Picard yeni bir fazer ateşinin, yabancı geminin kaçış çabası üzerinde ne gibi bir etkisi olacağını değerlendirdi.

"Kaptan," diye seslendi Data. "Saptayıcılar Ferrel'in dış yapısının ciddi şekilde hasar gördüğünü ve baskı noktalarında büyük zayıflamalar olduğunu gösteriyor. Her an parçalanabilir."

Kaptan elinin bir işaretiyle Worf'a fazer atışını durdurmasını belirtti. Picard'ın sesi aceleden boğuklaşmıştı. "Yüzbaşı Yar, tüm güç ışınlayıcı istasyonlarına. Ferrel'deki herkesin hemen ışınlanmasını istiyorum. Hareket eden her şeyi buraya getirin. Çabuk!"

Picard ekrana geri dönüp yabancı geminin, hızını arttırarak sahibinin elinden kayan inci bir kolye gibi uzaklaşmasını izledi.

Yaşlı Ziedorf sağırdı ve tüm olay boyunca uyudu, ancak diğer Çiftçiler, garip yataklarında kabusa benzeyen bir ışık ve gürültüyle uyandılar. Uykulu çocuklarını bulmaya çalışan anne ve babaların bağırışları, geminin bilgisayarı tarafından verilen sakin talimatları boğuyordu. Çiftçiler zaten bu vücutsuz sesi dinlemeyeceklerdi, özellikle de bu ses kabinlerinde kalmalarını istediği sürece.

Erkek ve kadınlar, şaşkınlık içinde bağırarak yolcu kamaralarından koridorlara aktılar. Geminin kontrollerinden biraz birşeyler anlamış olan bir adam, yanındakini daha iyi duyabilmek için iletişim cihazının sesini iyice kıstı. Güvenlik subayının artık kısık bir fısıltı haline gelmiş olan ısrarlı çağrılarına kimse yanıt vermiyordu.

Kalabalıktaki heyecanı hisseden çocuklar, kendilerini tutanların ellerinden fırlayıp, bu alışılmadık saatte oynamak için koşuşturmaya başladılar. Daha az cesur olan bazıları ise korku dolu sözlerden etkilenerek gürültüye kendi çığlıklarını eklediler.

Dnnys, yetişkinlerin arasından kendisine güçlükle yol açtı. Yanından geçtiği herkes kolundan veya omzundan tutup geminin garip davranışı için bir açıklama yapmasını istiyordu. Atılgan'la olan yakınlığı konusundaki kötü ünü, durumu onun sorumluluğu haline getirmeye yetmemişti. Yine de, o sadece bir çocuktu ve sözünü dinlemek hiç de mantıklı değildi. Özellikle de kabinlerine dönmelerini söylediği sürece.

Yine bir el onu yakaladığında Dnnys kısa bir an için kurtulmaya çabaladı ama kimin kendisini çektiğini görünce sakinleşerek kuzeninin yanına kıvrıldı. Açık kahverengi saçları o kadar kıvırcıktı ki, saçlarının halinden zamansız uyanmak zorunda kaldığı anlaşılmıyordu. Mavi iş gömleğinin kenarları kotundan dışarı sarkmaktaydı.

"Annenin odasına giremiyorum," dedi Mry. "O, gerektiği gibi yerinde kaldı. Fakat o dışarı çıkmayınca diğerleri onun yanına gittiler." Yüz yirmi Çiftçiden neredeyse ellisi kamaraya doluşmuştu. Diğerleri ise amaçsızca koridorlarda koşuşturmakla meşguldüler.

"Sen de kamaranda beklemeliydin," diye azarladı Dnnys.

"Tomas gelmemi istedi. Hem kendi annemizi hem de yalnız olduğu için senin anneni korumamız gerektiğini söyledi." Mry aniden somurttu. "Ona, senin Patrisha'yla birlikte olduğunu hatırlattım, ama görüyorum ki yanılmışım."

Dnnys sitemi duymazlıktan geldi. Kuzeninin yokluğundan kimseye söz etmeyeceğini biliyordu. "Wesley sarı alarmın çok ciddi olmadığını söyledi ancak…"

Genç adamın ne söylediği duyulmadı. Yanıp sönen sarı ışıklar, kırmızıya döndü ve Çiftçiler sirenleri bastırabilmek için daha fazla bağırmak zorunda kaldılar.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık, duvardaki pencerelerden dışarıya bakan insan kalabalığının artmasına neden oldu. Dışarıyı görebilenler, kulaktan kulağa yayılan ve her yeniden anlatılışta daha az anlaşılabilir olan bir hikaye anlatmaya koyuldular. Hasar görmüş tek

bir Yıldız Gemisi, sorduğunuz kişiye göre, terkedilmiş bir veba gemisine, bir hayalet gemiler mezarlığına ya da saldırmakta olan bir korsan filosuna dönüşüyordu.

Mavi ateş pencerelerin saydam yüzeyinde kıvılcımlar saçmaya başladığında, kalabalık yön değiştirdi. Mry ve Dnnys, sonunda kabinlerine dönmenin bilgeliği konusunda ikna olmuş panik içindeki insanlar tarafından neredeyse eziliyorlardı.

Yeterince duyarlı birisi için bile yolcu bölümünden yayılan panik duygusu koyu bir sis gibiydi. Ve işin kötü yanı panik duygusunun bulaşıcı oluşuydu. Çiftçilerin kamaralarına yaklaşan Danışman Troi, geri dönüp kamarasının güvenliğine koşma isteğini bastırmak için, kendi kendiyle savaş vermekteydi.

Dnnys koridorda tek başınaydı. Yüzünü kıvılcımlar saçan cama dayamıştı. Troi yanına koşarak onu geri çekti.

"Acıtmıyor. Sadece biraz gıdıklıyor." Dnnys elini titreşen panelin üzerine koyarak sordu: "Bu mavi ışık nereden geliyor?"

"Ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Troi sertçe. "Ve tehlikeli olabilir." O henüz sadece bir çocuktu ve bilinmeyene karşı kuvvetli bir hayranlık duyuyordu. Yetişkin Çiftçilerden birinin onunla ilgileniyor olması gerekirdi, ancak görüldüğü kadarıyla yetişkinlerin hepsi odalarında saklanıyorlardı. Troi, Çiftçilerin yaşadığı kuvvetli korkunun etkisi ile bu kez kendisiyle konuşmaya ikna olabileceklerini umuyordu. Bu içine kapalı koloni insanları, o ana kadar kendilerini ağırlamak için yapılan tüm girişimleri boşa çıkartmışlardı. Bu nedenle çok azını tanıyordu ve geleneklerini de pek öğrenememişti. "Topluluğunuzun liderleriyle görüşmem gerek."

Dnnys isteğine gülerek karşılık verdi. "Bizim liderimiz yoktur."

"Ama gemiye ilk geldiğinizde lideriniz gibi görünen bir kadınla konuşmuştum." Troi, Çiftçilerin bu konudaki duyarlılıklarını dikkate alarak kadının ünvanını sormamıştı ancak kadında kesin bir otorite havası vardı. "Adı, Patrisha'ydı."

"Anladım, annemden söz ediyorsunuz." Çocuğun gülümsemesi somurtmaya dönüştü. "Ama o bir lider değildir. Kimse ona itaat etmek zorunda değil."

Troi çocuğun bir tür savunmaya geçtiğini hissetti. "Özür dilerim. Kabalık etmek istemedim." Ne demek istediğini daha az sorun yaratacak bir şekilde söyleyebilmek için yeni bir denemede bulunmaya karar verdi. "Sadece konuştuğu zaman insanların onun dediklerini dinlediğini söylemek istemiştim."

"Öyleyse başka. İnsanlar her zaman annemi dinlerler," dedi Dnnys gururla. Koridorun sonlarındaki bir kapıyı işaret etti. "İçeri girin. Annemin şu anda bir sürü ziyaretçisi var zaten."

Kabinin girişine vardığında, içeri girmeden hemen önce Troi, Dnnys’den yayılan bir hayal kırıklığı hisseti. Geri dönüp çocuğun durduğu yere baktı.

Mavi ışık kaybolmuştu.

III

Kaptan Manin, bir zamanlar USS Ferrel’in köprüsü olan yıkıntıların içinde güçlükle ilerliyordu. Mürettebatının inlemelerini ve kuru öksürüklerini duyabiliyordu, ancak toz ve duman arasında onları göremiyordu. Son görevinde bir dakikadan az zamanı kalmıştı, fakat saniyeler önünde sonsuzluk kadar uzun gibiydi. Herkesi yıkımın uzamasının acılarından kurtarmaya çalışmış, ancak Deelor ona engel olmuştu. Manin kızgınlığını bir kenara bıraktı. Kalan zamanını boşuna harcamak istemiyordu.

Körlemesine ilerlerken tutunacak bir şeyler aradı ve eli bir vücuda çarptı. Deri soğuktu. Parmakları yere düşmüş olan şekli inceledi ve sonunda eli bir antenin ince sapına ulaştı. Gemide sadece bir Andorian vardı ve bu, elinin altındaki kaskatı kesilmiş soğuk bedenin kimliğini kolayca anlamasını sağladı. Pilotunu, Andorianlar öldükten sonra nereye gidiyorlarsa oraya uğurladıktan sonra, dümenden uzaklaşarak koltuğuna ulaşmaya çalıştı. Ölüm geldiğinde onu kendi yerinde karşılayacaktı. Bir adım daha attı ve botu yumuşak bir nesneye çarptı.

Nesne, bir tekmeyle karşılık verdi. "Beni rahat bırak," dedi Ruthe, "kimseyi istemiyorum." Ardından öksürmeye başladı.

Şartlar düşünüldüğünde kızın rahatsızlığı komikti ve Manin hala durumun mizahi yönünü algılayabilecek kadar kendindeydi. Kahkahası ağzına kan hücum etmesine neden oldu. Dudaklarından taşan damlaları eliyle sildi. Çevirmen de burada olduğuna göre Deelor’un cesedi fazla uzakta olamazdı.

"Fazerle vurulmak çok temiz bir ölüm, Deelor," dedi kaptan sakince. "Çok kolay kurtuldun."

Data, USS Ferrel’in görüntüsünü tüm ekranı kaplayacak şekilde büyüttüğünde, ekrandaki yıldızlar kayarak şekil değiştirdiler. Picard ve birinci subayı, köprüde yan yana durmuş, Ferrel’in ölüm sancılarını izliyorlardı. Enerji alanı yok edilmişti ancak yıldız gemisinin nihai yıkımını engellemek için çok geç kalınmıştı. Riker, gemiyi ayakta tutan yapılar içeriden çöktükçe, metal kabuğun bükülüp sarsılmasını huzursuzca izliyordu.

İlk konuşan kaptan oldu. "Asla zamanında başaramayacağız. Tüm mürettebatı ışınlamak en azından yirmi dakika…"

"İşte parçalanıyor!" diye bağırdı Geordi dümen konsolundan.

Gövdeden sızan çeşitli gazların ve buharın yarattığı beyaz renkli kesif duman, uzay boşluğunda derhal kayboluyordu. İç kısımdan gelen metal artıklar parlayarak geminin dış kabuğunun etrafında uçuşmaya başladılar. Ancak gemi tüm yaşadıklarına rağmen tek parça olarak dayanıyordu. Yoğun bir çalışmayla hala yakın bir yıldız üssüne ulaşabilir gibiydi.

"Worf, elimizdeki tüm uzay mekiklerini gönder," diye bağırdı Picard. Böyle bir kurtarma çabasının yararsız olduğunun bilincindeydi, ancak yine de denenmeliydi. "Data, Ferrel’in tüm çevresini kapsayacak şekilde, kısa menzilli bir tarama yapmanı istiyorum."

"Buna gerek yok, Kaptan," diye bildirdi Tasha Yar. "Işınlama şefi tüm mürettebatın gemiye alındığını rapor ediyor." Sayı onu çok şaşırtmış gibi duraksadı. "Otuz kişinin hepsi de."

Picard, Tasha’nın sözlerinin şokunu, fiziksel bir darbe almış gibi yaşadı. Yüzlerce kişilik bir mürettebattan sadece otuz yaşam. Dokuz yıl önce Stargazer’i kaybetmişti—o acıyı biliyordu—ancak o zaman Picard’ın mürettebatı gemiyle birlikte yok olmamıştı. Riker’a döndü ve kendi endişelerinin onun gözlerinde de olduğunu gördü. Komuta sorumluluğunu almış olan herkes, işlerin ne kadar kötü gitmiş olabileceğini tahmin edebilirdi. Picard, yaşanan bu korkunç felakete takılıp kalmanın hiç de yerinde bir hareket olmadığının farkındaydı. Dehşet, bir tür paralize edici korkuya dönüşebilirdi, ki bu da tehlike anlamına gelirdi. İyi bir gemi kaptanı şartlar ne olursa olsun

etkilenmemeli ve işini yapmayı sürdürebilmeliydi. "Bir Numara, ışınlayıcı odalarını kontrol et. Kaptanı, ya da en yüksek rütbeli subayı bul ve o kişiyi derhal köprüye getir." Bu görev birinci subayın çaresiz seyirci konumuna bir son veriyordu.

"Derhal, Kaptan," dedi Riker hızla asansöre doğru ilerlerken.

Kurtarma operasyonu tamamlanmıştı ve Picard artık etrafın sakinleştiğini hissedebiliyordu. Savaş süresince yoğunlaşan dikkati, konsantrasyonunu dağıtabilecek her şeyi dışarıda bırakmıştı. Oysa artık buna gerek yoktu ve her geçen saniye kırmızı alarmın köprüde çınlayan uyarı sinyalleri daha fazla sinirine dokunuyordu. Bu aynı zamanda ona henüz bitmemiş bir hesaplaşmanın olduğunu da anımsattı. "Yüzbaşı Yar, saldırgan ne kadar uzaklaştı?"

"Tarayıcılarıma göre yabancı gemi gitmiş görünüyor, Kaptan, tarayıcı menzilimizin dışına çıkmış."

Bu açıklama dümende bulunan LaFor-ge’un itirazına neden oldu. "Ama Tasha, şimdiden sektörü terketmiş olamaz, bu kadar kısa sürede bu imkansız."

"Güç alanı yüksek miktarda iyon içeren bir tür enerji izi bırakmış," dedi Data ilgiyle. "Hızla ayrışıyor, ancak gördüğüm kadarıyla, gerçekten de tarayıcı menzilimizin dışına çıkmışlar!"

"Üzerimize fırlattıkları güç alanı hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu Picard. İlk tuzaktan kurtulmuşlardı, ama bir ikincisinden kurtulmak bu kadar kolay olmayabilirdi. Bir kez daha karşılaşacaklarına dair rahatsızlık verici bir sezgiye sahipti.

"Alan, standart çekici ışınlar gibi çalışmıyordu. Yabancı geminin şekline bakarsak, karşımızdakilerin çok daha ileri veya bizimkinden çok daha farklı temeller üzerine kurulmuş bir teknolojiye sahip olduğunu varsaymak mantıksız olmaz."

"Bizimkilerden daha iyi bir fare kapanı," diye dalga geçti Picard.

"Hayır, efendim, daha iyi bir çekici ışın."

Picard, Data’nın bu yorumuna yanıt vermemeyi tercih etti. Ayrıca Geordi’nin kızgın nefes verişinin onda uyandırdığı gülümseme isteğini de bastırdı. Data’nın yüzü, bu dolaylı eleştiri karşısında şaşkınlıkla buruştu. Nerede hata yaptığını farkedememiş görünüyordu.

"Yar, gemiyi normal haline geri döndür," diye emir verdi Picard. Yabancı geminin yokluğu her ne kadar fırtınadan önceki sessizliği andırsa da bu sessizlikten yararlanacaktı.

Güvenlik subayı konsolunun yüzeyine hafifçe dokundu. Yanıp sönen kırmızı ışıklar kaybolmasına rağmen Yar’ın yüzündeki endişeli ifade aynen duruyordu.

Kaptan mürettebatına hitap etmek için ayağa kalktı. "Hepinize başarılı çalışmanızdan ötürü teşekkür ederim. Barış durumuna geçmiş olmamıza rağmen hepinizin özellikle tetikte olacağınıza inanıyorum." Eğer tekrar saldırıya uğrayacak olurlarsa, etkili bir strateji oluşturmak için oldukça yetersiz bilgiye sahipti. Picard, köprü subaylarını durumu tartışmaları için serbest bıraktı.

* * *

Deanna Troi, Patrisha’nın kamarasında toplanmış olan Oregonlu Çiftçilerin kayıtsız yüzlerini inceledi. Eşikten geçtiği anda, odaya hakim olan ateşli tartışmalar sona ermişti. İçeri girişi başka hiç bir işe yaramamışsa bile odadakilerin duygusal profillerini değiştirmişti. Rahatsızlıkları şimdi şüpheye dönüşüyordu.

"Ben Danışman Troi." Yükselmekte olan kızgınlık dalgasını bastırabilmeyi umarak gülümsedi. "Anladığım kadarıyla çalıp duran alarmlar sizi…"

"Savaş çığlıkları!" Ayakta duran Çiftçilerden bazıları açılarak, iri yarı, kısa kesilmiş sakallı bir adamın önünü açtılar. Odadaki diğer adamlara benziyordu ancak daha azametliydi. "Savaşın bir an önce durmasını talep ediyorum!"

"Savaşta değiliz," diye karşı çıktı Troi. "Bu sadece…"

"Yalancı!" diye bağırdı adamın yakınlarındaki bir kadın. Sıskaydı ve çok daha yaşlıydı. Dış görünüşlerinin farklılığına rağmen aynı aileden olduklarını düşündüren bir benzerlikleri vardı. "Kendi makineleriniz, hareketlerinizin asıl yüzünü ortaya çıkardı. Dinleyin!"

Kadının sert emrini izleyen sessizlikte, bilgisayarın monoton alarm talimatları ilk kez herkes tarafından duyulabildi.

"Şu anda bir düşman aracıyla savaşa girmiş bulunuyoruz. Lütfen kırmızı alarm sinyali sona erene kadar kabinlerinizde kalın."

Troi, bilgisayar sisteminin yolcu iletişimi için kullandığı bu rahatsızlık verici tarzı en kısa zamanda gözden geçirmesi gerektiğini düşündü. Data’nın doğru bilgi vermekteki titizliği yolcular için en iyi şey olmayabilirdi. Daha diplomatik bir dile sahip ve daha az bilgilendirici bir açıklama, kesinlikle olası korkuları azaltırdı.

"Bu mesaj, sadece bir önlem," dedi Troi. "Bilinmeyen bir araçla karşılaştık. İletişim kurmaktaki bazı zorluklar, çok yakında giderilecek olan bir yanlış anlamaya yol açtı." Neyse ki tam o anda kırmızı alarm sinyali kesilmişti. Bilgisayarın bir sonraki sözleri daha iç rahatlatıcıydı.

"Kırmızı alarm sona ermiştir. Normal aktivitelerinize devam edebilirsiniz."

Bir başka Çiftçi kalabalıktan bir adım öne çıktı. Troi onu tanıyordu. Bu Dnnys’in annesiydi. Patrisha’nın hatları, sevimli olarak tanımlanabilmek için fazla güçlü, sıradan diye nitelenmek içinse fazla etkileyiciydi. Grileşmeye başlamış olan saçları, tek bir örgü halinde toplanmış, beline sarkıyordu. Yıllar süren ağır işçilik, ellerini kabalaştırmış ve dış görünüşünü sertleştirmişti ancak duruşuna hakim olan kuvvetli bir zerafet taşıyordu.

"Ziyaretiniz için teşekkürler, Danışman."

Konuşmacı açıkça ayrılmasını belirtiyordu. Troi ondan hiçbir kişisel düşmanlık hissi algılamamasına rağmen, diğer Çiftçilerin düşmanca yaklaşımlarının hala odaya hakim olduğunu kolayca hissediyordu.

Daha fazla kalmasının sadece yolcuların sinirlerinin daha da bozulmasına neden olacağını sezen Troi, sessizce ayrıldı.

"Grzydc'ten asla ayrılmamalıydık," dedi Tomas, yabancı gider gitmez. Kızgın kızgın sakalını sıvazlıyordu.

"Seçme hakkımız yoktu," diye anımsattı Patrisha. Fakat Tomas'ın gezegenden ayrılmaları konusunu tartışmaya niyeti olmadığının farkındaydı. Bu odadaki pek çok kişi, onun Grzydc hükümetiyle sürekli görüş ayrılıklarına düşmesinin, Çiftçiler ve yuva edindikleri dünya arasındaki sürtüşmeye önemli katkılarda bulunduğunu biliyordu.

"Birisi bu çılgınlıkla ilgili olarak Kaptanla görüşmeli." Adamın cümlesi diğer Çiftçilerin pek çoğunun onaylayan mırıltılarıyla karşılandı. "Durumumuzdan haberdar edilmeli."

Aralarında geçen bu hararetli konuşmaya tanık olan herhangi biri Tomas'ın bu iş için gönüllü olacağını düşünebilirdi ancak Patrisha daha fazlasını biliyordu. Bir grup kararına varıldığında, seçilecek elçi kendisi olacaktı. Gerçi reddedebilirdi ancak Patrisha da kendisine en az diğer Çiftçiler kadar güveniyordu. Tomas'ın bir otoriteyle daha başını belaya sokmasına izin vermektense, sorumluluğu kendisi üstlenecekti.

Andrew Deelor, kafasını yana çevirecek gücü toplamadan önce, kendisine yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre, boş gökyüzüne bakarak sırtüstü yatmak zorunda kaldı. "Cennet—bir ışınlama odası! Ne tuhaf!" dedi zayıf bir şekilde.

"Sesli konuş, seni duyamıyorum."

Büyük bir çabayla başını diğer tarafa çevirdi ve yanında bağdaş kurmuş, oturmakta olan Ruthe'u gördü. Onu yeni dünyasına uydurmaya çalıştı. "Ve sen de bir melek olmuşsun." Oldukça güzel bir melek olmuştu, gerçi üçgen yüzündeki çıkık elmacık kemiklerinin vurguladığı koyu renk gözleriyle biraz sert bir melek ama olsun.

"Neden söz ediyorsun?" diye sertçe sordu Ruthe.

"Ölmüş olmalıyım ama burası aynı bir ışınlama odasına benziyor." Biraz hareket eden ve sağa sola eğilen bir ışınlama odası. Bunun sadece başının dönmesinden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Gözlerini kapadı ve altındaki güvertenin çılgınca sallantısının sona ermiş olduğunu farketti.

"Birilerinin Atılgan denen bir gemide olduğumuzu söylediğini duydum."

"Ah! Bu herşeyi açıklıyor." Sonra kısa bir süre için bilincini yitirmiş olduğunu tahmin etti. Gözlerini tekrar açtığında herşey biraz daha normale dönmüştü. Bir araya toplanmış diğer yaralıları görebiliyordu. Sonra tanımadığı bir ses dikkatini Dr. Lewin'in yanıbaşında duran Yıldız Filosu subayına çekti.

"Ferrel'in komuta subaylarını arıyorum," diye sesleniyordu yabancı. Dolu bir sedyenin ışınlama odasından çıkarılmasına nezaret eden Lewin'in yolundan çekilmek için bir adım yana kaydı.

"Bu, sen değil misin?" diye sordu Ruthe, Deelor'a. Neyse ki Ruthe sesini yükseltmemişti de subay onu duymadı. "Sorumlu sen değil miydin?"

"Şimdi bundan söz etmenin sırası değil," diye fısıldadı Deelor yanıt olarak. Bir baş dönmesi dalgasıyla daha boğuşuyordu. Tipik bir anticoagulant yan etkisiydi. Bir ara tedavi görmüş olmalıydı. "Daha sonra, kendimi daha iyi hissettiğimde onlara söylerim." Ferrel'de bulunuşunu açıklamak ve Atılgan'ın komutasını ele almak için açık bir zihne ihtiyacı vardı.

"Kaptan Manin revire götürülmüş."

Picard, Riker'ın köprü iletişim sisteminden yankılanan raporunu ifade edilmeyecek bir rahatlamayla dinledi. Büyük bir yıldız gemisinin tüm mürettebatından geriye sadece otuz kişi kaldığı göz önüne alındığında, yüksek rütbeli subaylardan herhangi birinin kurtulanlar arasında olduğunu varsaymak için hiç bir geçerli neden yoktu. "Onunla konuşur konuşmaz tekrar rapor ver." Picard soruşturmayı kendisi yapmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu ancak geminin tam

anlamıyla güvende olduğuna emin olmadan köprüyü terk edemezdi. Kaptan, birinci subayının raporunu sabırsızlıkla beklerken, yüzünde o an hissettiği endişeleri gizleyen, çalışılmış bir sakinlik ifadesi vardı.

On dakika sonra Riker ön taraftaki asansörden fırladı ve çabucak geri dönerek, tozlu filo üniforması içinde, ince, uzun boylu ve saçları darmadağınık bir adamı kapıdan geçirdi.

"Kaptan Manin şu anda ameliyatta," diye açıkladı Riker. "Bu, Birinci Subay D’Amelio."

"Atılgan’a hoş geldiniz," dedi Picard iki adama doğru yaklaşırken. Kaptanın karşılaması D’Amelio’nun yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu, ancak kendisine uzatılan eli algılaması bir kaç saniyesini aldı. Yavaş çekimde hareket edercesine uzandı ve Picard’ın elini sıktı. Sonra Riker hafifçe kolundan çekerek onu Kaptanın ofisine götürene kadar öylece yerinde kaldı.

Kaptan peşlerinden gitti. Rahatsızlığını belirtmeden önce kapının kapanmasını bekledi. "Bir Numara, bu adam şok geçiriyor. Bana öyle geliyor ki, şu an revirde olmalıydı."

Riker, birinci subayı, kaptanın masasını karşısındaki bir koltuğa oturttu. "İlk yardım yapılmış. Eminim ki sorsaydım Dr. Crusher gelmesine izin verirdi ama onu rahatsız etmek istemedim."

"Başka bir deyişle Dr. Crusher fark etmeden bu konuşmayı bir önce bitirsek iyi olacak," dedi Picard, karşılarına bir koltuk çekerek.

Konuşma hiç de düzgün ilerlemiyordu. D’Amelio, Ferrel’e saldıran yabancı gemiyle ilgili sorulara cevap veremeyecek durumdaydı ve isteksiz davranıyordu. Verdiği birkaç yanıtsa yeni sorular doğurmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Picard derin bir nefes aldı ve sesinin sert çıkmamasına çalışarak, "Bay D’Amelio, Fer-rel’in sadece çekirdek bir kadroyla yola çıktığını söylediniz. Bu gerçekten de iyi haber. Biz kaybınızın çok fazla olduğunu düşünmüştük. Ancak eminim ki şaşkınlığımızın nedenini anlıyorsunuzdur—kırk altı kişi, bir yıldız gemisi için alışılmadık ölçüde küçük bir mürettebat," dedi.

"Bu kadarı yeterliydi."

"Ne için yeterliydi?" diye sordu Riker.

Önceki gibi D'Amelio yanıtlamadı. Bakışları boş boş odayı dolaştı. Picard ve Riker, birbirlerine artan bir can sıkıntısı ve şüphecilikle baktılar. Konuşmaları sürekli aynı verimsizlik içinde sürüp gidiyordu. Geminin görevi hakkındaki her soru, D'Amelio'nun dikkat kaybıyla sonuçlanıyordu. D'Amelio'nun bir şeyler sakladığını farketmek için Picard'ın, Deanna Troi gibi bazı zihinsel yeteneklere sahip olması gerekmemişti. Adamın durumunda bir değişiklik olmazsa, Danışmanın da bu tatsız toplantıya katılması gerekebilirdi. İletişim cihazından gelen bir bip sesi kaptanı, D'Amelio'nun kaçamak yanıtlarının üzerine gitmekten alıkoydu. "Crusher'dan Kaptan'a."

Picard bunu bekliyordu. "Endişelenmeyin, Dr.Crusher, Bay D'Amelio'ya iyi bakıyoruz." Tatmin olmamış bir bakışla birinci subayın profilini inceledi. "Ancak hala sormamız gereken—"

Doktor sözünü kesti. "Kaptan, Fer-rel'den ışınladığımız yaralılarından birisi, bir el fazeri tarafından yaralanmış."

Odadaki üç adam da bu açıklamaya şaşırmışlardı. "Emin misin?" diye sordu Picard. "Belki yabancı güç alanı ile olan—"

"Hayır, bu güç alanı değil. Fazer yanıklarında karakteristik olan hücre bozulması kalıpları var ve tüm gemidekiler içinde bu şekilde yaralanmış olan tek kişi bu. Diğerleri yaşadıkları dehşetten ve patlamadan dolayı şok geçiriyorlar. Ancak bu adam, kesinlikle eminim ki, vurulmuş!"

Picard, birinci subaya döndü. Bu defa kızgınlığını maskelemedi. "Bay D'Amelio, o gemide neler oluyordu?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Şaşkınlık içerisindeki D'Amelio, uykulu halinden sıyrılmış gibi görünüyordu. Bir Riker'a bir Picard'a baktı. "Gerçekten. Bilmiyorum! Köprü çöküyordu…fazla zamanımız kalmamıştı. Kurtulmak için hiçbir şansımız yoktu, ya da biz öyle sanıyorduk. Kaptan Manin ve ben bir kendi kendini yok etme işlemi başlatmak üzereydik."

"Ama bitiremediniz," dedi Picard.

"Hayır." D’Amelio uyanmaya çalışır gibi başını salladı. "Tam rütbe tanımlamamı onaylamak üzereydim ki her şey karardı."

"O adamın orada ne işi var?" diye sordu Crusher. Kaptan onun hala dinlediğini fark ettiğinde artık çok geç olmuştu. "Onu derhal—" kanal hala açık olmasına rağmen cümlesi birden yarıda kesildi. Picard bir gürültü ve arka planda bazı bağrışmalar duydu. Crusher’ın sesi tekrar duyuldu. "Durun! Kaptan Manin! Buna izin veremem. Güvenlik, hemen revire!"

Bu sözler Picard ve Riker’ın kapıdan fırlamalarına neden oldu.

Genellikle revir kavga etmek için uygun bir yer olarak düşünülmezdi, ancak iki adam bundan habersiz gibiydiler. Dr. Crusher, Kaptan Manin’i, saldırmakta olduğu diğer hastasından uzağa çekmişti. Onu asıl kaygılandıran, diğer adamın kaçıp kavgaya devam etmeye çalışırken kendine verdiği zarardı. Gösterdiği güç yanıltıcıydı. Ciddi şekilde yaralı olduğunu biliyordu. Ancak korkunç bir öfkenin verdiği güç, vücudunun zayıflığına üstün gelmişti.

"Lanet olsun sana, Deelor!" diye bağırdı Manin, bir yandan Crusher’dan kurtulmaya çalışıyordu. "Gemimi mahvettin, mürettebatımı da!"

Crusher, başını çevirip omzunun üstünden bu suçlamanın hedefine baktı ve adamın sağlık durumunu değerlendirmeye çalıştı. Zayıf bir şekilde, sırtını duvara dayamış duruyordu ve yüzü ter içindeydi. Manin, Deelor’un göğsündeki sargılı bölgeye birkaç yumruk indirmişti. Buna rağmen sargıların üzerinde yayılan bir kan lekesi yoktu. Doktor, Deelor’un yüzünün beyazlığının kan kaybından değil, yumrukların etkisiyle hissettiği şiddetli acıdan olduğunu tahmin etti.

Revirin kapıları açıldı. Güvenlik şefi Yar, hemen arkasında Riker ve kaptanla birlikte içeriye daldı. Kurtulmak için kendisini tutan

Crusher’la boğuşmakta olan adamı görünce Yar hemen fazerini çekti.

"Hayır," diye bağırdı Dr.Crusher, Yar’ın önünü kapatarak. "Ciddi şekilde yaralı. Bayıltmaya ayarlı bir vuruş bile onu öldürebilir."

Kaptan Manin, Doktor’un dikkatinin dağılmasından yararlanarak, tekrar Deelor’a doğru atıldı. Picard iki adamın arasına girerek, gelen yumruğu karşılamak için sol kolunu kaldırmıştı ancak beklenen yumruk hiç bir zaman gelmedi. Manin yarım adım sonra tökezledi. Picard yığılan adamı tutup yavaşça yere yatırdı.

"Sakin ol. Kendine zarar vereceksin," dedi Picard. Bu sadece adamın heyecanının artmasına neden oldu.

"Benim hatam değildi," dedi Manin zorlukla nefes alıp verirken. "Onun emirlerine uydum. Yıldız Filosu beni zorladı."

"Sus!" diye uyardı Deelor "Sana sessiz kalmanı emrediyorum!"

Crusher, Picard’ın yanına oturarak, kaptanın kollarındaki adamın durumunu incelemeye başladı. "Yardım edin de onu tarayıcının altına taşıyalım." Hareketsiz bedeni çabucak teşhis cihazının altına taşıdılar ancak Doktor, Manin’in durumunun her geçen saniye daha kötüye gittiğini görebiliyordu. Adamın göğsünün üzerine kapanan panelden çılgınca çatırtılar duyulmaya başladı. "Yine kan kaybetmeye başladı."

Hemen tıbbi yardım çağıran Crusher, karaciğer, dalak ve böbreklerde doku hasarı tespit etmişti. "Doku etkeni," diye istekte bulundu ve hemşire Crusher’ın eline bir sprey verdi. Doktor, adamın boynundaki bir damara, pıhtılaştırıcı maddeden bir miktar uygulamasına rağmen kanama sürdü. İkinci doz kanı katılaştırmaya başladı ancak kan hala adamın göğsünü doldurmaya devam ediyordu. Üçüncü bir doz olmayacaktı. Daha fazla enjeksiyon tüm dolaşım sisteminin tıkanmasına neden olabilirdi.

Ferrel’in kaptanı, Crusher’ın çabalarından habersiz, Picard’ın kolunu yakaladı. Tutuşu güçsüzdü. Picard, adamın kendisini yakına çekmesine izin verdi. "Tam görev yetkisi…lanet olası bir bürokrata."

"Kes sesini Manin!" Deelor kendisini duvardan iterek masaya doğru tökezledi ancak Yüzbaşı Yar'ın fazeri hala elindeydi. Silahı ona doğru salladı. Deelor durdu ve kararsızca yerinde sallandı. "Yıldız Filosu güvenliğini ihlal ediyorsun."

Crusher hastasının cerrahi müdahaleye dayanamayacağını biliyordu. Adamın iç organları ağır tahribat geçirmemiş ve üzerinde çalışılacak birşeyler kalmış olsaydı, yine de denerdi. Bunun yerine adamın acısını dindirecek bir uyuşturucu istedi.

Manin'in sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Picard ona daha da yaklaşarak dinlemeye çalıştı. Sadece tek bir sözcük duyabilmişti.

"Hamlin mi?" diye tekrarladı Picard. "Ne olmuş Hamlin'e?" Yanıt gelmedi. El Picard'ın kolundan düştü.

"Seni aptal!" Yar'ın uyaran bağırışına aldırmayan Deelor, Manin'in yanıbaşına fırlayarak hızlı hızlı adama bağırdı. "Bu ihlalinden dolayı rütbenin geri alınmasını sağlayacağım."

"Sizi duyamaz," dedi Dr. Crusher ve hareketsiz bedenin üzerinde duran tıbbi cihazı kapattı. "Öldü."

IV

Kaptanın seyir defterine ek: USS Ferrel'in parçalanmasına neden olan olaylar hala gizemini koruyor. Yüzlerce kişilik mürettebatı olması gereken gemiden sadece otuz kişi ışınladık. Ve bu otuz kişiden biri bile bize gemilerinin neden saldırıya uğradığını anlatmaya niyetli görünmüyor.

Köprünün hemen yanındaki toplantı salonu, geniş oval bir masanın etrafındaki konforlu koltukları ve yıldızlarla süslü nefes kesici uzay manzarasına bakan hafif eğimli pencereleri ile, sanki odada bulunanlara kendilerini iyi hissettirmek için tasarlanmıştı. Bu masanın etrafında bir düzine insan rahatça oturabilirdi. O an ise odada sadece dört kişi bulunuyordu.

"Danışman, iyi misiniz?" diye sordu Picard. Troi koltuğun rahat minderine kendisini bırakmış ve derhal gözlerini kapatmıştı.

Koyu renk kirpikleri kıpırdandı ve gözleri açıldı. "Biraz yorgunum," diye itirafta bulundu isteksizce. "Çiftçilerle ve Ferrel'den kurtulanlarla uğraşmak beni çok yordu."

"Üstelik çok da bilgilendirici değildi," dedi Riker, Data'yla birlikte masanın diğer tarafına dolaşırlarken. "Hepsi de, sanki düşman bizmişiz gibi davranıyorlar."

Picard, Birinci Subay koltuğunun arkasına geçtiğinde Troi'un gerildiğini gördü. Bu tepki, onun Riker'ın ruh haline karşı özel bir duyarlılığı olduğuna ilişkin şüphelerin doğruluyordu. Adamın şu anki sinir bozukluğunun şiddeti, Troi'un duygusal savunmalarını zorluyor olmalıydı.

"Brifinge başlayalım," dedi Picard, Troi'den uzaklaşıp masanın başına geçerken. Kendi sabırsızlığının da danışmanın duygusal

yapısında dalgalanmalara neden olduğunu tahmin eder gibiydi.

"Ne olduğunu anlayamıyorum," diye parladı Riker. "Birinci subaya göre Deelor, Ferrel'in işletim ve bakım işlemlerinin kalitesini artırmakla görevli bir verimlilik uzmanı, ancak Yıldız Filosu kayıtlarına göre mürettebatın bir parçası değil. Gemideki varlığı bile kayıtlara geçirilmemiş."

"Deelor hakkında bilgisayarda tam bir kimlik taraması yaptım," diye sürdürdü Data. "Ve hiçbirşeyle karşılaşmadım. Ne Yıldız Filosunda, ne de bu sektördeki sivil nüfus arasında Andrew Deelor adının bir kaydına rastlanmadı."

"Ve Ferrel'in mürettebatı, onu kimin öldürmeye çalıştığını ve bu saldırının gerçek nedenini söylemiyor. Görünüşe göre vurulduğunda herkes başka bir tarafa bakıyormuş," dedi Riker açık bir hoşnutsuzlukla. "Deanna, kaptana neler hissettiğini anlat."

Troi duraksadı. Duygularını sözcüklere dökmeye çalışıyordu. "Çelişkili bir duygular yumağı. Kaptanlarının ölümüne duyulan üzüntü, Deelor'un adı geçtiğinde birden parlayan öfke, nefret ve sürekli bir gizlilik ihtiyacı. Bir şey biliyorlarsa bile önemli bir baskı olmadan söylemeyeceklerdir."

"Bu bir soruşturma değil," dedi Picard. "Yine de bu konunun çözümlenmeden kalmasına izin veremem. Ferrel'e ne olduğunu öğrenmeliyim. En azından Atılgan'ı korumak için. Bir an için gemisini parçalanmış ve mürettebatı uzay boşluğuna dağılmış kalıntıların arasında yüzerken gözünün önüne geldi ve bu somurtmasına neden oldu. "Diğer sivil, kadın olan, onunla ilgili ne biliyoruz?"

"Adı Ruthe," dedi Riker kızgınlıkla derin bir nefes vererek. "Soyadını söylemiyor ve başka hiçbir soruya yanıt vermiyor. Sadece 'Deelor'a sorun' diyor."

"O da henüz yanıtlamak için kendisini yeterince iyi hissetmiyor." Manin öldüğünden beri Deelor bayılma nöbetleri geçiriyordu. "Yaraları yeterince gerçek ancak zamanlaması bana başka bir şeyi anımsatıyor. Rol yapıyor," dedi Kaptan sertçe. "Aynı D'Amelio'nun

şoktaymış rolü yapması gibi. Ama neden? Hep beraber ne saklıyor olabilirler?"

Yar’ın mesajı toplantıyı böldü. "Çiftçi Patrisha köprüyü aradı. Yine." Yüzbaşının sesi can sıkıntısından sertleşmişti. "Sizinle kişisel olarak görüşmekte ısrar ediyor, Kaptan."

"Ona de ki—" Ancak Picard cümlesini tamamlamadan önce bir kez daha düşündü. Sonra tekrar başladı. "Ona herşeyin kontrol altında olduğunu ve görevlerim izin verir vermez kendisiyle görüşeceğimi söyle."

Parmağıyla masadaki panele dokunarak iletişimi kesti. "Yolcular ve çocuklar görülebilmeli fakat duyulmamalı!" Oregonlu Çiftçileri aklından atıp zihnini kurcalayan bilmeceye geri döndü.

"Hamlin. Bu bana tek bir şeyi çağrıştırıyor—Hamlin katliamı. O zamanlar ben daha küçük bir çocuktum ama olayı iyi hatırlıyorum."

"Akademideyken tarih kayıtlarını okumuştum," diyerek açıklamaya başladı Riker; Troi’un meraklı bakışlarını yakalamıştı. "Hamlin, Federasyonun uçlarında bir maden kolonisiydi. Elli yıl önce yabancı bir ırkla bir ilk temas olayı rapor ettiler. Sonra birden onlardan gelen tüm iletişim kesildi. Gezegene ulaşan bir sonraki nakliye gemisi, kolonideki herkesin öldürülmüş olduğunu gördü."

"Herkes değildi," diye düzeltti Data. "Sadece yetişkinler. Koloninin çocukları kayıptı ve ölmüş oldukları varsayıldı."

"Bazılarına göre yenilmişlerdi," diye mırıldandı Picard, uzun zaman önce unutulmuş bir iddia yinelermiş gibi.

"Soru: yenilmiş, besin kaynağı yemekteki gibi mi?" Bu tabii ki Data’ydı.

"Evet, daha sansasyonel olan raporlardan bazıları bu olasılıktan da söz etmişlerdi." Picard yaptığı yorumdan rahatsızlık duyuyordu ve konuyu değiştirmeye çabaladı. Riker’a dönerek "Ferrel’e saldıran yabancılarla Hamlin katliamının sorumluları aynı canlılar olabilir mi?"

Fakat Data bu yeni bakış açısını kolayca bir tarafa bırakacak gibi görünmüyordu. "Belki Yıldız Gemisinin eksik mürettebatı da yenilmiştir. Gerçi bir kaç yüz vücudu yemek için oldukça aç olmak gerekli…"

Yüzbaşı Yar’dan gelen yeni bir mesaj kaptanı yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Yine mi Çiftçiler?" diye sordu Picard.

"Hayır efendim. Yıldız Üssü 10’dan bir mesaj var."

Riker ellerini göğsünde kavuşturup koltuğunun arkasına yaslandı. "Yanıt vermekte oldukça geciktiler, efendim. Neredeyse bir gündür bu yanıtı bekliyoruz."

"Neyse, geç de olsa en azından Amiral Zagrath’dan bazı yanıtlar alabileceğiz," dedi Picard. "Buraya bağlayın Yüzbaşı."

"Efendim, mesajı odanızda almanızı öneririm. Özel mesaj. Kod 47. Sadece size özel."

"Mesajın uzunluğu sadece üç dakikaydı," dedi Yar, köprüyü kaptanın ofisinden ayıran kıvrımlı duvara bakarak. "Fakat içeri gireli yüzyıllar oldu."

Data harekat konsolundan başını kaldırarak diğer subaylara baktı. "On dakika ve on iki saniye. Özel sınıflandırılmış bir mesajın değerlendirilmesi için çok da mantıksız bir zaman sayılmaz. Eğer kişi bir insansa tabi."

"Yirmi dakikaya mantıksız derim," dedi Geordi bir süre sonra. "Üç dakikalık bir mesajı kaç kere dinleyebilirsin ki ?"

"Altı nokta altı, altı, altı, altı…"

"Data!" diyerek androidin hesaplamasını kesti Yar. "Kaptanın odasında herhangi bir bilgisayar aktivitesi oldu mu?"

"Hayır, benim göstergelerime göre…"

Riker sertçe başını salladı. "Bu kadarı yeter, Data. Kaptanın gizliliğini ihlal etmeye çok yaklaşıyoruz. Nasılsa birazdan neler olup bittiğini öğreniriz." On dakika daha bekledikten sonra birinci subay,

Troi’e döndü. "Sen kaptanın yokluğuyla ilgili bir yorumda bulunmadın. Merak etmiyor musun?"

"Bu yönlendirici bir cümle ve sen de bunun farkındasın," diye yanıt verdi Troi, ters ters. "Kaptanın mahremiyeti ile ilgili kaygılarına ne oldu?"

Geordi ve Data, dönüp sessizce danışmana bakmaya başladılar. Deanna kafasını kaldırıp baktığında, Yar’ın ve Worf’un da kendisini izlediğini gördü. Troi derin bir iç çekti. "Tamam, madem bilmek istiyorsunuz, kaptan büyük bir öfke yaşıyor ve bir süredir öfkesini kontrol altına almaya çalışıyor."

Daha fazla açıklamaya zaman kalmadan çalışma odasının kapıları açıldı. Yüzü tüm duygulardan arınmış olan Picard köprünün ön kısmına doğru yavaş yavaş ilerledi. Sonra durdu, sırtını ekrana döndü ve sanki karışık bir sınıfı düzene davet edercesine öksürdü. Düz, monoton bir sesle, odanın ortalarında bir yere doğru konuşmaya başladı.

"Yıldız Filosu Komutanlığından verilen emirler uyarınca, bundan böyle mürettebat arasında, Ferrel’den aldığımız yardım çağrısı sonucunda karşılaştığımız olaylarla ilgili daha fazla tartışma yapılmayacaktır. USS Ferrel ve saldırgan gemi ile ilgili tüm kayıtlar ve tarayıcı okumaları mühürlenecektir. Her birinize, emirleri harfi harfine uygulayacağınız konusunda güveniyorum."

Kaptanın konuşmasını izleyen huzursuzluk verici sessizliği gelen bir mesaja ait sinyal sesi bozdu. Yar konsoluna çabuk bir dokunuşla sesi susturdu. "Çiftçilerden, Kaptan."

"Çiftçi Patrisha’ya onunla hemen görüşeceğimi bildirin," diye yanıtladı Picard. Tekrar konuştuğunda asansörün kapısına varmıştı bile. "Data, kontrol sende. Bir Numara, yardımına ihtiyacım olacak."

Asansör gövde bölümünün merkezine doğru inerken Riker hiçbir soru sormadı. Gözleri ilerde, sessizce bekledi.

"Dur." Picard’ın ani emri asansörün durmasına neden oldu. İki güverte arasında bulunduklarını belirten bir uyarı ışığı yanıp

sönmeye başladı. "Birinci subay olarak, mesajın en azından bir kısmını bilmeye hakkın var."

"Sanırım kayıt dışı olarak," dedi Riker, asansöre şöyle bir göz atarak. "Brifing ortamı olarak biraz alışılmadık bir yer de..."

Picard’ın gergin dudakları hafifçe kıvrıldı. "Görünüşe bakılırsa, Andrew Deelor isminde biri gerçekten de varmış. Hem de oldukça nadir bir rütbeye sahip. Amiral Zagrath onun diplomasi büyükelçisi olduğunu söyledi." Kuru bir öksürük şüphelerini ortaya koydu. "Mümkün, ancak daha büyük olasılıkla filo istihbaratından."

"Bu Ferrel’in ufak mürettebatını açıklıyor. Yüksek risk, üst düzey gizlilik."

"Evet ancak büyük olasılıkla orada ne yaptıklarını asla öğrenemeyeceğiz. Tüm Ferrel olayı tam bir giz perdesinin arkasına çekildi." Picard asansörü tekrar çalıştırdı. "Federasyon güvenliği gerekçesiyle."

Bu basit cümle Riker’ın protestosuna neden oldu. "Ama Kaptan, bu uygulamada olan en yüksek gizlilik derecesi."

"Kesinlikle."

Asansörü kapıları yana doğru kayarak açıldı ve tartışma sona erdi.

Kapı zili çaldığında, Patrisha derin bir nefes aldı ve yolcu kamarasının girişine döndü. "Girin," diye seslendi ve kapılar kendi kendilerine açıldılar. Ne aptalca bir güç israfı diye düşündü. Sonra içeri giren iki adamı karşılamak üzere somurtmayı bıraktı.

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim, Kaptan," dedi yabancıların daha yaşlı olanına. Henüz tanıştırılmamışlardı ve Yıldız Filosu üniformalarındaki rütbe işaretlerini de bilmemesine rağmen komuta havasını tanımayı öğrenmişti. Üst rütbeli subaylar karakteristik bir zerafetle süslenen bir tür azametle yürüyorlardı ve bu adam şimdiye kadar bu gemide gördükleri içinde en karizmatik olanıydı. Daha önceden tanışmış olduğu diğer adama döndü. "Tekrar görüştüğümüze sevindim, Bay Riker."

"Çok zaman oldu, Çiftçi Patrisha."

Daha genç olan adamın gülümsemesi arkadaşınınkinden daha sıcaktı ve Riker ona bir Çiftçi selamıyla karşılık vermişti. Patrisha konuşmayı onunla sürdürmeyi tercih ederdi, ancak bu insanların kuralları farklıydı. Katı hiyerarşilerine saygı göstermek gerekliydi.

"Anladığım kadarıyla alarmlardan rahatsız olmuşsunuz," dedi kaptan.

"Tüm cemaatimiz son olaylardan dolayı oldukça endişeli," diye söze girdi Patrisha. Kaptan birdenbire konuya girmişti ve görünüşe göre onun da meseleyi uzatmaya niyeti yoktu. "Ben sadece içlerinden biri olarak konuşuyorum."

"Evet anlıyorum," dedi Picard süitin diğer odasına doğru kısa bir bakış atarak.

Patrisha, Picard’ın tatsız ve imalı yorumundan dolayı kızardı. Duvarın arkasından gelen, hareket eden vücutların birbirine sürtünmelerini ve fısıltı seslerini duymuştu ve hemen kapının arkasında bir sürü dinleyicinin olduğunun farkındaydı. Utancını, Çiftçi prensiplerinden birini açıklayarak maskeledi. "Kaptan Picard, biz barışçıl bir halkız."

"Son yaşadığımız karşılaşma birilerini rahatsız ettiyse üzgünüm," dedi Picard ancak Patrisha tavrında bir özür dileme algılamıyordu. "Lütfen insanlarınıza asla tehlike içinde olmadıklarını ve saldırgan geminin bölgeyi terk ettiğini bildirin."

"Konu bu değil, Kaptan. Askeri harekatlarda yer alamayız."

"Kaygınızı oldukça iyi anlıyorum. Ancak Atılgan zor durumda olan gemilere yardımda bulunmaya mecburdur. Bu özel durumda yardım, bir güç gösterisini gerekli kılıyordu. Üzücü, evet, ama gerekli. New Oregon’a olan yolculuğumuza kısa bir süre sonra devam edeceğiz."

"Peki gecikmenin hala sürmesinin sebebi nedir?" diye ısrar etti Patrisha. Eğer cemaatini gözetmek ona düştüyse ve diğer

Çiftçilerden hiçbiri kaptanla karşı karşıya gelmeye istekli değilse gerekli soruları o soracaktı.

Riker yanıtladı. "Zarar görmüş olan geminin mürettebatına, Yıldız Üssü 10'a dönebilmeleri için gerekli olan desteği sağlamaya çalışıyoruz."

Patrisha, Picard'ın ağırlığını bir ayağından diğerine aktarışından sabırsızlanmakta olduğunu söyleyebilirdi. Hareketinin kabalık olarak değerlendirilmeyeceğine emin olur olmaz, tıpkı Dnnys gibi, kapıdan dışarı fırlayıverecekmiş gibi görünüyordu. Patrisha'nın aklına başka bir soru gelmiyordu. "Sizi işlerinizden daha fazla alıkoymayayım."

Bu geleneksel bir Çiftçi kapanışıydı ancak Picard sanki birden sabırsızlığını belli ettiğini farketmiş gibi yerinde dondu. Ve ayrılmadan önce içten bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Eğer başka bir yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen Danışman Troi'u arayın."

"Severek yaparım," dedi Patrisha nezaketle, iki adamı kapıya geçirirken. Kapı kapanıp yabancılar olmaları gereken yere, dışarıya gittiğinde yorgun bir oh çekti. Birkaç saniye sonra arkasındaki bir başka kapı açıldı.

"Teknolojilerinin kötü kokusunu havada bırakmışlar," dedi Dolora sesli sesli havayı koklayarak.

"Hadi, yapma," diye söylendi Patrisha ancak sesi odaya doluşan heyecanlı konuşmaların arasında kayboldu. Diğer Çiftçiler de saklandıkları yerden kamaranın oturma odasına doluştular.

"Fazlasıyla tavizkardın," dedi Tomas her zamanki kibirli ifadesiyle. "Bizi burada isteğimiz dışında tutamazlar."

"Tam tersine. Bu konuda hiçbir seçme hakkımız yok," diye karşı çıktı Patrisha. "Kaptan Picard bunu belirtmeyecek kadar ince davrandı." Sadece Tomas, onu bir yabancıyı savunacak kadar kızdırabiliyordu.

Dolora parmağını koridora doğru salladı. "Bu bir çılgınlık ve Gryzdc hükümeti yurttaşlarına yapılan muameleden haberdar edilmeli."

"Onlar sanki daha iyi mi davranıyorlardı?" diye homurdandı başka bir kadın.

Odanın diğer tarafından bir adam bağırdı. "Yabancılar saygının anlamını bilmiyorlar. Onlardan sıradan nezaket bile bekleyemiyorsun."

Mantıklı düşüncelerle Çiftçileri susturmaya çalışmak sadece nefesini ziyan etmek olacaktı. Patrisha kendisini sofanın üzerine bıraktı ve zihnini diğerlerinin gerçek ve hayali üzüntülerine kapattı. New Oregon'a gitmek için bir yıl kadar önce bu yolculuğa çıktıklarından beri aynı senaryo, küçük farklılıklarla, sürekli tekrarlanıyordu. Ve tüm alışılmışlığına rağmen bıktırıcılığından hiç bir şey kaybetmemişti.

"Çiftçiler, gecikmeyi beklediğimden çok daha sakince kabullendiler," diye belirtti Picard, Riker'la birlikte yolcu bölümünden ayrıldıktan sonra. Birinci subayından bu konuda herhangi bir yorum gelmemişti ama koloniciler arasında duygusal fırtınalar yaşandığı kaptanın kulağına başka kanallardan ulaşmıştı.

"Söz konusu olan Çiftçi, haberleri iyi karşıladı," dedi Riker acı acı, koridorda yürürlerken. "Gerçi şimdiye kadar gecikmelere alışmış olmaları gerekir. Onları taşıma görevi bize verilmeden önce grup, Uzay Üssü 10'da neredeyse bir ay beklemek zorunda kalmış. Ana dünyaları, cemaatin Atılgan tarafından taşınması için diplomatik ağırlığını koymuş."

"Gryzdc'in herhangi bir ağırlığı olduğunu bilmiyordum," dedi kaptan asansöre girerlerken.

Riker asansörü köprüye doğru hareket ettirdi. "Wesley'e göre, Gryzdc hükümeti Çiftçilerin yeni dünyasını parayla satın almış."

"Ekilmeye uygun toprak oldukça pahalıdır," dedi Picard düşünceli bir şekilde. "Gryzdc gibi kaynakları sınırlı bir dünyanın bir grup tarafsız vatandaşına yardımcı olmak için bu kadar istekli olmasına şaşırdım doğrusu."

Riker acımayla gülümsedi. "Belki de Gryzdc hükümeti Çiftçilerin gezegenden ayrılmasını bizim tahmin ettiğimizden çok daha fazla istiyordu."

Asansör yavaşladı. Picard ve birinci subayı köprüye adım attılar ve kendilerini güvenlik şefi Yar ve Andrew Deelor arasında geçen ateşli bir tartışmanın ortasında buldular. Yar, kaptanın girdiğini görünce bağırmaktan vazgeçip hazırola geçti. Deelor yumruk halindeki ellerini mavi hasta gömleğinin ceplerine soktu. Sadece Ruthe olarak bilinen pelerinli kadın, durumdan etkilenmemiş görünerek yanında duruyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Picard. Soruyu Yüzbaşı Yar'a yöneltmişti ama bakışları Deelor'un üzerindeydi. Adamın dış görünüşünün ayrıntıları, revirdeki kısa görüşmelerinden beri değişmiş gibi görünüyordu. Büyükelçi, özelliği olmayan basit yüz hatlarına sahipti. Özellikle yakışıklı ya da çirkin sayılmazdı. Kolayca unutulacak türden. Boyu ve kilosu da ortalamaydı—herşeyiyle özelliksiz bir adamdı.

"Büyükelçi Deelor, kendisinden rica edildiği gibi köprüyü terketmeye yanaşmıyor." Yar adamın ünvanını kullanmıştı ancak geçerliliğinden şüphe ettiği açıkça anlaşılıyordu. "Kendisine kamarasına kadar eşlik etmek üzere bir güvenlik ekibi çağırmak üzereydim."

"Doğru hareket etmişsiniz, Yüzbaşı Yar." Picard, Deelor'a ve arkadaşına döndü. "Yolcular, benim iznim olmaksızın köprüde bulunamazlar."

"Ben sıradan bir yolcu değilim," diye vurguladı Deelor.

"Kesinlikle değilsiniz." Picard'ın gözlerinde dudaklarındaki gülümsemenin hiçbir izi görülmüyordu. "Oldukça hızlı bir şekilde iyileşmişsiniz, Büyükelçi."

"Dr.Crusher çok yetenekli bir fizik tedavi uzmanı. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Ellerini ceplerinden çıkartarak, kollarını yanlarına sarkmasına izin verdi ancak omuzlarındaki gerilim hala hissedilebiliyordu.

"Güzel. Bu durumda belki bazı sorularımı yanıtlayabilirsiniz." Picard, ikiliyi kavisli köprü rampasından aşağı, ofisinin girişine doğru yönlendirdi. Kendisi ve Riker da arkalarından odaya girdiler ancak Deelor birinci subayın varlığına karşı çıktı.

"Yalnız konuşmamız daha iyi olur, Kaptan." Sesi bir ricada bulunur gibi değildi. Bu açık bir emirdi.

"Nasıl isterseniz, Büyükelçi." Picard, Riker'a emre uymasını işaret etti.

Ruthe, odadaki gerilimden habersiz görünerek, akvaryumda yüzen aslan balığını hayranlık içinde seyretmeye başlamıştı. Riker çevik bir hareketle onun çevresinden dolaştı ve odayı terketti. Kapı kapandığında Picard konuklarının yanından geçerek çalışma masasının başındaki yerini aldı. Uzay boşluğunda tembelce salınan yıldızların doldurduğu pencereye sırtını döndü ve ayakta kaldı. Elleri hafifçe masanın üzerine dayanmıştı.

"Amiral Zagrath, USS Ferrel'e yöneltilen saldırı ile ilgili hiçbir soru sormamam konusunda kesin emirler verdi. Bu aynı zamanda size karşı girişilen saldırıyla ilgili de soru sormamam gerektiği anlamına geliyor mu?"

"Bana saldırılmadı, Kaptan," dedi Deelor sakince. "Yaralanmam bir kazaydı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu durumda Uzay Üssü 10'a geri dönüş yolculuğunda Ferrel'de güvenlikte olacaksınız demektir. Tabii otuz kişi, mühendisliğin servis bölümlerinde sıkışmak zorunda kalacaksınız ve yaşam standardı pek yüksek olmayacak. Ama bu o kadar da önemli değil çünkü bu yolculuk sadece sekiz ya da dokuz hafta sürecek."

Deelor'un ağzının kenarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Kaptan, aramızdaki bu anlamsız çekişmeye artık bir son verelim. Şimdiden çok şey biliyorsunuz ama yine de yeteri kadar bilmiyorsunuz."

Büyükelçi, masanın yanındaki koltuklardan birini çekerek oturdu. Picard da kendi koltuğuna geçtiyse de arkasına yaslanmadı. İçten

davranma numarasını yutmamıştı.

"Ferrel’e dönmek niyetinde değilim," diye itiraf etti Deelor. "Sizin de belirttiğiniz gibi bu yolculuk çok rahatsız ve güvensiz olabilir. Dar bir alanı paylaşmak zorunda kaldıklarında insanların tahammül sınırları zorlanabilir."

"Ferrel’in mürettebatı sizden nefret ediyor. Neden?"

"Çünkü bu görevde kaptanlarının yerine yetki bendeydi. Ve rakibimizin gücünü hafife aldım. Sizin de olasılıkla tahmin etmiş olduğunuz gibi bize saldırmış olan yaratıklar, Hamlin gezegenindeki talihsiz olayın da sorumluları."

"Hamlin Katliamı," dedi Picard tonsuz bir sesle. Bu sözcükler hala onun içinde bir şok duygusu uyandırıyordu. "Üç yüz kişi sebepsizce öldürülmüştü. Böylesi bir canilik genellikle ‘olay’ dan daha ağır sözcüklerle tanımlanmayı hak eder."

Deelor’un kaşları yukarı kalktı. "Görüyorum ki sizi ayrıntılar konusunda bilgilendirmek zorunda kalmayacağım."

"Bu yaratıklar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Kendilerine Choraii diyorlar."

"Choraii," diye tekrarladı Picard yavaşça. Artık düşmanın bir adı vardı. "Ve bu karşılaşma bir rastlantı değildi."

"Ah hayır. Ferrel’le Choraii gemisi arasındaki buluşmayı ayarlamak aylar süren radyo iletişimi sonucunda gerçekleşti." Deelor duraksadı. Tekrar konuştuğunda sesindeki ukalalık gitmişti. "Choraiiler’den, savunma gücümüzü denemek amacıyla düşmanca bir davranış gelmesini bekliyordum. Saygılarını kazanabilmek için Ferrel’in en az onlarınkine eşit bir askeri güç göstermesi şarttı. Ancak onları korkutup kaçıracak kadar da güçlü olmamalıydı."

"Yolunda gitmeyen ne oldu?" diye sordu Picard.

"Hesap hatası yaptım. Saldırmadan önce fazla uzun bekledim. Onlar da bunu bir zayıflık olarak algılayıp saldırdılar. Enerji ağları

bizim için bir sürpriz oldu. Güç rezervlerimiz alanın baskısına bir kaç saatten fazla dayanamadı. Acı ama değerli bir ders. Bir dahaki sefere Atılgan'la kazanacağım."

Picard elini hızla masaya vurdu. "Benim gemimle değil."

"Komutayı sizden devralmaya yetkim var. Amiral Zagrath bunu size söylemedi mi?" Deelor'un can sıkıcı ukala tavrı geri gelmişti.

Picard, yerinden fırlayıp karşısındaki adama iyi bir ders vermemek için otuz yıllık Filo disiplinine başvurdu. "Evet, bu konuda bilgilendirildim," dedi sonunda. Mesajın o kısmı, hala kontrol altına almakta güçlük çektiği bir öfkeye kapılmasına neden olmuştu. "Peki sorabilir miyim, Choraiilerle buluşmanızın amacı neydi ?"

Otoritesinin kabul edilmesi Deelor'un yeniden kendini beğenmiş bir yüz ifadesi takınmasına neden oldu. Picard bu ifade karşısında dişlerinin birbirine kenetlendiğini fark edebiliyordu. Ah! Şu gülümsemeyi suratından silmek.

"Choraiiler çeşitli metaller arıyorlar; çinko, altın, platin, kurşun. Açık ki astroidlerdeki cevherleri arıtmak yeteneğine sahip değiller. Eğer başarabilirlerse gereksinimlerini almak için öldürüyorlar. Benim görevim onları ticaret yapmaya ikna etmek."

"Ticaret mi?" diye bağırdı Picard öfkeyle. "Neyle ticaret yapacaklar. Onlarda bizim istediğimiz ne olabilir ki?"

Ruthe bir adım öne çıktı. "Hamlin Çocukları."

V

USS Ferrel uzayda ağır ağır sallanıyordu. Dört ince motor yuvasından çıkan zayıf ışıltı, gövde bölümünün sıra sıra, karanlık, cansız pencerelerinin etrafına yayılmaktaydı.

Picard bu görüntüyü Atılgan'ın köprüsündeki kaptan koltuğunun güvenliğinden izlemekteydi. Bir yanında birinci subayı, diğer yanındaysa danışmanı vardı. "Emin misin, Bir Numara?" Picard ekrandaki görüntüyü tekrar inceleyerek sordu.

Riker omuzlarını silkti. "Ben de zorlukla inanabiliyorum ama Logan, Ferrel'in motorlarının Yıldız Üssü 10'a kadar tam itme gücünü sağlayabileceğine yemin ediyor." Elini uzatarak hasar görmüş bölgeyi işaret etti. "Sıkıştırıcı enerji alanı ana kabuğun çevresine sarılmış ve gövdeyi üzerine çekmiş ancak motorlar zarar görmemiş. Bakım ekiplerimiz zarar gören bölgeyle birleşen tüm bağlantıları kapattılar ve kalan bölgelere temel gemi servislerini ulaştırmaya yoğunlaştılar. Yerçekimi yok, gıda sentezi yok. Sözü edilebilecek hiçbir konfor yok, ama onları hayatta tutacak."

"Buna pek iyi zaman geçirmek demezdim," dedi Geordi sessizce, fakat yorumu kaptanın kulağına gitmişti.

"Bence de, Bay LaForge. Ferrel'in mürettebatı yeni yerlerini gördüklerine göre belki de kararlarını değiştirmek isterler. Yüzbaşı Yar, gemiyle radyo bağlantısı kurun." Mühendis Logan'ın tüm çabalarına rağmen, gövdenin iletişim sistemleri görüntülü bağlantıyı sağlayamayacak kadar kötü durumdaydı.

"Kanal açık, Kaptan."

"Hala bunu yapmakta kararlı mısınız, Bay D'Amelio?"

"Kaptan Manin eve kendi gemisinde dönüyor. Başka türlü olmasına izin veremeyiz," di-ye yanıtladı birinci subayın sesi.

Danışman Troi, kaptana biraz daha yaklaştı ve kulağına fısıldadı. "Gemilerinde kalmaya kararlılar. Ancak sadece kaptanlarını onurlandırmak için değil. Aynı zamanda Büyükelçi Deelor'la olan ilişkilerini de bir an bitirmek istiyorlar.

Picard bu duyguyu çok iyi anlıyordu. "Nasıl isterseniz, kumandan. Ferrel gitmekte serbesttir. Size yolculuğunuzda iyi şanslar dilerim."

Radyonun paraziti yanıt olarak gelen kahkahaya doğal olmayan bir sertlik katıyordu. "Şansınızı bizim için harcamayın, Kaptan. Sizin bizden daha fazla ihtiyacınız olacak..."

USS Ferrel sade bir şekilde ve yavaş yavaş Atılgan'dan ayrıldı. Büyük hasar görmüş gemi kısa bir sarsıntıyla sallandı ve ekranda ağır ağır ilerlemeye başladı. Picard şeklin ekrandan çıkmasını gitgide artan bir rahatsızlıkla izledi. Kaygısının fazlaca hırpalanmış Ferrel mi, yoksa kendi gemisi için mi olduğundan tam emin değildi. D'Amelio'nun son sözleri zihninde bir alarm sireni gibi yankılanıyordu.

Atılgan pek çok kereler bir savaş gemisi olarak değerini kanıtlamıştı ancak geminin asıl görevi barışçıldı. Diğer gemilerin aksine, bu yıldız gemisi aileler barındırmaktaydı. Koridorlarda yürüyen çocukların görüntüsüne alışmak Picard'ın haftalarını almıştı. Artan nüfusun en belirgin sembolleriydiler ve varlıkları Picard'ı rahatsız ediyordu. Ona sürekli olarak sorumluluklarının, hiç de rahatlatıcı olmayan şekilde genişlediğini hatırlatıyorlardı. Stargazer gibi bir gemiyle Picard, Hamlin tutsaklarının kurtarılması için hiçbir şeyi denemeye tereddüt etmezdi. Ama şimdi asıl sorumluluğu kime karşı olandı? Gemisindeki bin yaşamı uzun zamandır unutulmuş olan bu çocuklar için tehlikeye atabilir miydi? Kafasında bütün bu sorularla boğuşup dururken seçme şansının bile olmadığını düşündü ve midesine saplanan sancılar yüzüne tatsız bir ifade yayılmasına neden oldu.

"Kaptan," dedi Data dümenden. "Tarayıcı okumalarımıza göre Choraii gemisinin rotasını saptadım. Rota bilgisayara girildi." Data,

kaptanın emirlerini bekliyordu. Bir süre için köprüye yoğun bir sessizlik hakim oldu. Eğer Data, Picard'ın tereddütü karşısında şaşırmışsa bile bunu belli etmemişti.

"Warp dört, ileri, Bay LaForge," dedi kaptan sonunda. Kaptan kararın kendi kararı—Büyükelçinin kararı değil—olduğundan emin olana kadar beklemişti. "Bay Riker, köprü mürettebatını gözlem güvertesinde toplayın. Yüzbaşı Yar, Büyükelçi Deelor'a brifinge başlamaya hazır olduğumuzu bildirin."

* * *

Konuklar için ayrılmış olan bölüm Ferrel'deki kamaralarla karşılaştırıldığında, ferah, hatta lüks sayılırdı, ancak büyükelçi dikkatini odaya yöneltmeyecek kadar meşguldü. Ruthe içinse bu hiç önemli değildi.

Deelor, yatak odası aynasında siyah üniformasına uzun uzun bakarak görünüşünü kontrol etti. Yanıklarını kapatan sentetik derinin, vücuduna sıkı sıkı oturan kumaşın altından belli olmayacak kadar ince olduğunu görünce memnun oldu. Deelor boş şeylerle uğraşacak bir adam değildi ancak otoriteyi destekleyen incelikleri anlıyordu. En ufak bir kusur bile konumunu zayıflatabilirdi.

Görünüşünden tatmin olduğunda dikkatini yanındaki kadına yöneltti. "Senin de yeni giyeceklere ihtiyacın var."

"Hayır," dedi Ruthe ve pelerinine sıkıca sarındı. Giysi yeni temizlenmişti ancak malzeme yıpranmıştı ve orijinal koyu rengi solmuş, griye dönmüştü.

Deelor, onu konuyu uzatmayacak kadar iyi tanıyordu. "Bırak brifingde tüm konuşmayı ben yapayım."

Elbisesinin kıvrımlarının arasından yüzü göründü. "Her zaman öyle yapıyorum zaten. Ya da en azından çoğu zaman."

"Evet beni asıl endişelendiren de yapmadığın zamanlar. Picard aptal bir adam değil. En ufak bir hata yaparsak farkeder. O yüzden de şu çok önemli…" Yeniden bir top haline gelmiş olan Ruthe'un

yanına gitti. Yatakta yanına oturdu ve kadının kendisini duyduğundan emin olarak konuşmaya devam etti. "Şu çok önemli, her ikimizin iyiliği için, bilmesini istediğimden daha fazlasını öğrenmemeli."

"Öyleyse niye onunla konuşuyoruz?" diye sordu Ruthe boğuk bir sesle.

"Mecbur olmasam yapmazdım." Hafifçe dirseğine dokundu. "Hadi gidelim. Bizi bekliyorlar."

Kapının girişinde duran Picard, konferans salonunun köprü mürettebatı tarafından tamamıyla doldurulmasını izliyordu. Yüzbaşı Worf odaya ulaşan ve kaptanın yanından geçen ilk kişi olmuştu. Sırtı duvara gelecek şekilde bir koltuk seçti. Klingonu, Data ve Geordi izledi; android bilgisayar panelinin başına geçti, Geordi de yanına oturdu.

"Erken geldin," dedi Picard, Dr. Crusher eşiği geçerken.

"Öyle görünüyor."

"Al, brifingin başlamasını beklerken bunları okumanı istiyorum." Deelor'un verdiği Hamlin tıbbi raporunu uzattı. Doktor dosyayı aldı ve masadaki yerine oturdu.

Kısa bir süre sonra ikinci grup geldi. Dr.Crusher kapıya doğru baktığında oğlunun Tasha Yar ve Deanna Troi ile birlikte içeri girdiğini gördü. Bir elini kaldırıp Wesley'i yanına çağırmak üzereyken son anda vazgeçti. Picard, hareketini gizlemek için burnunun ucunu kaşımasına içinden güldü.

"Büyükelçi nerede?" diye sordu Riker gelir gelmez. Tam zamanında gelmişti. "Ve Ruthe."

"Evet, her zaman birlikte dolaşıyorlar," diye onayladı Picard. "Kadın kim acaba? Bir asistan, ateşe veya yardımcı mı?" Hepsi de birbirinin yerine kullanılabilecek anlamsız terimlerdi. Ancak onlar olmaksızın Ruthe'un varlığına bir açıklama getirilemiyordu.

"Sevgilisi olabilir mi?" diye önerdi Riker. "Ayrı kamaralarda kalmayı istemediler."

Picard omuz silkti. "Tek bildiğimiz onun sürekli Deelor ile birlikte olduğu." Cümlesi daha yeni bitmişti ki kapılar açıldı ve Deelor'la Ruthe eşikte göründüler. Picard, büyükelçinin konuşmanın ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak ediyordu.

"Bu kabul edilemez, Kaptan," dedi Deelor toplanmış olan çok sayıdaki insanı görünce. "Özellikle de çocuk."

"Köprü mürettebatımdan hiçbirini bu veya başka bir göreve, durumun ne olduğunu tam olarak anlamadan göndermek niyetinde değilim. Buna Teğmen Crusher da dahildir." Picard masanın başındaki yerine geçti. "Hepsinin sır saklayabileceklerine tam güvenim var."

Deelor hoşnutsuzluğunu somurtarak belirtti ancak başka bir şey söylemeden kaptanın yanındaki boş koltuğa oturdu. Picard gözünün ucuyla Ruthe'un, Riker'ın önerdiği koltuğu geri çevirdiğini gördü. Kadın odanın arka kısmında, gölgelerin arasına karışarak ayakta duruyordu.

"Pekala, başlayalım," dedi Deelor sanki mürettebat kendisini bekletmekteymiş gibi.

Picard, Data'ya masanın ortasındaki bilgisayar göstericisini çalıştırmasını işaret etti. Masanın biraz üzerinde minyatür bir Choraii gemisini gösteren bir hologram belirdi.

"Onbeş yıl önce," diye başladı Deelor hiçbir giriş yapmaksızın, "bir Ferengi tüccarı, uzayda sürüklenen ve zor durumda bir Choraii gemisiyle karşılaştı. Gemi, çinko rezervleri tükendiği için hareketsiz kalmıştı. Ferengiler, gelecekte kar etmeyi umarak bir kaç kilo metal karşılığında Choraiiler'in sahip oldukları tek satılabilir şeyi aldılar: beş insan tutsak. Daha sonra Ferengiler bu tutsakları hatırı sayılır bir para karşılığında Federasyona geri verdiler. Hamlin çocuklarının başına ne geldiğini ilk olarak o zaman öğrendik. Choraii gemilerine alınmışlar ve kırk yıl boyunca orada tutulmuşlardı.

Adamın tonsuz sesi hikayenin dehşetini azaltmıyordu. "Beş kişi," dedi Picard. "Koloniden kırkiki çocuğun kaybolduğu rapor edilmişti.

Şimdiye kadar bunlardan kaç tanesi daha kurtarılabildi."

"Sekiz kişi daha."

Yüzbaşı Worf'un oturduğu yerden hafif bir homurtu yükseldi. Mürettebatın geri kalanı öfkelerini daha dolaylı olarak, koltuklarında kıpırdanarak ve birbirlerine kasvetli bakışlar atarak belirttiler.

"Zor bir pazarlık olduğunu anlamalısınız," dedi Deelor. "Choraiiler'in gemilerinden başka evleri yok. Dağınık gruplar halinde dolaşıyorlar ve her bir araç otonom bir yapıya sahip. Özetle, bildiğimiz anlamda bir politik yapıları yok. Dahası Choraiiler gezginler ve uzayın kimsenin yaşamadığı uçsuz bucaksız enginliğinde sürekli dolaşıyorlar. Bu yüzden Federasyon yıllar boyunca gemilerin izini bulamadı. Bu sektörde tekrar göründüklerini öğrendikten sonra bile, bu kümeyi tespit etmek aylar sürdü. Ve gemilerden birini, bir kaç kilo kurşun karşılığında tutsaklarını bize vermek üzere bizimle buluşmaya ikna etmek, haftalar süren düzensiz radyo iletişimi sonunda mümkün oldu."

Yar araya girdi. "Bu hızla gidilirse, çocukların geri kalanın kurtarmak kırk yıl daha alır."

"Artık pek çocuk sayılmazlar," dedi Data. "Kaçırılma zamanındaki yaş aralığına göre, şu anda en genci bile Kaptan Picard'ın yaşında olmalı."

Dr.Crusher'ın yüzünden bir gülümseme geçti ve Picard onu eğlendirenin Data'nın pot kırma konusundaki kusursuz yeteneği mi, yoksa söylenen cümleye kendi verdiği tepki mi olduğunu merak etti.

Düşünceli bir şekilde eliyle önündeki kağıtlara işaret eden Dr.Crusher androidin açıklamasını sürdürdü. "Hamlin kolonisinin tıbbi raporlarına göre daha yaşlı olan tutsaklar şu anda altmışlarının ortalarında olmalılar. Tabii, ağır şartlar altında geçtiğini varsayabileceğimiz tutsaklıktan sonra hala hayatta olduklarını kabul edersek."

Odanın arkasından gelen bir ses grubun dikkatini o tarafa yöneltti. "Choraiiler onlara iyi baktılar."

Picard, Ruthe'un yorumuna oldukça ateşli bir şekilde yanıt verdi. "Esaret doğası gereği barbarcadır."

"Evet, Tabii. Bu kesinlikle doğru," dedi Deelor hızlı hızlı. "Ancak unutmamalıyız ki görüşmelerin ikinci bölümü boyunca içimizden gelen düşmanca duyguları bastırmak zorundayız. Aksi takdirde hassas diplomatik bağlarımızı zedeleyebiliriz. Bu da kalan tutsakları sonsuza dek kaybetmemiz anlamına gelir."

Gösterdiği ani ve yoğun tepki Picard'ı bile şaşırttıysa da, Picard aynı güçlü duyguların mürettebatın gözlerinden de yansıdığını görüyordu. Hamlin katliamı hem mürettebatın hem de Picard'ın oldukça hassas olduğu bir konuydu ve bunun tartışılması onları son derece rahatsız ediyordu. Picard, davranışlarıyla diğerlerine daha mantıklı bir örnek sağlamak için çaba gösterdi. "Anlaşıldı, Büyükelçi Deelor. Ben ve mürettebatım bu görevi riske atmak niyetinde değiliz. Choraiilerle temas kurabilirsek, size tam bir işbirliği sağlayacağımıza güvenebilirsiniz."

Ruthe tekrar konuştu. "Teşekkürler, Kaptan."

Picard, kadına tekrar, bu kez daha dikkatli baktı. Şu ana kadar Deelor'un güçlü kişiliğinin gölgesinde kalmıştı ancak yanıtı onun da bu görevin bir parçası olduğunu ortaya koyuyordu.

"Size çevirmen Ruthe'u daha önce tanıtmalıydım," dedi Deelor. "Choraiilerle kuracağımız tüm iletişimi o sağlayacak." Aniden ayağa kalktı. "Evet, Kaptan, eğer siz ve ekibiniz bu özel durumun gerektirdiği koşullara uygun davranırsanız, görev sorunsuz ve olay çıkmadan biter." Ve arkasından gelen Ruthe ile birlikte gözlem odasından çıktı.

Büyükelçinin ve çevirmenin ayrılması toplanmış olan ekibin bir kez daha huzursuzca yerlerinde kıpırdanmalarına sebep oldu. Picard bastırılmış gerilimi hissetti ve kaçınılmaz olan duygu patlamasını bekledi.

"Hamlin madencilerini katleden yaratıklarla pazarlık edeceğimize inanamıyorum," diye bağırdı Yar.

Geordi bile dayanamamıştı. "Üstelik bir de bu işten karlı çıkacaklar. Bu yanlış, hem de çok yanlış."

"Doğru yanıt intikam mı?" diye sordu kaptan. Yar’ın öfkesini kontrol altına aldığını görerek memnun oldu. Mürettebatın diğer üyeleri de görev hakkında fikir yürütmekten vazgeçmişlerdi.

Güvenlik şefi derin bir iç çekti. "Çocukları geri almak sanırım daha önemli."

"Benim hala sormak istediğim bazı sorular var, Kaptan," dedi Data. Androidin oldukça sakin görüntüsü odayı dolduran diğerlerinin yüzlerine hakim sinirli ifadelerle karşılaştırıldığında ortaya şaşırtıcı bir tezat çıkıyordu.

"Evet, Data, benim de öyle," dedi Picard. "Ancak öyle görünüyor ki Büyükelçi Deelor henüz yanıtlamaya hazır değil." Topluluğa konuşmak üzere ayağa kalktı. "Choraiilerin bir yıldız gemisini neredeyse imha edecek güce sahip olduklarını biliyoruz. Atılgan’ı da az daha safdışı bırakacaklardı. İlk hedefimiz bir sonraki karşılaşmamızda kullanmak için daha iyi bir savunma hazırlamak olmalı. Öyle görünüyor ki, bu işi sahip olduğumuz yetersiz bilgilerle başarmak zorundayız."

Brifing bitmişti. Subaylar görev yerlerine dönmeye başladılar ve grup küçük kümeler halinde dağıldı.

Kaptan Picard konferans salonundan odasına gitmek niyetiyle çıktı ancak kendisini Beverly Crusher’ın yanında yürürken buldu. Bunun bir rastlantıdan başka herhangi birşey olabileceği düşüncesini hemen kafasından uzaklaştırdı. Ne de olsa doktor, yaş olarak kendisine en yakın olan kişiydi. Bu yüzden zaman zaman onunla konuşma ihtiyacı hissetmesi doğaldı.

Geminin koridorları oldukça kalabalıktı, bu yüzden kaptan ve Crusher sadece havadan sudan konuşabildiler. Doktorun ofisine girdiklerinde, Picard, Hamlin konusunda kişisel bir itirafta bulundu.

"Kabuslar mı?" diye bağırdı doktor.

"Evet, yıllar boyu sürdü," dedi Picard. "Oldukça geniş bir hayal gücüm vardı ve kayıp çocukların kanlı vücutları ile ilgili oldukça canlı görüntüler gözümün önüne geliyordu. Komşumuzun zorba çocuğunun da beni bir gemiye koyup aç canavarların, can sıkan küçük çocukları yutmak için bekledikleri Hamlin’e postalamakla tehdit etmesi pek yardımcı olmamıştı." Crusher’ın durumuna eğlenmesini biraz utanmayla kabullendi. "Ne de olsa o zaman sadece beş yaşındaydım ve biraz saftım."

Dr. Crusher, Hamlin tıp raporlarını bir kenara bırakarak masaya oturdu. "Yine de bu korkulara rağmen uzaya gittin."

Picard da onun gayrı resmi tavrını benimsedi. "Onlara rağmen veya belki de o korkular yüzünden. Korkmaktan bıkmıştım. Çocuğun zorbalığından bıkmıştım. Kabuslarımla yüzleşmeyi tercih ettim."

"Ne kadar ironik. O zaman öldüklerine inanman şimdi onları kurtarmanı sağlıyor."

Picard oturduğu yerde tekrar doğruldu. "Ben değil. Ben sadece ev sahibiyim. Benim görevim sadece gemiyi doğru pozisyona götürmek. Bir Ferengi tüccarı daha yararlı olabilirdi. En azından Choraiilerle zorlu bir pazarlık yaşatırdı."

"Bir kaç kilo kurşun çok ufak bir ücret. Kurşun neredeyse tamamen değersiz, insan için toksik bir metal. Rahatlıkla bu miktarın yüzlerce katını verebiliriz."

"Evet, ve eğer elli yıl önce Choraiiler ihtiyaçları olan şeyi istemeye tenezzül etmiş olsalardı Hamlin kolonisindekiler hala yaşıyor olabilirdi. Yüzden fazla insan öldürüldü, hayvanlar gibi boğazları kesilerek. Değersiz bir metal değil, Dr.Crusher—kurşun şimdi bizim için değer biçilemeyecek bir kan bedeli taşıyor."

Daha önce odaya hakim olan eğlenceli hava tamamen kaybolmuştu. Crusher kenara bıraktığı kağıtları eline aldı. "Brifingde söyleme fırsatı bulamadım ama Deelor’un verdiği tıbbi raporların tarihi belgelerden pek bir farkı yok. Hangi bireylerin geri getirildiği ve sağlık durumları hakkında hiç bir şey söylenmiyor. Eğer gemiye

kurtulanlardan başkalarını getireceksek mümkün olduğu kadar güncellenmiş verilere ihtiyacım olacak."

"Yerinde bir istek," diye onayladı Picard. "Ancak nedense bunun kolaylıkla yerine geleceğini sanmıyorum. Büyükelçi Deelor'dan yanıt almak bir Aldebaran midyesinin kabuğunu açmaya çalışmaya benziyor."

"Evet, ama o da bu görevin başarıya ulaşmasını istiyor. Bizim de sadece bunun için çabaladığımızı farketmesi gerek."

"Evet," dedi Picard. "Bunu çoktan anlamış olmalı. Belki de o, sadece gizli bilgileri elde tutarak statüsünü garantilemeye alışmış kötü bir bürokrattır." Kaptan değerlendirmesini şimdiye kadar Deelor'un sergilemiş olduğu davranışlarla karşılaştırdı. Birbirini tutmuyordu. "Ya öyle, ya da saklamaya çalıştığı birşeyler var."

Kamaralarındaydılar ve Ruthe güvenli bir şekilde diğer odada uyuyordu. Deelor, bilgisayarda Atılgan'ı inceliyordu. Büyükelçilik rütbesi geminin mühendislik bilgilerine rahatlıkla ulaşmasını sağlıyordu ancak mürettebatın kişisel dosyalarına bakmak istediğinde sistem karşı koydu. Deelor beş haneli bir kodla karşılık verdi ve erişimine engel olan tüm engeller ortadan kalktı. Bu özel kod, Deelor'un yaptığı incelemenin izlerinin sistemden çıkartılmasını da sağlayacaktı.

İlk incelediği kişi Jean-Luc Picard'dı. Kaptanın önceki görevlerine göz gezdirerek başladı ancak başarılarının listesi usandırıcı derecede uzayınca daha güncel bilgilere yöneldi. Kaptan'ın seyir defterine erişim yedi haneli bir kod gerektirdi. İnceleme ona, Picard'ın stili hakkında epey ipucu verdi. Picard oldukça tecrübeli, görmüş geçirmiş bir subaydı. Zaten Deelor da galaksi-sınıfı bir yıldız gemisi kaptanından daha azını beklemezdi.

Birinci Subay William Riker, ve Binbaşı Data üzerinde daha az zaman harcadı ancak onların dosyalarını da hiçbir şeyi atlamadan incelemişti. Köprü mürettebatını geri kalanıyla tanışma biraz daha sonraya kalabilirdi.

Ruthe, Deelor yatağın yanındaki komodinin üzerinden ufak bir sandığı aldığında uyanmadı. Bu kutu kadının Ferrel'den aldığı tek nesneydi. Çok şeye sahip olmaktan hoşlanmazdı ve bunun içindekilerden kurtulmaya hevesliydi. Bilgisayar Riker ve Data'nın bilim bölümünde birlikte çalıştıklarınını söyledi ve kibarca yol tarif etmeyi önerdi ancak Deelor bu öneriyi geri çevirdi.

Laboratuara olan yolu kendi başına bulmak, geminin iç yapısını ezberleyip ezberleyemediğini denemek için iyi bir fırsattı. Deelor, laboratuara tek bir yanlış dönüş yapmadan ulaştı. Ferrel'de köprüye ulaşmak için benzeri uzunlukta bir yolu karanlıkta yürümek zorunda kalmış; bu sayede hem kendi hem de Ruthe'un hayatını kurtarabilmişti. Choraiiler bir sonraki karşılaşmayı kazanacak olurlarsa aynı başarıyı tekrarlamak gerekebilirdi. Deelor odaya girdiğinde subayların yüzlerindeki şaşkınlığı farketti. Bu tepkileri onu memnun etti. Tahmin edilebilir olmak sıkıcı ve tehlikeliydi.

"Bay Riker, bunu size teslim ediyorum." Deelor küçük sandığı masanın üzerine bıraktı. Masaya dokunurken çıkarttığı ses kutunun oldukça ağır olduğunu gösteriyordu. Ceketinin bir cebinden vokoderi çıkarttı ve Data'ya fırlattı. Androidin zamanlaması mükemmeldi. "Bu da sizin için, Bay Data."

Riker sandığı açmadan önce dikkatle inceledi. Deelor dikkatinden dolayı subayı takdir etmişti. "Kurşun," dedi Riker kutudaki çubukları sayarken. "Yedi buçuk kilo kadar."

"Choraiilerin fiyatı artırabileceğini düşünerek biraz fazla getirdim."

"Neden bu kadar az?" diye sordu Riker. "Rafine edilmiş de olsa, bu metal oldukça ucuz."

"Asla gereksinimlerinden fazlasını istemezler," dedi Deelor. "Hamlin'in tamamını yok ettikten sonra yaklaşık on kilo kadar metal almış olmalılar."

"Ve biz de onlara daha fazlasını veriyoruz."

"Vermiyoruz. Değiş tokuş ediyoruz."

Riker tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Data ise sadece meraklanmış görünüyordu. "Açıkca görünen ileri teknolojik düzeylerine rağmen neden Choraiiler kendi metallerini rafine etmiyorlar? Asteroidlerde gereksinimleri olan metallerden bol bol bulunuyor."

"Bir çeşit politik anlaşmazlık," diye açıkladı Deelor. "Görünüşe göre madencilik kapasitesi olan tek gemi yerel kümeden ayrılmış. Choraii toplumsal yapısı oldukça karmaşık ve işleyişi hakkında çok az bilgiye sahibiz." Data'nın kendisini daha fazla alıkoymasına izin vermeden talimatlarını vermeye devam etti. Deelor'un androidin merakını tatmin etmekten daha acil işleri vardı. "Bay Riker, sandığı ışınlama odası yakınlarında güvenli bir yerde bulundurun ki gereği halinde el altında olsun."

"Bununla ne yapacağım?" diye sordu Data elindeki cihazı göstererek.

"Vokoderde Ferrel'in tarayıcılarının Choraii gemisi ile ilgili kayıtları var. İnceleyip alışılmadık silah teknolojileri ile ilgili bir şeyler bulmaya çalışın. Mümkün olan en kısa sürede eksiksiz bir rapor istiyorum."

Riker yerinde doğruldu. "Kaptan Picard'ın bu talimatlardan haberi var mı?"

"Onu haberdar edebilirsiniz," dedi Deelor ve aynı gün içerisinde ikinci kez aniden çıkıp gitti.

VI

"Çocuğa bir dayı gerekli," dedi Dolora, bir gömleği daha katlayıp, yerde duran açık valize yerleştirirken.

"Ne yapalım, bir dayısı yok," diye yanıtladı Patrisha. Rahat koltuğuna gömülmüş, kadının özenle eşyalarını yerleştirmesini izliyordu. Başka şartlar altında Atılgan'daki kamaranın konforunun tadını çıkartabilirdi. Çiftçi prensipleri rahat mobilya ve geniş odalara karşı değildi ancak cemaat bu gibi konforları sağlayabilecek maddi güce sahip değildi. Ancak, teyzesiyle bir hafta boyunca aynı mekanı paylaşmak yolculuğu tüm konforuna rağmen dayanılmaz hale getirmişti. "Annemin erken ölmekteki düşüncesizliğinin bir örneği daha."

Dolora dudaklarını sıktı. Patrisha'nın mizah anlayışını bazen epey garip buluyordu. "Eğer rica etsen Tomas bu işi üstlenirdi."

"Tomas kimse rica etmeden de ağabeyimmiş gibi davranıyor zaten."

"O senin kuzenin."

"O—" Patrisha yanıtını yuttu. Tomas domuz kafalı bir sersemdi ancak aynı zamanda Dolora'nın oğluydu. "Bizim iyiliğimizi düşünmesi çok nazikçe, ama Dnnys'e tek başıma bakabilirim."

Dolora valizin içindekilere, sanki hepsini dışarı çıkartıp baştan yerleştirecekmiş gibi bir gözattı. "Tek çocuk olman seni çok başına buyruk yaptı."

"Tanrıya şükür." Patrisha kendisine engel olamadan ağzından kaçırmıştı. "Özür dilerim Dolo Halacığım, Dnnys'in getirdiği haberler yüzünden biraz canım sıkkın da."

"Çocuğun söylediklerine inanıyor musun?"

"Ah, evet," dedi Patrisha. "Geminin New Oregon rotasından ayrıldığından oldukça emin."

"Bu da Dnnys'in yeterince akıllanmamış olduğunu gösteriyor," dedi Dolora. "Hala cemaatten gizli işler çevirip gemide dolaşmayı sürdürüyor."

Bir kez daha konuşmaya başladıkları noktaya geri dönmüşlerdi. Patrisha önceki gibi yine Çiftçilerin çıkarları ile ilişkilendirerek oğlunu savunmaya başladı. "Kendimizi ve yükümüzü korumak için bize getirdiği bilgilere ihtiyacımız var."

Dolora gibi mantıksız biri tarafından bile söylediklerinin geçerliliği yadsınamazdı. Ama kadın eleştirilerini sürdürmek için kolaylıkla yeni bir konu buldu. "Bir kız olsaydı kendimi daha rahat hissederdim. Erkekler organik olmayan çevrenin sahte çekiciliğine daha çabuk kapılıyorlar.

"Bir kız olsaydı Krn'ın bir ağabeyi olmazdı," diye yanıtladı Patrisha.

"Krn'a gelince," diye başladı Dolora hayra alamet olmayan bir bakışla. Az önce valiz toplama işine verdiği tüm ilgisini şimdi kaybetmişti.

Konuşmaları bir tartışmaya dönüşmek üzereydi ki Dnnys odaya girdi. Patrisha bakışlarıyla çocuğu dışarı göndermeye ve halasının bitmek tükenmek bilmeyen söylenmesinden kurtarmaya çalıştı. Oysa Dnnys, her ikisini de halalarının saldırısından kurtaracaktı.

"Kaptan Picard seni görmek için burada, Anne."

Dolora hemen iskemlesinden kalktı ve Patrisha'ya en sevdiği süeterini yan odada bıraktığını söyleyerek bir anda ortadan kayboldu. Patrisha, onun kaptan gitmeden geri dönmeyeceğini biliyordu.

"Tekrar görüştüğümüze sevindim, Çiftçi Patrisha," dedi Picard içeri girer girmez. İlk karşılaşmalarındaki kendine güveni yine üstündeydi ancak bu kez önceki sabırsızlığından eser yoktu.

"Çok zaman oldu, Kaptan Picard." Patrisha, Çiftçi geleneklerine pek uygun olmayan bir şekilde hemen konuya girmeye karar vermişti. Ancak tipik Çiftçi yöntemine uyarak haber kaynağını gizli tuttu. "Cemaatimiz arasında oldukça rahatsız edici bir söylenti dolaşıyor. Aramızdan bazıları Atılgan'ın New Oregon'a doğru gitmediğine inanıyorlar."

Picard derhal kadının oğluna doğru baktı. "Wesley Crusher'la arkadaşlığınızı epey ilerlettiniz değil mi?" Tavrı genç bir çocuğun yüreğine korku salacak şekilde dikkatle ayarlanmıştı.

"Bana o söylemedi, eğer demek istediğiniz buysa," dedi Dnnys dargın bakışlarla. "Bir Çiftçi olabilirim ama temel bir rota değişikliğini anlayabilecek kadar akıllıyım. Tek yapmam gereken bir pencereden dışarı bakmak."

"Evet, doğru tabi," diye kabul etti Picard. Tekrar Patrisha'ya döndü. "Oğlunuzun gözlem yetenekleri takdiri hak ediyor."

İltifat kadının dikkatini dağıtmamıştı. "Öyleyse artık New Oregon'a doğru yol almadığımız doğru."

"Yön değişikliği önemsiz," dedi Picard. "Yıldız Üssü 10 bu sektörde başka bir gemiyle buluşarak bazı önemli ticari mallar değiş tokuş etmemizi istedi. Gördüğünüz gibi, Atılgan'ın keşif dışında da pek çok görevi var. Hem bir kurtarma aracı, hem de yolcu ve kargo gemisi olarak hizmet veriyoruz."

Açıklaması, Çiftçilerin de kendi komutası altında bulunduklarını ve onun kurallarına uyacaklarını ima etmişti. Picard'ı bir kez daha inceleyen Patrisha, onun daha önce yolculuk ettikleri geminin kaptanından oldukça farklı olduğunu düşündü. Çiftçilerle dört ay süren bir yolculuk, Bucher'in sabrının sonuna gelmesine neden olmuştu. Kadın, tüm cemaati, en yakın Federasyon Yıldız Üssünde indirmiş ve tüm ricalara rağmen onları tekrar Forrox şilebine almamıştı. Bu tatsızlığın utancını anımsamak Patrisha'nın direncini azalttı. "Açıklamak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Kaptan."

"Bir şey değil," dedi güler yüzle. "Kaptanlar bu gibi işler içindir zaten."

Picard ayrılıp Dolora geri gelmeden önce Patrisha oğluna sordu, "Doğru mu söylüyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Dnnys asık bir suratla. "Wesley de bana neler olduğunu söylemiyor."

Riker ve Data, Yüzbaşı Yar'ın iki yanında ayakta durmuş, dikkatle kadının monitöründeki tarayıcı okumalarına bakıyorlardı.

"Yakaladık," diye bir zafer çığlığı attı Yar. "Otuz üç nokta on iki'ye doğru ilerliyor."

Data, onaylayarak kafasını salladı. "Element profilini artık bildiğimiz için izlerini tespit etmek kolaylaştı."

Picard asansörden köprüye adım attı ve toplanmış olan subaylarını gördü. "Tüm bu heyecan da nedir?"

"Kovalamaca sonuç verdi, efendim!" diye bilgilendirdi Data memnuniyetle. "Bir kan izi bulduk."

"Kan mı? Benim gemimde mi?"

Riker, kaptanın şaşkınlığına gülümsedi. "Data bir benzetme yaptı, Kaptan. Choraii gemisinin izini sürmenin bir yolunu bulduk demek istiyordu."

"Mükemmel," dedi Picard, kaptan koltuğuna doğru ilerleyerek.

"Aslında kan sözcüğünün kullanımı tam olarak metaforik sayılmaz," Data kaptanın peşinden geliyordu. "Savaş alanından toplanılan parçaların incelenmesi gösteriyor ki Choraii gemisi organik ve inorganik malzemelerin olağanüstü bir karışımından oluşmuş. Birkaç küresini patlatarak gemiyi gerçek anlamda yaralamış olduk. Tarayıcılarımız şu anda yaralanmanın gerçekleştiği yerden yayılan elementleri tanımaya ayarlanmış bulunuyor."

Riker köprünün diğer ucundaki rampadan aşağı indi. "Veri girdisini doğrudan dümene aktarıyoruz. Geordi bu verileri izleyerek gemiyi ell

kontrol edecek ve onların izini daha kolay süreceğiz."

LaForge teatral bir hareketle ellerini esnetti. "Siz hazırsanız, ben de hazırım." Bilgisayar tarafından belirlenen bir rota olmaksızın serbest uçmak her pilotun düşüydü. Hatta geri kalan tüm işler bir dahaki sefere dümeni ele alma şansı ortaya çıkıncaya kadar katlanılması gereken angaryalar olarak nitelendirilebilirdi.

"Warp altıyla ilerleyin," diye emretti kaptan.

"Neyin var?" diye sordu Beverly Crusher oğlu revire geldiğinde. "Hasta mısın?"

"Bir şeyim yok," diye karşı çıktı Wesley ancak annesi yine de elini alnına koymuştu.

"Ateşin yok," dedi Beverly. "Öyleyse neden en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi duruyorsun?"

"Kaybettim de ondan."

Doktor elini alnından çekip oğluna sarıldı. Wesley her zaman yaptığı gibi kadının elinden kurtulmayı denemedi bile.

"Dnnys garip bir şeyler olup bittiğini biliyor ve ne olduğunu bilmek istiyor. Sadece merak değil. Ailesi için kaygılanıyor. Ama ben Hamlin'le ilgili konuşma yasağı yüzünden ona hiçbir şey söyleyemiyorum."

Annesi içini çekti. Ateşi olsaydı herşey daha kolay olacaktı. "Wesley, eğer Yıldız Filosunda bir kariyer yapmak konusunda ciddiysen,"—eliyle konuşmasını bitirene kadar beklemesini işaret etti—"görevlerinin gerekleri ile kişisel yaşamının gerekleri arasında bir denge sağlamak zorundasın. Bu ikisi her zaman birbirleriyle uzlaşmayabilir."

Atılgan'da geçirdikleri son birkaç ay içersinde Dr.Crusher oğlunun hem fiziksel hem de zihinsel olarak olgunlaşmasını izlemişti. Ancak henüz bu iki yaşantının birbiriyle çatışmasının ne kadar acı verici olduğunu tam olarak anlamak için fazlasıyla gençti. Yine de bunu

annesinden duymanın ona bir yararı olmayacaktı. Crusher bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti.

"Bir yemin ettim," dedi Wesley büyük bir ciddiyetle. "Ne olursa olsun ona bağlı kalmalıyım."

Genellikle herkes Wesley’nin annesine benzediğini söylerdi, oysa şu anda Crusher onun aslında babasına ne kadar çok benzediğini görebiliyordu. Bu benzerlik hem gurur hem de endişe duymasına neden oldu. Kocasının Yıldız Filosuna bağlılığı karakterinin önemli bir parçası haline geldiğinden rahatsızlık verici olmamıştı, fakat onun erken ölümü hala Crusher için büyük bir üzüntü kaynağıydı.

Wesley’nin saçını okşamak için elini uzattı ancak bu defa çocuk kafasını çekti. Bu da şimdiden kendisini daha iyi hissettiğini gösteriyordu. Doktor arkasındaki cam bölmeden baktığında Andrew Deelor’un revire girmekte olduğunu gördü.

"Yeminlerden söz açılmışken, şimdi de benim hipokrat yeminime bağlı kalma zamanım. Bir hastamla randevum var, o yüzden şimdi burayı terk edin, Teğmen Crusher, yoksa bir kaç test de sizin üzerinizde uygulayıveririm." Oğlunun gülümseyerek uzaklaştığını görerek rahatladı. Wesley ne olursa olsun uzun süre sıkkın kalmayacak kadar iyi tabiatlıydı.

Kişisel yaşamının gereklerini bir kenara bırakan doktor, tüm dikkatini hastasına yöneltti. Deelor revirden birkaç gün önce taburcu olmuştu ancak fazer yarasının ağırlığı günlük bakımdan geçmesini gerektiriyordu.

"Mükemmel, yanık neredeyse tamamen iyileşmiş," dedi Dr. Crusher yarayı kapatan sentetik deriyi kaldırdığında. Suni malzemenin büyük bölümü kendini büyük bir hızla yenileyen hücreler tarafından kabul edilmişti. Tıbbi trikorderini kaldırdı ve ucuyla adama masaya yatmasını işaret etti. Cihazın bulguları da teşhisini doğruluyordu.

"Vücudunuzun kendini iyileştirme gücü dikkate değer." Trikorder okumalarına tekrar, daha yakından baktı ve derinin altında belirsiz bir görüntüye dikkati yoğunlaştı. Kontrollere dokunarak o bölgeyi

büyülttü. "Ki bu da sizin için çok şanslı bir durum. Özellikle de geçmişte maruz kaldığınız yaralanmalar göz önüne alındığında. Kalp ve akciğer yakınlarında derin doku zedelenmeleri"—cihazı tekrar hareket ettirdi—"sol akciğerde delinmeye bağlı yaralanma ve kaburgalarda çok sayıda kırık izi.

Taraması bitince adamın göğsünün üstünde duran paneli kapattı. "Diplomatik servisin bu kadar tehlikeli olduğunu bilmezdim."

Deelor’un tek yanıtı, "Çok sık kazaya uğruyorum," oldu ve bir çırpıda yataktan kalktı.

"Bir fazer ışınının önüne düşmek gibi mi?"

Deelor çabucak giyindi. Artık giyinirken canı yanmıyordu ama hala biraz sızısı vardı.

Dr.Crusher üsteledi. "Neden bu eski yaralanmalar tıbbi dosyanızda yok?"

"Yok mu?" diye sordu Deelor kaşlarını kaldırarak. Adam oldukça başarılı bir şaşırma numarası yapmıştı. Ama performansı doktoru ikna etmeye yetmemişti.

"Belki de sakar olduğunuz kadar unutkansınız da. Kurtulan Hamlin’liler ile ilgili güncel tıbbi raporlar da henüz elime geçmedi."

"Her şey sırasıyla, Dr.Crusher." Üniformasının önünü bir sırrı kapatıyormuşçasına ilikledi. "Her şey sırasıyla."

Yapay yerçekimi ve eylemsizlik mekanizmaları sayesinde, Atılgan’da yaşayan bin kişi, geminin rotasında meydana gelen değişiklikleri genellikle farketmezdi. Koridorlarda sakince yürürken, odalarında rahatça yemek yerken ve kamaralarında uyurlarken, Geordi LaForge’un, Choraii gemisinin izlerini takip etmek için gemiye yaptırdığı sıçrama ve yön değiştirmelerinin farkına bile varmıyorlardı. Ancak herhangi bir pencereden dışarı bakmak Atılgan’ın gerçek rotasını açıkça ortaya çıkarıyordu. Ve insanlar kısa sürede dönüp duran kozmozdan bakışlarını kaçırmayı öğrendiler. Köprüde, ana ekrandaki yıldızların uzun süreden beri devam eden

kayma ve sağa sola sapmalarını göz ardı etmek daha da zordu. Bu yüzden köprü mürettebatından birden fazla kişi revire gitmek zorunda kalmıştı. Diğerleri gözlerini dikkatli bir şekilde monitörlerinden ayırmamaya özen gösteriyorlardı.

Bu, Kaptan Picard için oldukça zordu, çünkü Binbaşı Data raporunu verirken tam ekranın önünde durmaktaydı. Kaptan'ın bakışları tekrar tekrar, boşluktaki bir noktadan Data'nın yüzüne kaydı. Picard zayıf baş dönmesi duygusunu göz ardı etmeye, iradesiyle yok etmeye çalıştı, ancak bu tatsız duygu gitgide güçleniyordu.

"Yeter." Picard derin bir nefes almak için durdu. Data'nın son birkaç cümlesi hiç bir şey ifade etmemişti. "Ofisimde toplanalım."

"İyi fikir, efendim," dedi Riker.

"Will, en az Data kadar soluk görünüyorsun," dedi kaptan, kapalı ofisin güvenliğine ulaştıklarında.

Riker hafifçe gülümsedi ve koltuğunu odadaki tek pencere arkasında kalacak şekilde yerleştirdi.

Ancak android, görsel hareketlilikle iç kulağın durağan fiziksel dünya algılayışı arasındaki uyumsuzluktan etkilenmiş görünmüyordu. Ara vermeden raporuna devam etti. "Maalesef, tarayıcılarımız enerji ağının saptırıcı etkilerine maruz kalmışlar. Büyükelçi Deelor, Ferrel'le olan karşılaşma hakkında bir kayıt ulaştırdı ancak o cihazın okumaları da aynı şekilde etkilenmiş."

Picard somurttu. "Bu, Choraii silahlarına karşı etkili bir savunma geliştiremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hayır, efendim," dedi Data. "Bu oldukça güç bir görev, ancak yeterli süre verilirse bir çözüme ulaşılabilir." Kaptanın bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu. "Bu işlemin tam olarak ne kadar zaman alacağını söyleyemem."

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, Bay Data," diye içini çekti Picard. "Choraiilerle tekrar karşılaştığımızda bir önceki seferkinden daha iyi durumda olmak istiyorum."

"Anlaşıldı." Data masanın üzerine küçük metal bir silindir bıraktı. Birden aklına gelmiş gibi ekledi. "İlginç. Bu vokoder teknolojik olarak oldukça ileri, Yıldız Filosu personelinde şimdiye kadar gördüklerimden çok farklı. Aslında bunun bazı istihbarat operasyonları için geliştirilmiş farklı bir model olduğunu düşünüyorum."

"Bu bir tahmin mi yoksa kayıtları kontrol ettiniz mi, Bay Data?" diye sordu Riker.

"Kişisel görüşüm, efendim," diye yanıtladı Data. "Fakat ben söz konusu olduğumda bu ikisi genellikle birbirine çok yakındır."

"Öyleyse görüşlerini kendine saklasan iyi edersin dostum. Kaygan zeminde dolaşıyorsun."

Ayağının altındaki güverteye şaşkın bir bakış attıktan sonra Data anladığını belirtir şekilde başını salladı. "Ah, anlıyorum. Tehlikeyi çağrıştıran bir metafor kullanıyorsunuz. Belki bu kasetteki boşlukları da açıklar. Güvenlik sansürü. Bunu da kendime mi saklayayım?"

"Bize söyleyebilirsin," dedi Picard öne eğilerek.

"Vokoder kayıtları sadece karşılaşmanın son kısmını içeriyor, Choraii gemisi, Ferrel'i güç alanıyla yakaladıktan sonrasını. Daha önceki bölümler silinmiş, ancak kayıp verilerin bir kısmını geri elde etmeyi başardım."

"Ne buldun?"

"Tam ağ atılmadan önce geminin enerji rezervlerini gösteren bir veri. Görünüşe göre Ferrel'in güç rezervleri normal düzeylerinin altındaymış. Bu da enerji ağına daha kolay bir hedef olmalarına neden olmuş."

"Data, bu kayıt Ferrel'in güç rezervlerinin nasıl tüketildiğini de belirtiyor mu?" diye sordu Picard.

"Hayır, efendim, belirtmiyor. Eğer bu konuda bir bilgi vardıysa bile başarılı bir şekilde silinmiş."

"Demek büyükelçi küçük güvenlik numaralarına devam etmek istiyor." Picard düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. Birden aklına D'Amelio'nun son uyarısı geldi. "Şansınızı bizim için harcamayın, Kaptan. Sizin bizden daha fazla ihtiyacınız olacak..."

Asıl tehlike Choraiiler miydi? Yoksa Deelor mu?

Wesley'nin adım sesleri dar koridor boyunca yankılanıp ilerdeki koyu gölgelere karışıyordu. Çocuk ne kadar ilerlese de gölgeler hep tam ulaşma sınırında kalıyordu. Her on adımda bir duvardaki bir ışık yanıyor ve tam o anda bir önceki de sönüyordu. Hayal gücü yarı unutulmuş korku hikayelerini aklına getirip karanlıkta şekiller çizmeye başlayıca Wesley'nin adımları da bilinçsizce hızlandı.

Ani bir tıslama boğazından kesik bir korku çığlığı çıkmasına neden oldu. O anda bunun açılan bir kapının tıslaması olduğunu tanımlamıştı bile. Kendi kendine kapıldığı korkuya gülen Wesley, açılan kapıdan ilerdeki büyük odaya girdi. Kargo bölümüne gelen bu yolu ona Dnnys göstermişti ve burası kısa sürede Wesley'nin en sevdiği kestirme haline gelmişti.

Çiftçilerin gelmesinden önce Wesley, Atılgan'ın kargo bölümlerini hiç gezmemişti. İlk günden beri, Warp sisteminin bulunduğu Mühendislik ve köprü, Wesley'nin en çok ilgisini çeken yerler olmuştu. Çiftçilerin gemiye getirdiği kuluçka makinesini duyması ise tamamen şans eseri olmuştu. Merakı, hemen makineyi bulmasına ve makine başındaki çocukla kısa zamanda kuvvetli bir arkadaşlık kurmasına neden oldu.

Wesley bu arkadaşlığın artık sona ermiş olabileceğini düşünerek üzgün üzgün içini çekti. Sıra sıra nakliye kutularının oluşturduğu yığınların arasından daha önce ezberlediği sağ ve sol dönüşleri kafasından sayarak kolayca yolunu buldu. Daha son köşeye ulaşmadan, makinedeki sıvının dönerken çıkardığı kabarcık seslerini duyabiliyordu.

"Dnnys?" Wesley genellikle Çiftçi çocuğu geminin gün dönümü boyunca buralarda bulabiliyordu. Burası, yolcu bölümü dışında Dnnys'in gelmesine izin verilen tek yerdi ve Dnnys de mümkün

olduğu kadar çok zamanını burada geçiriyordu. Saçları karmakarışık bir kafa kuluçka bölümünün petek yapısının arkasında belirdi ve tekrar yok oldu. Wesley bu karşılaşmadan çekinmişti ve şimdi korkuları bu sessiz reddedişle doğrulanıyordu. Bir sonraki hareketine karar veremeden öylece durdu.

"Haydi, acele et!" diye bağırdı Dnnys makinelerin arkasından boğuk gelen sesiyle. "İyi ki geldin. Bir sorunum var."

"Beni arayabilirdin," dedi Wesley, kontrol boşluğuna emekleyerek girerken. Boşluk ancak sıkışarak yan yana durabilecekleri genişlikteydi.

Dnnys son cümleyi dikkate almadı. "Yolunda gitmeyen birşeyler var." Eliyle bir göstergeye hafifçe vurdu. Gösterge yerinden oynamadı. "Göstergelere göre herşey yolunda ama biryerlerde bir bozukluk olduğuna eminim."

Wesley arkadaşının değerlendirmesini garipsemeden kabullendi. Kuluçka makinesi antika bir şeydi, tarih öncesinden kalma ancak Gryzdc gibi yoksul bir dünyanın saklayacağı türden bir şey. İşlevini sürdürebilmesi için her gün düzenli bir bakıma gereksinimi vardı. Wesley'in teorik bilgisinden yararlanan ve mekaniğe olan yatkınlığını kullanan Dnnys bir süre sonra sorunun kaynağını buldu. Yabancı bir ırkın teknisyenleri için yapılmış olan boşluğa sırtüstü yatarak sığmaya çalıştı ve bir kontrol kutusunun içine elini uzatarak kararmış metal bir çip çıkarttı.

"Sigortalardan biri atmış," dedi Wesley elindeki devreyi inceleyerek. "Güç alanına girdiğimizde yanmış olmalı." Atılgan'ın otomatik hata bulma sistemleri yıldız gemisinde buna benzer bir çok hata tespit etmişlerdi ancak kuluçka makinesi bu türden bir hasar kontrolü için fazlasıyla eskiydi. Dnnys'e yeni bir çip uzattı ve duvardaki panellerin yeni okumalara göre ayarlanmasını izledi.

Karmakarışık paneldeki bir bölüm derhal ilgilerini çekti. İki çocuk boş bakışlarla önlerindeki kronometreye baktılar. Göstergedeki rakamlar birer birer artıyordu.

"Boşaltma döngüsü başlıyor," diye bağırdı Dnnys. "İlk boşaltım sadece birkaç gün sonra." Çocuk boşluktan sürünerek çıktı ve yüzünü en yakındaki kuluçka penceresine dayadı. Soluk kırmızı bir ışık, büyümekte olan bir embriyo şeklini açığa vuruyordu. Son baktığından bu yana büyümüştü. Bir sonraki bölmeye geçerek yakut rengi camın içindeki görüntüyü inceledi. Bu embriyo daha da büyüktü. Organları bile belirginleşmeye başlamıştı. Küçük bir ayak hareket etti.

"Döngüyü durduramaz mısın?" diye sordu Wesley.

"Büyük bir kayıp oranını göze almadan durduramam," dedi Dnnys. "Wes, bilmem gerek. Boşaltım başlamadan New Oregon’a varma şansımız var mı?"

Wesley başını salladı. Gecikmenin sebebini açıklayamazdı ancak nasıl olsa geciktiklerini bütün koloniciler yakında farkedecekti.

"Eh!" dedi Çiftçi. "Yakında boğazınıza kadar domuzlar ve koyunlara batacaksınız. Tavuklar ve köpekler de cabası. Umarım kaptanınız hayvanları seviyordur."

"Galiba köprüye haber versem iyi olacak," diye yanıtladı Wesley. Şansı yaver giderse sorunu önce Yarbay Riker’a açıklama fırsatı bulabilirdi.

VII

"Hayvanlar uzay boşluğuna mı bırakılacak?" diye sordu Patrisha umutsuzlukla.

"Tabii ki hayır," dedi Riker. Böyle korkunç bir davranışı bekliyor olamazdı. "Döngüyü tamamlayan hayvanlara zarar vermek niyetinde değiliz."

"Öyleyse hepsini nereye koyacağız?"

Aynı soruyu Picard da sormuştu, hem de mantıklı bir yanıt bekleyerek. Riker yetenekli bir birinci subaya yakışacak şekilde, kargo bölümünde büyümekte olan problemi kaptana veya Çiftçilere açmadan önce, bu sorunun yanıtı hazırlamıştı. "Geminin sanal güverteleri ahır ve çayırlar içerecek şekilde yeniden programlanabilir. Wesley Crusher şu anda bilgisayar programını hazırlıyor."

Kaptan sanki kötü haber için haberciyi cezalandırırmış gibi görevin Wesley'e verilmesinde ısrar etmişti. Oysa Wesley simülasyon parametrelerini değiştirme işini memnunlukla kabul etmişti. Dnnys'in de Çiftçilerin gereksinimlerini tanımlamak için danışman olarak katılmasıyla görev bir anda işten çok oyun halini almıştı.

Patrisha'nın yüzü hala endişeli ve gergindi. "Sanal güverte ha!"

"Bir terslik mi var?" diye sordu Riker. Dnnys çözümü hemen ve kolayca kabul etmişti oysa annesi şimdi öncekinden de endişeli görünüyordu.

"Gerçekten de tek yol bu. Bunu anlıyorum," dedi Çiftçi. "Yine de sanal güverteler…" Çaresizce omuz silkti.

"Şeytan işi mi?" diye önerdi Riker, kastetmediği bir saygısızlıkla.

"Batıl inançlı değiliz, Bay Riker." Patrisha’nın canının sıkıldığı kolayca görülüyordu, neyse ki fazla alınmamıştı. "Biz Çiftçiler, makinelere olan bağımlılığımızı azaltmak için gereksiz teknolojiden uzak durmaya çalışırız."

"Ancak kurallarınız kuluçka makinesine izin veriyor," dedi Riker. Tüm koloniciler arasında söylenenlerden alınmaya en az eğilimli olan bu kadındı, ancak Riker, Troi’un da yanında olmasını tercih edebileceğini kendi kendine itiraf etti.

"Sadece çok mecbur kaldığımız için," dedi kadın. "Başka çaremiz yoktu. Durumun aciliyetine rağmen pek çok Çiftçi hayvanların taşınması için böylesine alışılmadık bir yöntemin kullanılmasına karşı çıktılar. Makinenin hata yapması görüşlerini güçlendirmiş oldu. Öyle çok görüş var ki."

Riker, Patrisha’nın endişelerinin azaldığını hissetti. Sanki kadın mesafesini korumak için fazla yorulmuş gibiydi. İlk kez olarak Riker’a kamarasındaki kanepeye oturmasını işaret etti. Kendisi de daha ufak bir iskemleye oturdu. Hala gergin görünüyordu ancak artık daha az içine kapanıktı.

"Bizler gezgin insanlarız, kumandan. Ziedorf, en yaşlımız, iki yüzyıl önce Titan’da doğmuş. Annem ve teyzem Yonada’da, bense Gryzdc’e giderken yolda. Her yeni dünyayı mükemmel bir yer olarak değerlendiriyorduk. Yerel geleneklerin bir kısmına uyum sağlamaya çalışıp, isimlerimizi yerel dile uyacak şekilde değiştiriyorduk. Ancak değişimler hep yüzeysel kaldı. Herşeyden önce biz hep Oregonlu Çiftçilerdik ve farklılıklarımız her defasında ayrılmamıza neden oldu. Yeni bir gezegene gitmek için her taşınmamızda cemaatimiz biraz daha küçüldü ve sahip olduğumuz şeyler giderek azaldı."

"Ve New Oregon’da yeni bir dünya daha."

"Sonuncusu olur umarım," dedi Riker ve acıyla gülümsedi. "Aynısını annem Grzydc için söylemişti." Kadın kendini toparladı ve daha canlı bir şekilde devam etti. "Kızım Krn, bizi tarıma uygun hale getirilen yeni topraklarımızda bekliyor. Kolonimiz için son hazırlıkları yapıyor. Orayı, en eski evimizden, Dünya’daki Ore-gon’dan esinlenerek

isimlendirdik. Üç yüzyıl önce oradan yaklaşık bin kişi ayrılmıştı. O gruptan geriye kalan sadece bizleriz. Ve hayvan embriyoları da sahip olduklarımızdan geriye kalan tek şey."

"Sizi anlıyorum, Çiftçi Patrisha." Riker ayrılmak üzere ayağa kalktı. "Atılgan sizi ve hayvanlarınızı güvenli bir şekilde New Oregon'a ulaştıracak." Riker, kadın 'ne zaman' diye sormadığı için rahatlamıştı.

"Yılın hangi zamanını istersin?" diye sordu Wesley. Bilgisayar panelinde yer alan program sabrısızlıkla yeni girdiyi bekliyordu.

Dnnys hiç düşünmeden yanıtladı. "Bahar!" Grzydc yılı çok uzundu ve tüm hayatı boyunca bu harika mevsimi sadece dört kez görmüştü. Dünya'da baharın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak gezegenden ayrıldığından beri gördüğü her şeyde olduğu gibi Grzydc'dekinden güzel olacağından emindi.

"Bir kaç özel ekleme yapıyorum," dedi Wesley. Bir yandan da sanal güverte programına bazı yeni veriler girmeye devam ediyordu. "Yarbay Riker der ki, 'bir projeyle onu iyi yapacak kadar uğraştıysan, biraz daha sıkı çalışarak onu harika yapabilirsin."

"Bu, Dolora'nın konuşmalarını andırıyor," diye iç çekti Dnnys. "Ancak Bay Riker'dan duyunca o kadar da rahatsız edici gelmiyor. Onu sevdim."

"Ben de seviyorum." Wesley'nin parmakları klavye üzerindeki danslarına ara verdiler. "Bazen düşünüyorum da…" Ama cümlesini bitirmedi.

"Devam et," diye üsteledi Dnnys

"Babam öldüğünde çok küçüktüm. Bazen onu anımsamaya çalışıyorum ama bu çok zor." Kuşkusuz bunu annesine itiraf etmek de aynı derecede zor olurdu. Annesi kesinlikle duygularını anlardı ama Wesley'nin babasına ait anılarının giderek belirsizleşmeye başladığını bilmek kadını üzecekti. "Bazen acaba Bay Riker gibi birisi miydi diye merak ediyorum."

"Babasız büyümek benim bir dayımın olmaması gibi bir şey olmalı," dedi Çiftçi çocuk. "Tek fark sen gerçek bir insanın eksikliğini hissediyorsun bense hiç olmamış bir dayının." Wesley, Bir Numara hayalini hiç kimseye açmamıştı ancak arkadaşının kendisini anlayacağını biliyordu.

Bir süre için simülasyon programı unutulmuştu. "Bu senin de canını sıkıyor mu?"

"Çok sık değil, doğrusu," dedi Dnnys omuz silkerek. Bazen haftalarca bir dayısı olmadığını farketmiyordu bile. Diğer zamanlarda bu boşluk duygusu onu gerçekte hiç hoşlanmadığı ama en azından etten ve kemikten olan Tomas’ı bulmaya itiyordu. "Annemle oldukça iyi geçiniriz. Ablam Krn’in aksine. Hep kavga ederler. Bence Krn’in New Oregon’a gruptan önce gitmeye gönüllü olmasının nedeni de buydu."

Wesley, kızıl saçlı ablayı kızgın bir şekilde annesine bağırırken gözünün önüne getirmeye çalıştı ve bu fikir çocuğun neşeyle gülmesine neden oldu. "Birbirlerinden hoşlanmıyorlar mı?"

"Tabii ki hoşlanıyorlar. En azından birbirlerini seviyorlar." Bunu her iki kadından da daha iyi görebiliyordu. "Tomas, birbirlerine gerektiğinden çok benzediklerini söylüyor."

Derinden gelen bir erkek sesi son sözcükleri tekrarladı. "Demek birbirlerine gerektiğinden çok benziyorlar!" Dnnys’in konuşmasının bitmesiyle birlikte Riker odaya girmişti. "Siz burada bir çiftlik mi hazırlıyorsunuz, yoksa dalga mı geçiyorsunuz bakalım?"

Çocuklar güldüler ve hevesle birinci subayı yaptıkları işi gözden geçirmesi için bilgisayarın başına çağırdılar. Sanal güverte projesinin gerekleri dayılar ve babalar hakkındaki düşünceleri unutturmuştu.

Picard genellikle köprünün tam ortasında bulunan koltuğunda oturmayı tercih ederdi. Choraii gemisini aramaları sürerken Tasha Yar’ın yüzünde beliren somurtmayı farketti. Somurtma artığı halde Tasha hala sessizliğini koruyunca kaptan kadının yanına yöneldi. Güvenlik Şefi bazen aklındakileri söylemek için aceleci davranıyor

olabilirdi ancak bu aceleciliğini disiplin altına alma çabası aşırıya kaçabilirdi. Yar, tedbirli olmak adına göz ardı edilmemesi gereken iyi önsezilere sahipti.

"Bir şey mi buldunuz, Yüzbaşı?" diye sordu Picard sadece merak etmiş gibi davranarak.

Sorusu Tasha'yı hazırlıksız yakaladı. "Evet, efendim," dedi. Sonra düzeltti. "Yani, belki."

Picard araştırma ekranına baktı. Normal görünüyordu. "Bir önsezi mi?"

Tasha huzursuzca kıpırdandı. "Belki de sadece bozuk bir sinyaldir, Kaptan." Parmağıyla tarama alanının kenarındaki ufak bir dalgalanmaya işaret etti. "Bu koordinatlar Geordi'nin şu anki rotasında yok."

"Bay Data, Yüzbaşının elde ettiği bu veriler size birşey ifade ediyor mu?"

Data'nın dalgalanmaya ilişkin yorumu da aynı oranda belirsizdi. "Eğer Choraii aracı buysa, olmamız gereken rotadan oldukça uzaktayız demektir."

"Ne rotası?" diye sordu Geordi. Vizörlü gözleri bilgisayar sinyalini izlemesini sağlayan yön bulma panosuna kilitlenmişti. "Bu adamlar daireler çizerek hareket ediyorlar, düz çizgiler halinde değil. Gemileri her yerde olabilir."

Picard hızla subaylarının söylediklerini değerlendirdi. Bu şartlar altında vermesi gereken karar mantıktan çok içgüdüye dayanmak zorunda gibiydi. Yar'ın aksine, önsezilere dayanarak hareket etmekle ilgili korkusunu kontrol altına almıştı. "Bay LaForge, bizi tarayıcıdaki dalgalanmaya doğrudan götürecek bir rota çizin."

"Emredersiniz, Kaptan," dedi pilot. Ana ekrandaki yuvarlanan yıldızlar son bir yavaş dönüşten sonra yerlerinde sabitlendiler.

"Bilgisayar uçuşunun bazı avantajları olduğu kesin, değil mi, Yüzbaşı Worf."

Worf ciddiyetle başını salladı. O taraftan gelen garip bir gurultu Picard'a, Klingonun, Dr. Crusher'ın mide bulantıları konusunda önerdiği tedaviyi geri çevirdiğini anımsattı. Yüzbaşıdan yayılan seslere bakılırsa, Klingonlar da en az insanlar kadar, baş dönmesine ve mide bulantısına maruz kalıyorlardı, her ne kadar rahatsızlıklarını belli etmek konusunda daha az istekli olsalar da.

Choraii gemisini takip ederken izledikleri saçma sapan rotadan kaynaklanan ufak tefek sorunların en azından bir süre için çözüldüğüne emin olan Picard, komuta bölgesine geri döndü. Göğüs amblemine bir kaç seri dokunuşla Troi ve Riker'ı köprüye çağırdı. Büyükelçi Deelor'a köprü mürettebatıyla konuştuktan sonra haber verecekti. Kaptan, bu görevde tam işbirliği sözü vermişti ve Deelor bunu alacaktı, ancak bu körlemesine itaat anlamına gelmiyordu. Picard, büyükelçinin hareketlerini yakından izlemek niyetindeydi.

Andrew Deelor'un uykusu hafifti. Köprüden gelen çağrı onu derhal uyanık bir duruma geçirdi ve Picard'la konuştuğunda sesinde uykudan eser kalmamıştı. Konuşma kısa sürdü ve iletişim kesilir kesilmez Deelor yataktan kalktı. Atılgan, Choraii gemisinin izini bulduğundan beri, her an köprüden gelebilecek bir çağrıya hazırlıklı olmak için yatağa giysileriyle giriyordu.

"Ruthe?" Kamara ışıklarını yaktı. Birden yanan ışık bir kez gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. Sonra çevirmenin gri pelerinin aramaya başladı. Onu pelerinin altına kıvrılmış bulacağını biliyordu. Önceki gece Ruthe yataktaki tüm yastıkları yere sermiş ve yerde uyumuştu, ancak bu gece onu kamaranın köşesindeki bir sandalyeye kıvrılmış olarak buldu.

Deelor, onu sarsarak uyandırdı ve haberleri kulağına fısıldadı. Ruthe yüksek sesten nefret ederdi. Tembelce gerindi ve kalktı. Kamarayı terk etmeye hazırdı. Ortak çok yönleri vardı: her ikisi de hafif yolculuk ediyorlardı.

Geminin koridorları boştu—karşılaştıkları birkaç kişi tek başlarına yürüyordu—ama köprü şaşırtıcı derecede hareketli ve gürültülüydü. Deelor asansörden çıktıklarında Ruthe'un ürktüğünü hissetti.

"Gemi tarayıcı sınırımıza girip çıkıyor," diye açıkladı Picard, Deelor ve Ruthe'a. Komuta merkezine, kaptanın yanına geldiler. "Temiz ve kesin veriler elde edecek kadar yaklaşamıyoruz."

"Boşuna uğraşmayın," dedi Deelor. Eliyle birinci subaya kenara çekilmesini işaret etti ve kaptanın sağındaki koltuğa oturdu. "Chora-iiler doğrudan takibe tepki vermezler."

"Neye tepki verirler öyleyse?" sordu Picard hafif bir mizah dokunuşuyla.

"Buna." Ruthe pelerininin kollarını sıvadı. Üç parçadan oluşan ve garip bir biçimde oyulmuş tahta bir boru tutuyordu. Alışkanlıktan gelen rahatlıkla parçaları birleştirerek tek bir alet haline getirdi.

Deelor'un ayaklarının dibine bağdaş kurup oturdu. Müzik aletini dudaklarına götürerek bir flüt gibi tuttu ve üfledi. Çıkan ses flütünkinden daha derin ve etkili titreşimlere sahipti. Aletten yayılan sesler bir obua ya da basonunkini andırıyorsa da, aynı tiz tona sahip değildi.

"İletişimi başlatın. Hemen," diye emir verdi Deelor. Yar'ın komutayı aniden ele alışına direnişini farketti. Kadın, kaptan başıyla onaylayana kadar bekledi, gerekli işareti aldıktan sonra iletişim kanalını açtı. Picard'ın otoritesinin tamamını devretmesinin zamanı yaklaşıyordu. Yakında, ancak henüz değil.

Flütten çıkan notaların alçalıp yükselişi Deelor'un zihninin tekrar Ruthe'a yönelmesine neden oldu. Çaldığı melodi basitti. Sürekli tekrarlana bir kalıbın değişik ritim ve tempoda varyasyonlarından oluşuyordu. Yine de büyüleyiciydi. Tüm bölümler aynı notayla bitiyordu. Melodi sürekli aynı nota etrafında dolaşıyor, türlü varyasyonlardan sonra tekrar başlangıç notasına dönüyordu.

"Si bemol," dedi Riker birkaç dakika dinledikten sonra. "Değişik oktav aralıklarında, ama hep si bemol."

"Bu, Choraii gemisi için herhangi bir isim kadar iyi," diye karşılık verdi Deelor.

Selamlamasının sonuna gelen Ruthe, nefesi bitene kadar aynı notada kaldı. Aleti kucağına bıraktı ve beklemeye başladı.

Yanıt olarak gelen yayın daha karmaşıktı. Üç farklı flüt veya ses, dördüncü bir müzisyen tarafından sabit olarak seslendirilen Si bemol etrafında gidip geliyorlardı. Biraz dinledikten sonra Ruth tekrar çalmaya başladı. Kendi çaldığı parçayı diğerlerinin arasına katıyordu. Bu birkaç dakika kadar sürdükten sonra sonunda sesler tek tek susarak Ruthe'u tekrar tek başına bıraktılar.

Tasha Yar, Choraii gemisinin tarayıcı menzili dışına çıktığını duyurduğunda Ruthe gözleri çevresindeki insanlara kapalı olmasına rağmen hala çalıyordu. Deelor hafifçe omzuna dokundu. Kadın bir transtan uyanıyorcasına aniden durdu.

"Bizimle buluşmadan önce bitirmeleri gereken bir şarkıları varmış ancak bir randevu konusunda anlaştık."

"Gemilerine verdiğimiz hasara rağmen mi?" diye sordu Picard. "Yeni bir görüşme ayarlamanın daha zor olacağını düşünmüştüm."

Ruthe omuz silkti. "Kimse yaralanmamış. Gemi de iyileşmiş."

"Onlarla nerede ve ne zaman buluşacağız?"

Ruthe biraz tereddüt etti sonra tekrar flütünü aldı. Aralarında geçen iletişimin kısa bir bölümünü bir kez daha çaldı sonra da sözcüklere çevirdi. "Sizin saatlerinizden yirmisi geçince. Yeri ben seçtim. Onlara sekiz, beş, altı nokta on iki koordinatlarında buluşacağımızı söyledim."

"Bu noktaya, Warp altıyla giderek kararlaştırılan zamanda ulaşabiliriz," dedi Data koordinatları konsolunda işaretledikten sonra. "Ama neden o nokta? Bu yerin herhangi belirgin bir özelliği yok."

"Çıkardığı sesi sevdim."

Riker, androidin şaşkınlığı karşısında gülümsedi. "Bazen sunum içerikten daha önemlidir, Data."

"Fakat anlayamıyorum…"

"Daha sonra, Bay Data," dedi kaptan kesin bir şekilde. "Şimdi randevuyu ayarladığımıza göre geminin gövde bölümü ayrılıp geride kalabilir. Choraiilerle buluşmaya motor bölümüyle gideceğiz."

"Hiçbir şart altında kabul edilemez!" dedi Deelor. "Gemi tek parça kalacak."

Picard, Deelor’un tepkisi karşısında direnme ihtiyacı hissediyordu. "Bu şartlar altında yolcuları olası bir çatışmaya karıştıramam."

"Silahlı bölümle birlikte olmaları onlar için de tek başlarına olmalarından daha güvenli. Choraiiler yön bulma konusunda çok iyi değillerdir ve rahatlıkla aynı noktadan iki kez geçebilirler. Bu durumda gövde bölümü onlar için kolay bir av olur."

"Demek istediğinizi anlıyorum," dedi Picard iç çekerek. "Yolcular her iki durumda da tehlike altındalar."

"Kesinlikle." Deelor konuyu tartışmaya istekli görünmüyordu. Ayağa kalktı ve Ruthe’a köprüyü kendisiyle birlikte terketmesi için işaret etti. Asansörün içinden son bir emir savurdu. "Gemiyi randevu noktasına götürebilirsiniz, Kaptan Picard."

"Büyükelçinin daha iyi tavırlara gereksinimi var," diye söylendi Picard, asansör Deelor’u köprüden uzaklaştırdıktan sonra. Dümene, Ruthe’un verdiği koordinatlara kilitlenmelerini söyledi, ancak biraz rahatsızdı. Picard bir müzisyen değildi; Riker performansı büyülenmiş gibi dinlerken, kaptan kendisine bir şey ifade etmeyen iletişime giderek artan bir huzursuzlukla kulak vermişti.

"Aralarında ne konuştuklarına ilişkin onun bize söylediklerinden başka güvenebileceğimiz hiçbir şey yok," diye belirtti Riker’a. "Gerçi söylediklerine inanmamak için bir sebep göremiyorum ama—kızgınlıkla ellerini iki yana açtı—ne ona, ne de Deelor’a güvenmiyorum."

Kaptan düşüncesini öğrenmek için Troi’a baktı fakat danışmanın o an için söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. "Ruthe sadece yaptığı müziği düşünüyordu. Deelor ise her zamanki gibi duygularını

maskelemek konusunda dikkatliydi. Yarı Betazoid olduğumu biliyor ve ben yakınlardayken konsantrasyonu oldukça yüksek oluyor."

"Tüm iletişimin bir kaydını yaptım, Kaptan," dedi kaptanın ilgi sıralamasında bir sonraki kişi olan Data. "Teorik olarak dil bilgisayarları bir çeviri yapabilir. Ancak Choraii dili oldukça karmaşık. Tümüyle duygulara dayalı gibi görünüyor. Çevirinin kalitesini ve çeviri işleminin hızını artırmak için daha fazla bilgiye gereksinimim olacak."

Picard, birinci subayına döndü. "Sen müzisyensin, Bir Numara. Seni trombon çalarken duymuştum."

"Ben sadece bir amatörüm," diye karşı çıktı Riker. "Ve sadece cazdan anlarım."

"Amatör de olsan rütbesi güvenlik kısıtlamalarına uygun olanlar arasında Choraii dilinin müziksel yapısına bir yakınlığı olabilecek bir tek sen varsın." Kaptan, birinci subayının çalışma saatleri dışındaki diğer ilgi alanlarını bir düşündü ve kendi kendine yaptığı seçimin uygunluğunu onayladı. "Evet, eminim ki Çevirmen Ruthe'u işiyle ilgili sohbet etmeye ikna edebilirsin."

"Ama, Kaptan…"

"Bu, Angel 1'de Hanımefendi Beata ile ilgili görevinden çok da farklı bir iş değil. Etkili konuşman Hanımefendinin, Odin'in mürettebatına merhamet göstermesine neden olmuş." Bazı gayrıresmi bilgi kaynaklarına göre Riker'ın ikna yeteneği bu olayda sadece etkili konuşmasıyla sınırlı kalmamıştı. Riker'ın kulak uçlarının pembeleşmesi Picard'ın bu raporları daha inanılır bulmaya başlamasına neden oldu.

"Denerim, efendim."

Picard, birinci subayın rahatsızlığına rağmen bu görevi belli bir miktar hevesle kabul ettiğini hissetti. "Bunu yaparken Deelor'un etrafta olmamasına dikkat et yeter. Bana biraz kıskanç biri gibi göründü."

Deelor’u uzaklaştırma işi kolaylıkla ayarlandı. Dr. Crusher, Deelor’un tıbbi muayenesinin Riker’ın aktivitelerini maskelemek için kullanılmasından pek hoşlanmadıysa da ısrar edilince büyükelçi ile bir randevu ayarlamayı kabul etti. Ruthe’u kamaradan dışarı çıkartmak daha zordu. Riker’ın kapıyı ısrarlı çalışına birkaç dakika sonra yanıt verdi. Riker’ın gemiyi gezdirme teklifi boş bakışlarla karşılandı ama kadın gitmesini söylemediği için Riker bu kez daha doğrudan bir şekilde tekrar denedi.

"Köprüde, flüt çalışın büyüleyiciydi. Benim için çalar mısın?"

"Burada mı?" diye sordu Ruthe biraz şaşırarak.

Riker bu yanıtı ricasına olumlu bir karşılık olarak kabul etmekte ısrarlı davrandı ancak yakındaki dinlenme salonunun daha uygun bir yer olacağını önerdi. Biraz daha ısrar edince Ruthe onu minderli koltukların ve bitkilerin bulunduğu açık alana kadar izlemişti. Salon boştu. Bu Ruthe’un hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü direnişi sona ermişti. Riker’ın biraz ilerisine geçip dışarı bakan bir koltuğa oturdu. Kadın önünde yer alan uçsuz bucaksız uzayın etkileyici görüntüsü karşısında gülümsedi. Manzara onun da hoşuna gitmiş olmalıydı.

Sıradan gibi görünen ortam yanıltıcıydı. Yüzbaşı Yar’ın güvenlik görevlileri bu bölüme açılan bütün koridorları kapatmışlardı. Ruthe’u Andrew Deelor’dan ayırma planı, mümkün olabilecek kısa sürede en iyi sonucu almak üzere dikkatle tasarlanmıştı.

Riker açılış stratejisini, geminin arşivindeki müzik dosyalarına kısaca gözden geçirerek hazırlamıştı. "İletişim sırasında dinlediğim Choraii müziği bana ortaçağa ait Dünya müziğini anımsattı. Batı müziği formları çokseslilik içeriyorlardı ancak melodi veya ritimle birbirine bağlanmış halde değildi. Her parça kendi başına hareket ediyordu."

Ruthe bu yoruma şaşırdı. Gözlerini yıldızlardan ayırıp Riker’a baktı. "Evet, polifonik gelişim benziyor, ancak Choraii armonik yapıları yirminci yüzyılda Schönberg tarafından geliştiren kalıplara daha yakındır."

"Demek bir müzisyensin?" diye sordu Riker. Bir önceki cümle kadının şimdiye kadar yaptığı en uzun konuşmaydı ve Riker onu daha fazla konuşturmak istiyordu. Oysa sorusu ters etki yapmıştı.

Ruthe tekrar pencereye döndü. "Müzik tarihi okudum," dedi kısaca. Ve tekrar sustu.

"Çaldığın şu selamlama—Riker köprüde duyduğu melodinin bir kısmını mırıldandı—senin kendi besten mi yoksa Choraiilerin başka bir gemiyle karşılaştıklarında çaldıkları standart bir parça mı?"

"Notalar hep aynıdır," diye yanıtladı Ruthe "ama ritim serbest." Flütünün parçalarını çıkarttı. "Şarkı her çaldığımda değişiyor."

Riker, Ruthe’un flütün parçalarını birleştirmesini izlerken kadının güzelliği onu bir kez daha çarptı. Zihninin bir kısmı kadının flütünden yayılan müziğe yoğunlaşırken, diğer kısmı da flüte üfleyen kadının düzgün profilini ve boşluklar üzerinde gezinen zarif parmaklarını beğeniyle izliyordu.

Data salona girdiğinde, Ruthe çalmaya ara vermedi, sadece Data’nın oturmasını izlerken melodisi biraz yavaşladı. Android müzikten daha çok yanında getirdiği dosyalarla ilgili görünüyordu. Ruthe kısa bir duraklamadan sonra yeniden eski temposuna geri döndü. Riker, Data’nın elindeki vokoderin her notayı kaydetmekte olduğunu biliyordu.

Odaya giren bir sonraki kişi Deanna Troi’du. Riker, danışmanın varlığının Ruthe’u rahatsız edeceğinden endişelenmişti ancak çevirmen kendisini tamamen şarkısına kaptırmıştı ve bir fazla dinleyicisi olması onu etkilemedi. Artan dinleyicilerden rahatsız olan sadece Riker gibiydi.

Müziğin sesinden yararlanan Deanna, Riker’a fısıldadı: "Belki daha rahat bir ortamda daha iyi konsantre olurdun!"

Ruthe’un şarkısı uzayan bir si bemolle sona erdi.

"Çok güzeldi, ne anlama geldiğini pek anlamasam da," dedi Riker. "Herhalde Choraiiler de bizim konuşmamızı aynı derecede garip

buluyorlardır."

Ruthe başını salladı. "Hiç de değil. Cho-raiiler Federasyonun Standart Dili'ni çocuklardan öğrendiler. Aslında oldukça da iyi konuşabiliyorlar. Fakat o kadar çirkin ve hantal bir iletişim biçimi ki, kullanmamayı tercih ediyorlar."

Bu bilgi kuşkusuz Picard'a iletmeye değerdi. Riker'ın çevirmenden öğrenebildiği son yararlı bilgi parçacığı da bu olmuştu.

"Will…" Troi'un uyarısı geldiğinde Büyükelçi Deelor sadece bir kaç metre uzaktaydı.

"Nerede olduğunu merak ediyordum..." dedi Deelor.

"Kamarada beklemekten sıkıldım."

"Bu tekrar olmayacak, revir ziyaretlerim artık bitti." Deelor kendisine oynan bu masum oyunun ve onu düzenleyenin farkına vardığını ima eden bakışlarla Riker'a baktı.

Büyükelçi, Ruthe'u yanına çağırdı. Kadın koltuğundan kalktı ve adamın arkasından salonu terketti.

Riker tek bir söz etmeden ve arkalarına bakmadan çıkıp gitmelerini izledi. "Deelor'un ona bu şekilde emir verip durmasından hoşlanmıyorum."

"O buna pek aldırmıyormuş gibi görünüyor," dedi Troi. "Sen niye dert ediyorsun ki?"

Riker yanıt vermek için döndü ama Data'nın hala yanlarında oturduğunu görünce durdu. Android kayıtsız duruşunu terketmiş artık saklamadığı bir ilgiyle onları izliyordu.

"Data, gitme zamanın gelmedi mi?"

Data gitmesini gerektirecek herhangi bir randevusu olup olmadığından emin olabilmek için bir çırpıda belleğini taradı. "Bu saat için önceden planlanmış herhangi bir işim yok." Riker'ın yüzündeki ifadeyi daha dikkatle inceledi. "Gitmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet, Data," dedi Troi kesin bir şekilde.

Android kımıldamadı. "Eğer doğrudan gözlem için daha fazla fırsatım olsaydı insanlar arası ilişkiler konusundaki anlayışımı geliştirebilirdim. Konuşmanız benim için çok önemli ipuçları içerecek gibi görünüyor."

"Data, özel konuşmak istiyoruz."

"Ama insanlar arası ilişkilerin inceliklerini anlama konusundaki çabalarımın önünü tıkayan tam da bu 'özel' konuşma gereksinimi."

"Güle güle, Data," dedi Riker. Data iskemlesinden kalkıp odayı terketti ancak her zamankinden daha yavaş yürüyordu. Birinci subay androidin duyma kapasitesinin sınırlarını tam olarak bilmediği için Data tamamen gözden kaybolana kadar konuşmadan beklemeyi tercih etti. "Deanna, seni bu kadar iyi tanımasam kıskandığını düşünürdüm."

"Kıskanmaya hakkım yok. Ayrılmış olmamız kıskanmamam için başlı başına yeterli bir neden."

"Ayrıca kıskanmana gerek de yok."

"Biliyorum, Will," diye kabul etti Troi iç çekerek. "Doğru, Ruthe'a belli bir ilgi duyduğunu görebiliyorum, güzelliğini takdir ediyorsun ama gerçek bir çekim değil. Fakat o…"

Riker'ın gururu bir an Ruthe'un ne hissettiği merak etmesine neden oldu. "Benden hoşlanmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Hayır senden hoşlanmıyor," diye yanıtladı Troi, Riker'ın beklediğinden daha kesin bir şekilde. "Hatta senle hiç ilgilenmediğini söyleyebilirim." Adamın yüzünde beliren hoşnutsuz ifade Troi'un gülümsemesine neden oldu. Kadının sonraki sözleri ise Riker'ın biraz olsun rahatlamasını sağlayacaktı. "Sorun da bu. Müziğinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor. O bomboş, Will. Tamamen duygulardan arınmış."

VIII

On kadar erkek ve kadın sanal güvertenin önünde kalabalık bir grup oluşturmuşlardı. Kapı açıktı. Hemen eşiğin ötesinde görünen hafif eğimli tepeler büyükçe bir ormana doğru uzanıyorlardı. Uzaklarda bir dizi kırmızı köy evi vardı.

Çiftçi Leonard girişe biraz daha yaklaşarak havayı kokladı. Hava serindi ve hanımeli kokuyordu. Bildik kokunun tadını çıkararak derin derin nefes aldı. "Bahar başlangıcı. Tam ekim zamanı."

Onu izleyen ve daha çekingen olan diğer Çiftçiler adama bir şey olmadığını görünce cesaretlenip Leonard'ın peşinden sanal güverteye girdiler.

"Grzydc'te geçirdiğimiz uzun yıllar boyunca bu kadar yeşili bir arada görmemiştim," diye içini çekti Charla. "Yonada'ya benziyor."

Tomas yüksek sesle homurdanarak bir adım geriledi. "Ucuz dekor bunlar. Bir illüzyon" Hırçın hırçın sakalını sıvazladı.

"Uzayda geçirdiğimiz bunca aydan sonra ben illüzyona da razıyım," dedi Mry. "Gerçeklerden daha kötü olamaz herhalde."

Sert metal güverteden ayağının altında ezilen toprağa ilk geçen o oldu. Leonard da hemen arkasından onu takip etti. Açık hava ve güneş ışığının çekiciliği diğerlerinin de uzun süre dayanamayacağı kadar güçlüydü. Birer ikişer kapıdan geçtiler.

Tomas tek başına kapıda dikiliyordu. "Utanmalısınız," diye bağırdı arkalarından. "Daha önce de söylemiştim yine de söylüyorum; bir sanal güverte simülasyonuna gireceğime bir ejderhanın inine dalmayı tercih ederim." Diğerleri uzaklaştıkça sesini yükseltmek zorunda kaldı. "O zaman ahlakıma övgüler düzüyordunuz, ama şimdi görülüyor ki kendi ahlakınız biraz tahrik karşısında çözülüyor."

"Haydi Tomas," diye yanıt verdi Myra. Yaşlı kadın hala girişin yakınlarında oyalanıyordu. "İtirazlarına içeriden de devam edebilirsin."

Tomas kımıldamadı. Başparmaklarını kemerine sokarak ellerinin titremesini engellemeye çalışıyordu. "Buradan da yeteri kadar iyi görebiliyorum." Kardeşinin ve Leonard'ın çimenlerin üzerinde gülerek yuvarlanmalarını gözlerini kısarak izledi.

"Mry çekici bir kadın oldu," diye yorumda bulundu yaşlı kadın kıkırdayarak. "Ve çocuk doğuracak yaşa da geldi."

"Belki de," dedi Tomas. "Ancak evlenmeden önce benim de iznimi alması gerek." Dişlerini kenetledi ve içeri doğru ufak bir adım attı. Girişten geçer geçmez metal kapı tıslayarak kapandı ve gözden kayboldu. Tomas şimdi çimenlik bir alanın tam ortasında duruyordu. Başının üzerinde açık mavi bir gökyüzü uzanıyordu ve sarı güneşin sıcaklığı onu gömleğinin üst düğmelerini açmaya itti.

Genç Stvn dizlerinin üstüne çöktü. Bir avuç toprak kazıp, siyah renkli ve bereketli toprağın parmaklarının arasından dökülmesini izledi. Yaşlı Stvn bir parça ot koparıp kökünü çiğnemeye başladı. "Mısır için uygun değil, ama bir dönüm kadar buğday fena olmaz."

"Burası hayvanları koymak için, tohumlar için değil," dedi Tomas iki adama kızgınlıkla bakarak.

"Yine de bir şey ekmemek bu güzel toprağı ziyan etmek olur," dedi Genç Stvn, dayısıyla birbirlerine onaylayan bakışlar attılar. "New Oregon'u burası kadar güzel bir dünya haline getirmek için on yıllarca süren sıkı çalışma gerekli olacak."

Tomas öfkeli bakışlarını ahırdan çıkarak yetişkinleri karşılamaya gelen Dnnys ve Wesley'e çevirdi. "Bir kısa devre daha ve koyunlarımız metal güvertede otlamaya başlayacaklar," diye söylendi çocuklar duyabilecek kadar yaklaştıklarında.

"Bence harika bir iş başarmışlar," dedi Mry. Bir çift kanat yüzüne değdi ve dansederek uzaklaştı. "Şu kavuniçi kelebeğe bakın! Daha

önce hiç canlı bir tane görmemiştim. Böyle sevimli bir ayrıntıyı kim düşündü?"

"Şey, benim fikrimdi," diye itiraf etti Wesley.

"Öyleyse bir mühendis olduğun kadar bir sanatçısın da." Kız, Wesley'nin başının etrafında uçuşan bir arıyı eliyle kovdu.

"Neyin var?" Dnnys arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. "Kıpkırmızı oldun."

"Güneş çok parlak," dedi Wesley. Mry, ona gülümsedi ve Wesley tekrar kızardı. "Şu program kodunu bir kez daha gözden geçirsem iyi olacak."

"Keşke bir çiftlikte yaşamak, bir çiftlik programı yazmak kadar eğlenceli olsaydı," diye iç çekti Dnnys. "O zaman belki…"

Kuzeni elini ağzına götürerek parmağıyla dudağına dokundu. "Şşş, Dnnys. Seni duyacaklar." Telaşla diğer Çiftçilere baktı.

Myra onlara yaklaşmaktaydı. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Oyalanmayın, kümesleri görmek istiyorum."

"Daha fazla görmenin bir anlamı yok," dedi Tomas umutsuzca.

Myra bu karşı çıkmayı, kötü bir kokuyu savmaya çalışır gibi elini sallayarak susturdu. "Burası bir çiftlik ve çiftlik demek çalışmak demektir. Gençler çok uzun süredir aylaklık ediyorlardı. Sıkı çalışmanın değerini unuttular. Anılarını tazeleyeceğim."

Tüm grup, Myra'nın sürekli söylenmelerini dinleyerek binalara doğru yöneldi. Tomas kız kardeşinin yanında yürüyerek cüssesini onun ve Leonard'ın ilgisi arasına bir kalkan gibi yerleştirdi. Simülasyonun kullanımına ilişkin tüm itirazları unutulmuştu.

Si bemolle buluşma için tüm hazırlıklar yapılmıştı, ancak Deelor'un köprünün kontrolünü eline alma zamanı henüz gelmemişti. Bu ara dönemde onun ve Ruthe'un beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Deelor sinmiş bir kedi kadar hareketsiz oturuyordu. Kasları her an fırlayacakmış gibi hazır. Sandalyesinden bir saati aşkın bir süredir hiç kımıldamamıştı ancak zihni artık değiştirilemez olan geçmiş ve pek çok olasılığa açık olan gelecek arasında durmaksızın gidip geliyordu.

Ruthe, kamaradaki yatağın üzerinde rahatça uzanmış geminin müzik arşivinden solo bir çellonun yumuşak tınlamalarını dinliyordu. Açıkça görülüyordu ki, içinde bulunduğu anı yaşamak onun için yeterliydi.

"Riker senden hoşlanıyor," dedi Deelor aniden.

"Öyle mi?" Ruthe ona boş gözlerle baktı. Müziğin içinde kaybolmuştu. Deelor eğer Choraiiler bu Bach süitini veya Mozart'ın bir konçertosunu duysalardı acaba insanlar hakkında daha iyi düşünmeye başlarlar mıydı diye merak etti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ruthe.

"Sana bakış şeklinden."

"Bu konuda bir şey yapmam gerekir mi?"

"Hayır. Eğer istemiyorsan gerekmez." Müzikte Sarabande'den Gavotte'ye yumuşak bir geçiş oldu, burası kadının en sevdiği Re Majör geçişiydi. Bitene kadar sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Gig başladığında konuşmaya devam etti. "Bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor."

"Kim?"

"Riker."

"O mu?" Birden suratını astı. "Bu yüzden mi onun için çalmamı istedi? Benden hoşlandığı için mi?"

"Kısmen. Ancak aynı zamanda Choraii-ler hakkında daha fazla bilgi almak için emir de almıştı."

Ruthe, dizlerinden kırdığı bacaklarını omuzlarına bitiştirerek toparlandı. Deelor'un sözlerinin onu rahatsız ettiğine dair açık bir

belirti.

"Ona ne söyledin?" Deelor sorusunu rasgeleymiş gibi sormaya dikkat etmişti. Eğer Ruthe sorusunda bariz bir gerilim hissederse hiç konuşmayabilirdi.

"Hatırlamıyorum."

Büyük olasılıkla gerçekten de hatırlamıyordu. Geçmiş ve gelecek onun için fazla önemli değildi. Deelor sandalyesinden kalktı. Oda kontrollerine bir kaç hızlı dokunuşla müziği kapattı.

Kadın birden doğruldu. Şimdi onun tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Ruthe, durumu biliyorsun. Eğer kaptan ve mürettebatı, Choraiilerle olan anlaşmanın ne olduğunu anlarlarsa sana destek olamayabilirim. Resmi onay olmadan hareket ediyorsun. Kendi iyiliğin için Riker ve diğerlerine karşı çok dikkatli olmalısın."

"Zaten ondan hoşlanmıyorum ki."

"Ben de hoşlanmıyorum," diye güldü Deelor. "Ama senden hoşlanıyorum." Kadının endişeli bakışları adamın kendisini kötü hissetmesine neden oldu. "Bu konuda bir şey yapmak zorunda değilsin."

Data harekat paneline hafifçe dokunarak Choraii enerji ağının köprüdeki ana ekranda görünmesini sağladı. Bir daha dokundu ve yayılan ağ ışıldamaya başladı. "Bu sadece bir teori," dedi android, komuta merkezinin iki yanında oturmakta olan kaptan ve Yarbay Riker’a bakarak .

"Evet bunu anlıyorum," dedi Picard, ekrandaki ani parlaklık değişikliğinden dolayı gözlerini kırpıştırarak. Eliyle gözlerini ovuşturdu. "Lütfen devam edin."

"Choraii ağı, esnek enerji iplikçiklerinden oluşuyor. İnanıyorum ki bu iplikçiklerden birini yakalayıp kırabilirsek özel olarak hazırlanmış bir sonda ile delinebilecek bir zayıf bölge oluşturmak mümkün olacaktır."

"Ne amaçla?" diye sordu Riker. Data'nın ekranda beliren tasarımının şematik çizimlerini inceliyordu.

"Ağın enerji kaynağına ulaşmak için," Data konuşurken mavi çizgiler parlaklıklarını kaybettiler. "Enerjilerinin uzaya akıp gitmesini sağlayabilir veya enerjiyi kendimiz kullanabiliriz. Her iki durumda da alan gücünü kaybedeceği için kalkanlarımıza karşı etkisiz kalacaktır."

"Riskli görünüyor," dedi Riker yüzünü buruşturarak. "Ya enerji akışını kontrol edemezsek?"

"Patlamaya yol açabilecek bir aşırı yükleme olasılığı yüzde otuz dört," diye onayladı Data. "Söylediğim gibi bunların tümü sadece teoride geçerli ve uygulama anında bazı düzeltmeler yapmamız gerekebilir."

Picard böyle bir savunmayı savaşın ortasında denemenin tehlikelerini değerlendirdi. "Buna gerek kalmayacağını umalım, Bay Data."

"Buluşmaya sadece dört saat kaldı," dedi Riker. Koltuğuna gömülmüştü. Her zamanki dimdik duruşunu koruyamayacak kadar yorgundu. Köprü subayları bir kaç vardiyadır aralıksız çalışmaktaydılar. "Bu bize fazla seçme şansı bırakmıyor."

"Andrew Deelor'un diplomasisine güvenmek zorunda kalacağız. Tahminime göre büyükelçi, astlarıyla paylaşmak zahmetine katlanmadığı pek çok taktiğe sahip." Kaptan, birinci subayına daha yakından baktı. "Kalan zamanımızı kullanmanın en iyi yolu biraz dinlenmek. Buna sen de dahilsin, Bir Numara."

Riker hemen kendisini ele veren duruşunu düzeltti. "Bir şartla, Kaptan. Siz de köprüyü terk edeceksiniz." Ve karşı koymaya da hazırlıklıydı. "Eminim ki, yüksek rütbeli tıp subayımız bu konuda ısrar edecektir."

Picard'ın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. Belli ki kendisi de yorgunluğunu saklamakta Riker'dan daha başarılı olamamıştı. "Dr.Crusher'ı rahatsız etmeye gerek yok. Uslu bir çocuk gibi yatağıma gideceğim." Koltuğunun kenarlarına tutunarak kalktı ve

köprüde dinlenmeye ihtiyacı olmayan tek subayına seslendi. "Binbaşı Data, komuta sizde."

Ancak kaptan kamarasına geldikten sonra bir türlü uyuyamadı. Yatağında gözleri kapalı sırtüstü yatıyor ve düşünüyordu. Andrew Deelor yakında Atılgan’ın komutasını almak isteyecekti. Amiral Zagrath, onun bu isteğine boyun eğmek zorunda olduğunu çok açık bir şekilde belirtmişti.

"Şansınızı bizim için harcamayın Kaptan, sizin daha çok ihtiyacınız olacak..."

D’Amelio’nun uyarısı kulağında yankılanıp duran bir fısıltı gibiydi. Picard, Phil Manin’in cansız bedeninin kollarındaki ağırlığını anımsadı. Ferrel’in kaptanı, büyükelçinin emirlerine uymuştu ve ancak buna pişman olacak kadar yaşamıştı. Acaba otoriteye itaatin bir tür aptallık olmaya başladığı nokta neredeydi?

Saatler geçti.

Data köprüden aradığında Picard henüz sorularına yanıt bulamamıştı. Yataktan, kendisini ilk yattığı zamandan daha yorgun hissederek kalktı.

Yüzbaşı Worf, Kaptan Picard’ın dinlenmesi gerektiği konusundaki ısrarından doğan hakarete sabırla katlandı. Bir Klingon olarak Worf emirlere harfi harfine uyardı. Ama yine bir Klingon olarak emirler hoşuna gitmediği zaman onların ruhuna karşı gelmekte de kendisini serbest hissederdi. Odasında iki dakika kadar kaldıktan sonra tekrar köprüye döndü.

"İnsanlar çok fazla uyuyor," dedi Data’ya öylesine açıklıyormuş gibi. "Bu da, refleksleri yavaşlatıyor."

Data dinlenmeye hiç bir zaman ihtiyaç duymadığı için bu ifadenin doğruluğunu tam olarak değerlendiremedi. Tabii ki onun da bu konuda kendisine ait bir gözlemi vardı. "Görünüşe göre uyumayı zevkli bir işlem olarak kabul ediyorlar."

"İşte ondan uzak durmak için bir neden daha."

Worf günlerdir kafasını kurcalayan bir sorunu çözmek için uğraşmaya başladı: Si Bemol'ün çekici ışınları aşırı yükleyebilme yeteneği. Choraii küreleri kaygandılar, ışından kaçamasalar da ışınların içerisinde hareket edebiliyorlardı. Uzun bir çizgi oluşturarak Atılgan'ın güç rezervlerinin çok hızlı azalmasına neden olmuşlardı ve bilgisayar simülasyonları bir halka şeklinin de aynı etkiyi göstereceğini ortaya koyuyordu. Her iki konfigürasyon da geminin güç rezervlerinden çekici ışın için ayrılmış olandan daha fazla güç çekmeyi gerektiriyordu.

"Çekici ışından kaçmaya çalışmadılar," dedi Worf, Data'ya elde ettiği sonuçları gösterirken. "Bizim kapatmamızı sağladılar, çok fazla enerji harcamaya başlamıştık ve bunu yapmaya mecburduk."

"Belki de Ferrel onları fazla uzun bir süre tutmaya çalıştı. Bu, yıldız gemisinin güç alanından neden bu kadar kötü etkilendiğini açıklaması olabilir."

"Bilgisayarlara göre daha fazla güce ihtiyacımız var."

"Evet, en bariz çözüm bu," dedi Data. "Belki fazerlere daha fazla güç vermek de onları durdurabilirdi."

Worf, Data'nın ne ima ettiğini anlayarak somurttu. "Ama Yarbay Riker, Si Bemol'e daha az güçle hasar vermenin bir yolunu buldu. Fazer ışınını daralttı. Başka deyişle normal çözümler Choraiiler söz konusu olduğunda geçerli değil."

Bilim istasyonuna yeni bir bakış açısıyla döndü. Bilgisayarlar klasik parametrelere dayalı çözümler aramaktaydılar ancak parametreler değiştirilirse yeni çözümler ortaya çıkabilirdi.

Bir saat sonra Worf yanıtı buldu.

"Teorik olarak bu işe yarayabilir," dedi Data, yeni grafik simülasyonu inceleyerek. Worf çekici ışını dört parçaya ayırmıştı. Her bir ışın bir küreye kilitleniyordu. Kürelerin aldığı şekil ne olursa olsun her bir ışın kendi hedefini takip ediyordu. Toplam enerji sarfiyatı bir ışın için olanla tamamen aynıydı.

"Bu sefer kaçamayacaklar," dedi Worf. Bunu bilmek oldukça rahatlatıcıydı, hem de uykudan daha fazla.

* * *

Dr. Crusher ofisine giren birine ait ayak sesleri duydu ancak gözlerini bilgisayar ekranından kaldırmadı. "Şimdi çok meşgulüm."

Masasının kenarındaki gölge kımıldamadı. "Hemşire beni uyarmıştı."

Crusher, Deelor'un alaycı sesini duyunca başını kaldırdı ve iğneli iğneli konuşmaya başladı. "Geminin Başhekimi olarak Hamlin'den kurtulanların gelişleri için hazırlık yapmak benim sorumluluğum ancak ihtiyaç duyduğum bilgiler olmadan sadece genel hazırlıklar yapabiliyorum. Tabii duygusal uyumsuzluk beklenebilir; vitamin yetersizlikleri de olası. Bunların ötesinde hafif rahatsızlıklardan ciddi sakatlıklara kadar her şey olabilir." Dikkatini vermiş olduğu yeşil ekrana dokundu. "Eğer Choraii gemilerinde yerçekimi yoksa tutsakların kemikleri erimiş olabilir, ve yumuşak kasları vücut ağırlıkları altında ezilebilir. Ve bu daha sadece başlangıç…"

"Haydi, tasalanmayı bırakın. Doktorun dertlerine bir çarem var." Masanın üzerine bir kaset bıraktı. "Bu tıbbi raporlar tutsaklarla ilgili sorularınızın pek çoğuna yanıt olacaktır."

"Zamanı gelmişti."

"Bir şey değil." Adamın neşeli hali doktoru sadece daha da sinirlendirmişti. "Dr.Crus-her, bu arada, sanırım hatırlatmama gerek yoktur, bu raporların hepsi çok gizli sınıflandırmasına tabidir." Sesi hala neşeliydi ama sözleri yeteri kadar ciddiydi.

"Bunun farkındayım, Büyükelçi." Kaseti bilgisayara taktı ve ekrana yansıyan verileri incelemeye başladı.

Picard köprüye geldiğinde birinci subayı çoktan komutayı almış ve Data da dümendeki yerine geri dönmüştü. Riker, kaptanı selamladığında her zamankinden daha ciddi görünüyordu.

"Büyükelçi Deelor sizinle görüşmek istiyor."

Picard bu kadarını zaten bekliyordu. "Benimle ofisimde buluşmasını söyle."

"Efendim, kendisi zaten orada."

Picard ofise girdiğinde Deelor'u pencerenin yanında durmuş uzaya bakarken buldu.

"Oturmaz mısınız?" dedi Picard soğuk bir ses tonuyla. Masanın başındaki kaptan koltuğunu işaret etmişti.

Deelor pencereden uzaklaştı. "Masa sizindir, Kaptan, fakat köprü benim. Bu noktadan itibaren geminin tüm komutasını üzerime alıyorum."

"Görevin kontrolü sizde, Büyükelçi," diye yanıtladı Picard. "Atılgan'ınki değil."

Deelor surat astı ama duydukları onu şaşırtmamış gibiydi. "Amiral Zagrath…"

"Şu anda burada değil," diye tamamladı Picard kendinden emin bir şekilde. "Temel sorumluluğum mürettebatıma ve gemime karşıdır. Ve onların kaderlerini sizin ellerinize terk etmeyeceğim."

"Divan-ı harbe çıkarılmak pahasına mı?"

"Divan-ı harp burada olup bitenlerin tüm detaylarıyla tartışılması demektir. Ve USS Ferrel olayının."

"Çok zekice," dedi Deelor. "Phil Manin bu blöfü görmemişti. Ancak bir insanı komutadan uzaklaştırmak için başka yollar da var, Kaptan Picard. Örneğin gözden uzak gezegenlerde masa başı görevlerine terfiler gibi."

"Bu, gemiyi kaybetmekten iyidir. Fer-rel'i mahvettiniz. Atılgan'ı da mahvetmenize izin vermeyeceğim."

Büyükelçinin suratı daha da asıldı. "Kaygılarınız takdire değer, Kaptan, ancak gereksiz. Choraiilerle daha önce de iş yaptım. Onları son derece iyi tanıyorum ve büyük ihtimalle vereceğim kararlar sizinkilerden daha yerinde olacaktır.

"Öyleyse bildiklerinizi bana anlatın."

"İnatçı bir adamsınız," diye iç çekti Deelor. "Benim hakkımdaki duygularınızın sizi körleştirmesine izin vermeyin. Ne düşünürseniz düşünün, davranışlarım kaprisli veya yersiz değil." Eliyle akvaryumun camına dokundu ve içerdeki balığın parmaklarına ulaşmaya çalışmasını seyretti. Picard'a döndüğünde yüzünde acı bir gülümseme vardı.

"Geminin kontrolü sizde kalsın, Kaptan. Kendi aramızda kavga etmeyi göze alamayız. Eğer fikir ayrılıklarımızı anlarlarsa Choraiiler bunun avantajını hemen kullanırlar. Atılgan'ı korumak istiyorsanız, lütfen size vereceğim tüm öğütlere uyun."

Picard ilk kez kuşkuya düşmeye başladığını hissetti. Deelor zeki ve yönlendiriciydi. Yenilgiyi kabul edişinde de beklenmedik bir zerafet vardı.

İki adam kaptanın odasından çıkıp birlikte köprüye girdiler. Picard, birinci subayının dikkatle kendilerine baktığını farketti ancak Riker'ın merakını gidermek için bir harekette bulunmadı. Yüzündeki sakin ifadeyi koruyarak her zamanki yerine oturdu. Deelor sol tarafına geçti. Ancak daha sonra Picard, birinci subayıyla göz göze geldi. "Yaklaşma emrini verebilirsin, Bir Numara"

"İtiş gücü, Bay LaForge," diye emir verdi Riker, gemi buluşma noktasına yaklaşırken.

"Warp gücünden ayrılıyoruz."

Birinci subay tekrar dümene seslendi. "Tarayıcı okumaları, Bay Data."

"Choraiilerden hiçbir iz yok."

"Tüm motorlar, stop."

Ruthe'un verdiği noktaya gelmişlerdi. Atılgan boş uzayda asılı kaldı.

"Evet, Büyükelçi?" diye sordu Picard sertçe. "Söylenen zamanda söylenen yere geldik. Choraiiler nerede?"

Bu karşılaşma için kariyerini ortaya koymuştu. Eğer Si Bemol gelmeyecek olursa bu jesti biraz yersiz kalacaktı.

"Sabır, Kaptan. Geleceklerinden eminim." Deelor omzunun üzerinden geriye baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ruthe de emin."

"Aslında, programın biraz ilerisindeyiz," diye belirtti Data. "Bir dakika on beş saniye erken geldik."

Picard, Data'nın söylediklerine katlanamayacak kadar gergindi. "Data, tarayıcı menzili içerisinde hiçbir gemi görünmüyor. Bu da Choraiilerin geç kalacakları anlamına gelir. Eğer gelirlerse tabii."

"Kaptan," diye bağırdı Yar. "Uzun menzilli tarayıcılar bir nesne algıladılar. Şu anda menzile girmek üz... düzeltiyorum, çoktan girdi bile. Hızla yaklaşıyor. İnanılmaz bir hızla yaklaşıyor."

Picard doğruldu. "Kalkanları açın."

"Şuna bakar mısınız!" dedi Geordi, ekranı göstererek.

Birkaç saniye önce tamamen boş olan ekranda beliren ufak nokta inanılmaz bir hızla büyümekteydi. Si Bemol, Atılgan'a iyice yaklaştı.

"Doğru üzerimize geliyorlar," diye uyardı Yar. Kırmızımsı portakal rengi kümeler ekranı doldurdu. Yaklaşmaya karşı bir sarı alarm sireni çalmaya başladı.

Picard derin bir nefes aldı ve "Kaçınma manevrası," dedi.

"Hayır," dedi Deelor. "Saldırmıyorlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Tepkisine rağmen Picard emrini geri almıştı.

Çarpışmadan hemen önce Choraii gemisi durdu. Küreleri ani yavaşlamadan dolayı titreyip sallanıyorlardı.

"Yirmi iki saniye erken," dedi Data. "Dakiklikleri etkileyici."

"Hızları da öyle," dedi Picard tek kaşını kaldırarak. Şimdi Yıldız Filosunun neden bu diplomatik görev için bir istihbarat ajanı seçtiğini anlıyordu.

IX

Kaptan’ın Kişisel Kayıtları: Görevim gereği pek çok kez hoş olmayan işler yapmak zorunda kaldım. Yine de bu seferkini özellikle tatsız buluyorum. İnsan yaşamı karşılığında mal takas ediyoruz. Hiç tutsak alınmamış olmamaları gereken insanları geri almak için ödeme yapıyoruz. Diplomasinin elinden gelenin en iyisi bu mu?

Ruthe, Si Bemol’ü flütünden yayılan etkileyici bir melodi ile karşıladı. Çevirmenin köprüde belirmesi en az Choraii gemisinin ana ekranda ortaya çıkışı kadar ani olmuştu. Kadın bir yandan çalmaya devam ederek köprünün ön kısmına doğru ilerledi. Gözlerini ekrandaki görüntüden bir an bile ayırmıyordu.

"İçeriyle görsel temas kurabiliyor muyuz?" diye sordu Picard, Deelor’a, kadının şarkısı diğer gemiye yayımlanırken.

Deelor başını iki yana salladı. "Bizimkine benzer bir görsel iletişim sistemine sahip değiller. Fakat seslerle ilgili son derece ileri bir teknolojiye sahipler."

Picard bir diğer bilgi kaynağını kontrol etti. "Söyleyeceğiniz herhangi birşey var mı, Danışman?"

Deanna aklını önce kendi düşüncelerinden arındırdı, daha sonra etrafındaki kişilerin tanıdık zihinlerinin izlenimlerini bloke etti ve en sonunda geri kalanları inceledi. "Gemideki bireyleri gölgeleyen güçlü bir varlık hissediyorum. Sanki geminin kendisi canlı bir varlıkmış, ya da içinde yaşayanların bir parçasıymış gibi."

Ruthe şarkısının sonuna gelmişti. Choraii gemisindekiler tek bir ses olarak selamlamaya karşılık verdiler. Daha sonra dört ayrı ses aynı ezginin etrafında dolaşmaya başladı.

Büyükelçi Deelor şarkının giriş bölümü tamamlanana kadar sabırla bekledi, sonra da Ruthe’a önceki anlaşmanın koşullarının kendi açısından hala geçerli olduğunu Choraiilere bildirmesini istedi. Kadın bu sözleri flütünden yayılan notalara dönüştürdü ve yanıt için bekledi.

Picard nedenini anlamasa da Choraii müziğindeki uyumsuz notaları duyabiliyordu. Ri-ker’ın yüzündeki endişeli ifade onun da notalardaki değişikliği fark ettiğini gösteriyordu. "Yolunda gitmeyen nedir?"

"Choraiiler daha fazla kurşun istiyorlar," diye açıkladı Ruthe. "Önceden anlaştığımız beş kilo yerine altı kilo istiyorlar." Bir sonraki emirlerini almak için Deelor’a baktı.

"Hayır. Onlara anlaşmanın şartlarının önceden belirlenmiş olduğunu söyle ve ilk ödemenin zaten yapılmış olduğunu hatırlat."

Ruthe Choraii diliyle Federasyon standardı arasında çeviri yapmaya devam etti. Kaptan bu yorucu işin Choraiilere verilen bir ödün mü yoksa pazarlığın bazı bölümlerinin mürettebattan gizlenebilmesi için bulunmuş bir yöntem mi olduğunu merak etti. Son bir saatten beri Andrew Deelor’a yaklaşımı değişmiş ve adama güvenmeye daha eğilimli hale gelmişti. Ancak hala Ruthe’un yaptığı çevirinin tam anlamını bilmesinin bir yolu yoktu. Picard, Data’nın dil bilgisayarlarının gelişme gösterdiğini biliyordu ancak bu ilerleme henüz karmaşık pazarlığın inceliklerini takip etmelerini sağlayamaya yeterli değildi.

Si Bemol’den gelen iletişimdeki uyumsuzluk arttı. "Choraiiler bunun yeni bir araç olduğunu ve yeni bir anlaşma yapılması gerektiğini söylüyorlar."

"Tamam," dedi Deelor anlayışlı bir sesle. "Tutsakları karşılığında bir buçuk kilo, Atılgan daha güçlü bir gemi ve onları daha önce savaşta yendi. Eğer tekrar savaşıp, savaş bittiğinde yeni bir fiyat belirlemek istemiyorlarsa."

Picard gürültülü bir şekilde boğazını temizledi ancak büyükelçinin tehdidine karşı çıkmadı. Görevin bu kısmını Deelor’a bırakmayı

kabul etmişti. Kaptanın rahatsızlığı yine de dikkate alınmış olmalıydı.

"Choraiiler sıkı pazarlığa saygı duyarlar," diye açıkladı Deelor. "Ayrıca ne kadar az metal alırlarsa bir sonraki tutsağı değiştirmeleri için o kadar kısa süre geçmesi gerekir."

"Başlangıçtaki fiyatın kabul edilebilir olduğunu söylüyorlar," diye bildirdi Ruthe uzun bir şarkı faslından sonra. "Değiş tokuş şartlarını görüşmeye hazırlar."

"Önce tutsak gönderilmeli."

O ana kadar Ruthe, Deelor'un söylediklerini yorum yapmadan çevirmişti. Bu kez bir görüş belirtti. "Bir güvence isteyeceklerdir."

"Güvence yok," dedi adam kesin bir şekilde. "O şanslarını Ferrel'e karşı giriştikleri hareketleriyle kaybettiler. Benim şartlarım ya da hiç."

Kadın omuz silkti ve flütünü dudaklarına götürdü. Kulak tırmalayan tatsız bir melodi köprüyü doldurdu.

Deelor koltuğunun arkasına yaslandı. "Gevşeyin," diye öğütledi oldukça gergin ve endişeli görünen Riker ve Picard'a. "Bu seferki biraz zaman alacak."

"Ferrel'deki pazarlıkta neler olmuştu?" diye sordu Picard alçak sesle. Deelor'un her zaman olduğu gibi kaçamak bir yanıt vermesini bekliyordu. Oysa adam son derece açık konuştu.

"Kurşun ödemesinin yarısını onlara olan güvenimizin bir göstergesi olarak hemen gönderdik." Deelor bu hareketinin sonuçlarını düşündüğünde suratı asıldı. "Ve Si Bemol cehennemden kaçan bir yarasa gibi fırladı."

"Siz de onları çekici ışınla tutmaya çalıştınız ve güç rezervlerinizi tükettiniz," diye tamamladı Data. "En azından eldeki verilere dayanarak benim teorim bu. Doğru mu?"

Deelor bir süre sessiz kaldı ve dümencinin tahmini üzerinde düşündü. Ruthe'un müziği hala köprüde dolaşıyordu. "Evet," dedi en sonunda. "Bize o lanet güç alanı ile saldırdıklarında kaçabilmek için

fazlasıyla zayıflamıştık. Fazerlerimizi ateşleyecek gücümüz bile kalmamıştı."

Çevirmenin şarkısı sona ermişti. Kadın flütünü indirdi. "Kısıtlamalarınız onları çok sinirlendirdi."

"Choraiiler iletişim kanallarını kapattılar," dedi Yar, konsoluna bakarak.

"Ama gitmiyorlar," dedi Deelor düşünceli bir ifadeyle. "Öyleyse biz de bekleyeceğiz."

"Lanet," dedi Beverly Crusher, Hamlin dosyasının sonuna ulaştığında. "İki kere lanet."

Güvenlik kısıtlamasına giren verileri bilgisayarından sildi ve az önce okuduklarını tekrar değerlendirdi. Bu gelişmeler bir doktor için açık olmalıydı. Düşüncelerini bu kadar ilerletmediği ve bunları tahmin edemediği için kendisine kızıyordu. Bir süre sonra kaygıları yine Hamlin çocuklarının şu anki tıbbi durumlarına yöneldi. Data onların artık çocuk olmadıklarını vurgulamıştı ancak Crusher ne zaman onları düşünse, gözünün önüne gelen hep çocuklar oluyordu.

Az önce öğrendiklerini bir an önce Picard'a iletmesi gerekiğini düşünerek köprüye gitmek için masasından kalktı. Atılgan'ın Warp hızından çıkmasıyla geminin gövdesine yayılan titreşimi hissetti. Si Bemol'ün tutsağı için görüşmeler birazdan başlıyor olmalıydı.

Köprüde müzik olmasını bekliyordu, derin bir sessizlik değil. Girişi tüm mürettebatın dikkatinin ona yönelmesine sebep oldu. İzlenmekten biraz rahatsız olarak asansörden kaptanın yanına doğru ilerledi. Tüm koltuklar dolu olduğu için Ruthe'un yanında ayakta durmak zorunda kaldı. Bu da kendisinin daha da göze batar hissetmesine neden olmuştu.

"Ev ödevinizi bitirdiniz mi, Doktor?" diye sordu Deelor.

"Evet." Ellerini doktor gömleğinin ceplerine soktu ve fısıldamamak için kendini zorlayarak, "Çok ilginçti," dedi. Kaptanın dikkati ana ekranda yoğunlaşmıştı. Doktorun imalı sözlerinin anlamını

araştıramayacak kadar meşgül görünüyordu. Ve Crusher da bu kadar dinleyicinin önünde konuşmaya hevesli değildi. Mürettebatın sessiz bekleyişine katıldı.

"Choraiilerden bir mesaj alıyoruz," diye bildirdi Yar sonunda ve mesajı köprüye aktardı. Köprüye yayılan Choraii şarkısına bir tür uyumsuzluk hakimdi.

Ruthe dikkatle Choraii melodisine kulak kabarttı. "Kabul ediyorlar ancak kararları oybirliği ile değil. Aralarındaki anlaşmazlık büyümeden önce hareket etmemizi öneririm." Başka bir ses araya girdi ve solo olarak bir pasaj çaldı. "Bir tanesi eğer Atılgan kaçmaya kalkışırsa derhal cezalandıracakları konusunda uyarıda bulunuyor."

"Ya, tabii," dedi Deelor. Eliyle flütü işaret etti. "Onlara cezalandırmazlarsa bunu hakaret olarak kabul edeceğimizi söyle."

Ruthe adamın söylediklerini neredeyse küstah bir tonda seslendirdi. Dört Choraii, Ruthe’un melodisine hareketli ve oynak bir şarkıyla yanıt verdiler. "Onları eğlendirdin ve memnun ettin. Dikkatli ol yoksa seni takas edeceklermiş."

"Benim fiyatımı karşılayamazlar." Dee-lor ayağa fırladı. "Bay Riker, Ruthe, Choraii gemisine ışınlanırken siz de kurşun nakliyatını ayarlar mısınız?"

"Oraya gitmesi kesinlikle gerekli mi?" diye sordu Picard endişeyle.

Data, büyükelçiyi açıklama yapmak zorunda kalmaktan kurtardı. "Si Bemol’ün yoğun organik yapısı kesin yaşam sinyalleri almayı zorlaştırıyor. Tarayıcılarım tutsak insanın ışınlayıcı koordinatlarını bulamıyorlar."

"Dış görev ekibim hizmetinizdedir, Büyükelçi," dedi Riker ayağa kalkarak. "Biz de birlikte—"

"Bu işten uzak durun," dedi Ruthe. "Yardımınızı istemiyorum."

"Teklifiniz için teşekkürler, Bay Riker," dedi Deelor çabucak. "Ancak korkarım ki ekibiniz bir Choraii gemisi için uygun değil." Açıklamasının geri kalanını kaptana yöneltti. "Gemileri tehlikeli

değildir. Atmosferden çekinip özel uzay giysileri giymek ise ev sahiplerine büyük bir hakaret olur, ayrıca giyinik olmak bir tür aldatmaca denemesi olarak algılanabilir."

Picard hala kararsız görünüyordu. Bu yüzden Dr. Crusher söze girdi. "Tıbbi raporlarıma göre, oksijence oldukça zengin olan sıvı tamamen solunabilir nitelikte—ciğerleriniz dolsa bile boğulmazsınız—ancak bu deneyim hava soluyan türler için oldukça rahatsız edici olabilir."

"Yine de," diye araya girdi Deelor, "bir sorun çıkma olasılığına karşı yedek bir ekibin her an hazır olmasını istiyorum. Kaptan, Bay Riker ve Yüzbaşı Yar'ın Ruthe'a ışınlama odasına kadar eşlik etmelerine izin verir misiniz?"

"Elbette," dedi Picard ironik bir gülümsemeyle. Yan tarafa doğru fısıldadığı sözcükleri sadece Crusher yakalayabildi. "Genellikle sormaya zahmet etmezdiniz."

Sonra Deelor, başıyla hafifçe eğilerek Doktor'a işaret etti. "Ve tabii ki Dr. Crusher'a da ihtiyacımız olacaktır. En iyi tıbbi bakımı sağlamak üzere."

"Haydi," dedi Ruthe sabırsızca asansöre doğru ilerleyerek. "Choraiiler bekliyor."

Beverly Crusher isteksizce çevirmenin peşinden gitti. Doktor, Hamlin raporlarının içeriğini kaptanla konuşma fırsatını bulamamıştı.

Ruthe'un Choraii gemisine ışınlanmak için yaptığı hazırlıklar oldukça basitti. Flütünü Yüzbaşı Yar'a uzattı. Gri pelerininden sıyrıldı ve onu ışınlayıcıya giden merdivenlerde düşürdü. Boynunun etrafındaki bir zincirden bir iletişim cihazı sarkıyordu. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu.

Daire şeklindeki ışınlama platformunun üzerine çıktı ve çıplak olduğunun farkında değilmiş gibi ışınlamayı bekledi. Riker, onun aldırmaz tavrına zorlukla uyarak aralarında bir işaret sistemi kararlaştırdı.

"İletişim cihazına bir kez vurduğunda seni Atılgan'a geri döndürüyoruz. İki kez vurursan yardım ekibi Si Bemol'e ışınlanacak."

"Buna gerek olmayacak," dedi Ruthe sakince. "Daha fazla gecikmeyelim, Bay Riker."

Birinci subay platformdan uzaklaştı. Işınlama Tasha'nın kontrolü altında yapılacaktı. Güvenlik Şefi olarak geminin savunmasını ilgilendiren tüm işlemlere nezaret ederdi. Işınlama işlemi Atılgan'ın kalkanlarının çok kısa bir süre için indirilmesini gerektiriyordu ve Tasha geminin savunmasız olduğu bu zamanın mümkün olduğu kadar kısa tutulması konusunda bir uzmandı. Yüzbaşı ışınlama kontrollerini harekete geçirince tiz bir ses odayı doldurdu. Ruthe parlayan ışıklar içinde ortadan kayboldu.

Değiş tokuşun birinci aşaması başlamıştı. Riker ve Yar derhal ikinci aşama için hazırlandılar. Dr.Crusher iki subayın kurşun çubukları sandıktan çıkartıp Ruthe'un boşaltmış olduğu ışınlama platformuna dizmelerini izledi.

"Ödeme hazır," dedi Riker, son çubuk da platforma yerleştirildiğinde.

"Evet," dedi Cursher endişeli bir ifadeyle. "Ama acaba kimi satın almak üzereyiz?"

Choraiilerin selamlama ritüellerinin yavaş temposu, Atılgan mürettebatının takas sürecinin de uzun süreceğini düşünmesine neden olmuştu. Yine de köprüye gergin bir bekleyiş hakimdi. Köprüdeki konuşmalar giderek azaldı. Bir süre sonra tamamen durdu. Çevirmenden hiçbir haber gelmeden bir saat geçti. Sonra bir saat daha.

Gecikmeyi ilk sorgulayan Riker olmuştu. "Arkasından gitmemizi öneriyorum." Sesi köprüdeki iletişim cihazından yankılandı.

"Kesinlikle hayır," diye karşılık verdi Deelor. "Ruthe daha önce de Choraii gemilerinde bulundu. Ne yaptığını biliyor. Onun işaretini bekleyeceğiz."

"Başı dertte olabilir."

Büyükelçi tüm nezaketini bir tarafa bıraktı. "Bu görevde komuta bende, Bay Riker." Ve iletişimi göğsündeki ambleme sertçe vurarak kapattı.

"Kaygısı tamamen doğal," dedi Picard, birinci subayını savunarak.

"Bu işler zaman alır," diye belirtti Deelor, Si Bemol'ün ekrandaki görüntüsüne kızgın kızgın bakarak. "Choraiileri acele ettirmeye gelmez."

"Öyle görünüyor." Picard eliyle ensesini ovuşturdu. Zaman geçtikçe kendisininki de dahil tüm sinirler daha da geriliyordu.

"Danışman Troi?"

Deanna hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Herhangi bir sorun hissetmiyorum ama gemiyle ilgili izlenimlerim hala tam anlamıyla net değil. Ayrıca yan yanayken bile Ruthe'un duygularına ait hiçbir şey algılayamamıştım."

"Bay Data, tarayıcılarınız çevirmenin nerede olduğunu belirliyebiliyor mu?"

"Gemiyi araştırıyor gibi görünüyor. Kümedeki bütün kürelerden teker teker geçişini izledim."

"Peki ya Hamlin tutsağı."

"O da orada," dedi Data yüzünü ekşiterek. "Ancak atmosferdeki çeşitli akımlar ve bunlardan oluşan girdaplar tarayıcı verilerimi düzensizleştiriyor."

"Giderebilir misin?"

"Bu oldukça zor. Yoğunluğu ve akışkanlığı da hesaba katan yeni bir kalibrasyon yapmaya çalışacağım. Eğer kontrol logaritmamı—"

"Teşekkürler, Bay Data. Ayrıntılı bir açıklama gerekli değil."

"Evet, efendim." Android içini çekti ve sessizce işini yapmaya devam etti.

Üçüncü saatin sonunda Yüzbaşı Yar, Ruthe’un iletişim cihazından gelen tek bir sinyal aldı.

"Bir kişi mi yoksa iki kişi mi ışınlıyoruz?" diye sordu Riker.

"Söyleyemem," dedi Yar. "Bölgeyle ilgili veriler çok parazitli." Sinyalin geldiği noktanın koordinatlarını sisteme girdi ve Ruthe’un yanındaki olası kişiyi de içeri alabilmesi için, ışınlama alanını genişletti. Işınlama enerjisinin ışığı odayı doldurduğunda Dr.Crusher ilk yardım çantası elinde baklamaya başlamıştı bile.

Ruthe’un vücudu platformun üzerinde titreşti ve katılaştı. Çıplak teni, Choraii gemisinin sıvı atmosferinin etkisiyle parlıyordu.

Kollarında küçük bir çocuk vardı.

Sadece bir kişi bu görüntüye hazırlıklıydı. Dr.Crusher öne atıldı ve çocuğu çevirmenin dikkatsiz tutuşundan çekip aldı. Doktor bir elini çocuğun göğsüne yerleştirdi yavaşça fakat kuvvetle bastırdı. Çocuk ciğerlerini dolduran sıvıyı öksürdü ve ilk nefesini içine çekti. Bir kaç saniye sonra ağlamaya başlamıştı.

"Kaptana durumu anlatırsın," dedi Crusher, Riker’a. Çığlıklar atan çocuğu battaniyeye sardı ve revire doğru hızla yola koyuldu.

"Bir çocuk mu?" diye bağırdı Picard, Riker köprüye rapor verdiğinde. Kaptan hala yanında oturan Deelor’a döndü. "Bu durumdan haberiniz var mıydı, Büyükelçi?"

"Bu olayda, hayır," dedi Deelor sesini alçaltarak. "Ancak asıl Hamlin grubundan olma başka çocuklar da kurtardık."

"Brifing sırasında söz etmediğiniz yeni bir şey daha," dedi Picard alçak sesle konuşmaya gerek duymadan. "Ve bu da içinde bulunduğumuz durumu daha da zorlaştırıyor. Hamlin katliamı elli yıl sonra bile Federasyon için oldukça hassas bir konu. Choraiilerin esir tuttukları insanların sayısının giderek artıyor olması Chaoraiilere duyulan öfkenin artmasından başka bir işe yaramaz."

"Bunun ben de farkındayım, Kaptan, ancak bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı." Deelor sinirli bir şekilde gözleriyle köprüyü

taradı. "Bu, Hamlin projesinin tam da sizin söz ettiğiniz nedenlerle çok kısıtlı bir çevreyle sınırlı tutmaya çalıştığım bir yönüydü."

"Mürettebatımın sır saklayabilme yetene-ğine güveniyorum," diye yanıtladı Picard. "Aynısını—"

"Kaptan," dedi Troi. Riker'in koltuğunda oturuyordu. "İzin verirseniz, Dr. Crusher'a yardım etmeye gitmek istiyorum. Choraiilerle aramızda geçen olaylarda burada pek bir işe yaramadım. Ancak Dr.Crusher'a yardım edebileceğimden eminim."

Picard, danışmanın isteğini başını öne eğerek onayladı. Troi sandalyesinden kalkıp asansöre doğru yöneldi. Kapılar açıldığında asansörden çıkan Ruthe'un geçmesi için kenara çekilmesi gerekti. "Çocuk nasıl?" diye sordu Troi endişeyle.

Çevirmen omuz silkti. "İyidir, sanıyorum," dedi Troi hızla yanından geçmeden önce. Ruthe yavaş adımlarla kaptan ve Deelor'un yanına doğru ilerledi. Saçları Choraii gemisinin atmosferinden dolayı hala ıslaktı ve sıvı boynundan akıp elbisesinin üst kısmını ıslatıyordu. Flütünün tahta gövdesini ıslak elbiseden uzakta tutmak için belirgin bir özen göstermekteydi.

"Neden bize çocuktan söz etmedin?" diye sordu Picard.

"Değiş tokuş tutsak içindi. Tutsağın yaşı konu olmadı." Troi'un boşalttığı koltuğa oturdu. "Kurşun gönderildi mi? Choraiiler bir veda şarkısı bekleyeceklerdir."

Picard başını salladı. "Yüzbaşı Yar, Büyükelçi emir verir vermez metalleri gönderecek."

"Biz Choraiileri sabırla bekledik," dedi Deelor. Arkasına yaslandı ve ayak ayak üstüne attı. "Onlar da biz satın aldığımızın şeyin durumunu gözden geçirene kadar bekleyebilirler."

"Ne yani, zarar görmüşse çocuğu geri mi göndereceğiz?" diye sordu Picard sertçe.

"Hayır, fakat fiyatı düşürebilirim."

"Mizah anlayışınız rahatsız edici."

"Komik olmaya çalışmıyordum," dedi Deelor. "Duruma Choraiiler açısından bakmaya çalışıyordum. Siz de biraz objektif olmaya çalışsanız fena olmaz, Kaptan."

Picard dişlerini sıktı. İletişim cihazına dokunmadan önce birkaç saniye bekleyecekti. "Picard'dan Crusher'a. Lütfen Hamlin çocuğu ile ilgili rapor verin."

"Erkek, yaklaşık iki yaşında. Ciğerleri hava solumaya oldukça iyi uyum sağlayacak gibi." Arka plandan ağlama sesleri duyuluyordu. "Muayene sonuçları henüz bilgisayardan çıkmadı, ancak göründüğü kadarıyla sağlık durumu mükemmel. Oldukça iyi bakılmış."

"Tabii ki iyi bakılacak," dedi Ruthe, Crusher'ın değerlendirmesi sona erdiğinde. "İnsanlar, Choraiiler için çok değerlidir."

"Neden?" diye sordu Picard. "İş gücü mü?"

Ruthe başını iki yana salladı. "İnsanlar asla çalıştırılmazlar. Sembolik bir anlamları vardır. Bir çocuğun bir gemiden başka bir gemiye hediye edilmesi küme içinde dostluk bağları kurulması için bir harç gibidir. Bağın şereflendirilmesi için çocuğun çok iyi ve nazikçe bakılması gerekir."

"İyi bakılan bir ev hayvanı ya da köle. Aradaki fark çok ufak," dedi Picard. Sesi daha önceki sert tonuna bürünmüştü. "Ve aynı ölçüde aşağılayıcı."

Deelor derin bir of çekti. "Ahlaki tartışmaları sonraya bırakalım, olur mu?" Ellerini göğsünde kavuştururken bir eliyle telsizine dokundu. "Deelor'dan ışınlama odasına. Ödemeyi yapabilirsiniz."

Köprü personeli, Choraii gemisinin ekrandaki görüntüsüne bakıyor ve sessizce değiş tokuşun sona ermesini bekliyordu. Tüm köprüdeki tek hareket Data'nın önündeki panel üzerinde gezinen elleriydi.

"Riker'dan Kaptan'a. Kurşun teslimatı yapıldı."

Büyükelçinin bir baş işaretiyle Ruthe flütünü aldı ve gevşek, yapısı olmayan bir melodi çalmaya başladı. Si Bemol, onun veda şarkısıyla birlikte yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı.

Deelor, Choraii gemisinin uzaklaşmasını yarı kapalı gözlerle izliyordu. Picard hareketlenip konuşmak için ağzını açtığında eliyle onu susturdu. "Dinle," dedi fısıltıyla.

Kaptan koltuğundan kalktı, dümene gitti ve emirlerini alçak sesle verdi. "Bay Data, New Oregon için rotamızı hazırlayın."

Data bir eliyle koordinatları girmeye başladı ancak diğer eli hala uzaklaşan Choraii gemisinden gelen tarayıcı girdilerini düzenlemekle meşguldü.

"Bay LaForge, Warp hızına geçmek için hazırlanın."

"Kaptan, bir dakika," dedi Data aniden başını konsolundan kaldırarak. "Yaşam belirtisi okumalarım tamamen hatalı değillermiş. Elimdeki zayıf ama kesin olan verilere göre Choraii gemisinde bir insan daha var."

X

Kaptan Picard durmaksızın gözlem salonunu adımlıyordu. Konferans masasının ve masada oturan üç kişinin çevresinde dolaştı ve Ruthe'un karşısında durdu. "Data, Si Bemol'de-ki tüm kürelerden geçişini izledi. Gemide bir insan daha olduğunu biliyordun."

"Evet," diye kabul etti Ruthe. "Ama onun durumu tamamen farklı. O geri getirmek için çok yaşlı."

"Bu kararı verme hakkını kendinde nasıl görüyorsun?" Picard bakışlarını, kadının yanında oturan Deelor'a çevirdi. "Yoksa bu sizin kararınız mıydı?"

"Bu konuda hiçbir bilgim yoktu," dedi Deelor. "Sizin de bildiğiniz gibi Federasyon politikası çok açık. Hamlin'den hayatta kalanların hepsi geri getirilmeli."

"Jason'la konuştum," dedi Ruthe. "Benimle ve çocukla birlikte gelmek ister mi diye sordum. Ama Choraiilerden ayrılma düşüncesi onu fazlasıyla korkutuyor. Başka bir yaşam istemeyecek kadar uzun süredir onlarla birlikte."

Picard sonunda durmadan odayı adımlamaktan vaz geçmiş ve bir koltuğa oturmuştu. "Tabii ki bunu düşünmeliydim—birden ortaya çıkışımızın tutsakların kafasını karıştırması doğal—ancak bu adam doğal ortamına tekrar adapte edilebilir. Sadece korkuyor diye onu orada bırakamayız."

Ruthe başını iki yana salladı. Kaptanın söyledikleri fikrini değiştirmemişti. "Onlara ne olduğunu anlat," dedi Deelor'a. "Anlamalarını sağla."

Deelor yanıt vermedi. Sanki aradığı yanıt camın üstündeymiş gibi önündeki masayı inceliyordu. Aradığı yanıtı bulamadı.

Adamın sessiz kalması Ruthe’u daha da kaygılandırdı. "Lütfen!"

Büyükelçi kadının bu çok nadir olarak kullandığı bu basit sözcük karşısında sarsılmış görünüyordu. Başını kaldırdı ve sadece Picard’a bakarak konuşmaya başladı. "Resmi Federasyon politikası tüm tutsakları geri almamız gerektiğini söylüyor."

"Hayır!" dedi Ruthe. Her zaman ifadesiz ve sakin olan yüzü, bu kez kızgınlıkla örtülmüştü. "Bunu yapmamalısınız. O da ölecek. Hepsi ölüyor."

"Bu doğru mu?" dedi Picard.

Deelor yine sessiz kaldı. Soruyu onun yerine Dr.Crusher yanıtladı. "Ferengiler tarafından geri alınan beş tutsaktan yetişkin olan üç kişinin hepsi de bir süre sonra ölmüş. Sadece iki çocuk hayatta kalmış."

"Anlıyorum," dedi Picard sözcüğü zorlukla mırıldanarak. Hem duydukları hem de doktorun kendisinden daha fazlasını biliyor oluşu onu rahatsız etmişti. "Neden bu konuda daha önce bilgilendirilmedim?"

"Üzgünüm ama bu konuya ilişkin dosyaları sadece birkaç saat önce aldım…"

Picard eliyle kadının özrünü durdurdu. Suçun kimde olduğunu biliyordu. Görünüşe göre Deelor’un en sevdiği taktiklerden biri ‘böl ve yönet’ti. "Devam edin, Doktor."

"Her vakada ölüm sebebi farklı olmuş, ancak fiziksel çöküşlerine neden olan ana faktör hepsinde de aynı; depresyon. Birisi ani bir kalp krizi geçirdi; ikincisi ise veremden öldü." Crusher derin bir nefes aldı ve devam etti. "Üçüncüsü ise intihar etti."

"Kişisel görüşünüz nedir?" diye sordu Picard, kararı verenin kendisi olup olmayacağını merak ederek. Deelor, Data’nın köprüdeki anonsundan beri tüm otorite iddiasından vazgeçmiş görünüyordu. "Eğer geri getirirsek bu adam hayatta kalabilir mi?"

"Sadece üç vakayla ilgili bilgilere dayanarak bir tahminde bulunamam," dedi Crusher. "Bu kadar az bilgi ışığında sağlıklı bir değerlendirme yapmak neredeyse imkansız. Ayrıca Fe-rengilerle geçirdikleri sürenin onların üzerinde ne gibi etkileri olduğunu bilmek de mümkün değil."

"Ferengi ya da insan," dedi Ruthe. "Bir farkı olmadığını görmüyor musunuz? Burası Choraii gemisinden çok farklı. Onu rahat bırakın."

"Yapamayız," dedi Deelor yavaşça. "Karar üst makamlarda çoktan verildi. Son tutsak için pazarlık etmekten başka seçim hakkımız yok."

"Çeviri yapmayacağım," dedi Ruthe inatla.

"Bildiğim kadarıyla Choraiiler dilimizi konuşabiliyorlar." Picard'ın sözleri hem odadakileri hem de Deelor'u şaşırtmıştı. "Ruthe, birinci subayıma dilimizi çocuklardan öğrendiklerini söylemiş."

"Evet, bu doğru," dedi Deelor isteksizce onaylayarak. "Fakat bizim dilimizde iletişim pek iyi gitmiyor. Sesin onlara göre kaba saba olan tınısı, Choraiilerin tedirgin olmasına neden oluyor.

"Denemekten başka şansımız yok," dedi Picard ve Ruthe'a döndü. "Eminim bunu anlıyorsundur."

"Hayır. Ve yardım etmeyeceğim." Bu son sözlerle birlikte Ruthe odadan dışarı koştu.

Ses, uzay boşluğunda hareket edemez ama gezegen temelli evrimin getirdiği içgüdüler kolaylıkla yok olmaz. Atılgan, Si Bemolü takip ederken köprü mürettebatı avını izleyen bir yırtıcı hayvanın tavırlarına bürünmüştü. Sadece zorunlu kaldıklarında konuşuyor, köprüyü kaplayan halının üstünde yumuşak ve sessiz adımlarla hareket ediyorlardı. Motorların sesi bile azaltılmış, itme gücüne geçilmişti. Geminin hızı, yabancı düşlerle ilgili şarkısını söylemekte olan Choraii gemisinin rahat temposuna uydurulmuştu. Data, geminin spiraller çizen rotasıyla şarkının notaları arasında bir ilişki kurmuştu ancak kalıpların anlamını henüz çözememişti. Belki Ruthe bu anlamı deşifre edebilirdi ancak çevirmen köprüye bir daha geri dönmemişti.

"Durum raporu, Bir Numara," dedi Picard, koltuğuna yerleşirken. Köprüye hakim olan derin sessizlik onu da etkilemiş, sözcükleri ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Riker aynı dikkatle yanıt verdi. "Si Bemol yavaş hareket ediyor. Farkedilmemek için onu tam tarayıcı menzilimizin sınırından izliyoruz."

"Ruthe, onları geri gelmeye ikna etmemize yardım etmeyi reddediyor," dedi Picard. Kadının isteksizliğinin üstünde fazla durmamıştı. "Onları kendimiz selamlamak zorundayız."

"Bu biraz hileye başvurmayı gerektiriyor—ve sanırım ihtiyacımız olan şey de Data'da var." Riker, başıyla onaylayan androide baktı. "Ruthe, selamlamanın bir versiyonunu dinlenme salonunda benim için çalmıştı ve Data da onu büyükelçinin vokoderiyle kaydetti. Choraiiler parçanın bu halini daha önce hiç duymadıkları için onun canlı olarak çaldığını sanabilirler."

"Mükemmel," dedi Picard.

Data, harekat konsolundan bir adım ileri çıkarak Yüzbaşı Yar'a vokoderi uzattı ve nasıl çalıştığını açıkladı. "İletişim menziline girer girmez yayımlamaya başlayın."

"İkna yeteneği oldukça yüksek bir adamsınız, Bay Riker," diye imalı imalı konuştu Deelor, Riker'ın yanındaki koltuğa otururken. "Çekiciliğinize tüm kadınlar mı yoksa sadece Ruthe gibi saf olanlar mı kapılıyor?"

Riker dişlerini sıktı ancak birşey söylemedi.

"Si Bemol'e yaklaşın, Bay LaForge," diye emir verdi Picard. "İtme gücünde kalın ve emrimle Warp hızına geçmeye hazır olun."

"İletişim mesafesine ulaştık. Ruthe'un selamlaması şu anda gönderiliyor," diye bildirdi Yüzbaşı Yar.

Si Bemol flütün melodilerine yanıt olarak Atılgan'a doğru düzensiz bir rotayla yaklaşmaya başladı. Kabarcıklar kümesi ana ekranda büyüdü. Choraiiler selamlamaya daha önce olduğu gibi kendi

melodileriyle yanıt verdiler ve sessizce Ruthe’un cevabını beklemeye başladılar.

"Büyükelçi," dedi Picard. "Choraiilerle konuşacak mısınız? Yoksa ben mi konuşayım?"

Deelor sabitlenmiş bakışlarını ekrandan ayırdı. Daha önceki akıcı hareketleri yavaşlamıştı. "Ben konuşurum."

Yüz ifadesi tekrar canlanmıştı. Büyükelçi derin bir nefes aldı ve Choraiilere Si Bemol’e adını veren tek notayla yanıt verdi. Picard adamın tenor sesinin şaşırtıcı ölçüde iyi olduğunu düşündü.

"Sen kimsin?" "diye tereddütle sordu, yabancı geminin sıvı atmosferinden süzülerek gelen bir Choraii sesi. Köprüye dolan sözcükler melodik bir tınıya sahipti ve bunun insan kulakları üzerindeki etkisi büyüleyici bir şarkının melodisini andırıyordu.

"Ben Deelor’um," dedi büyükelçi, sesini yumuşak tutarak ve sözcüklerin vurgusunu azaltmaya çalışarak.

"Diğeri nerede? Niye bizim için çalmıyor?"

"Çok yoruldu ve dinlenmeye ihtiyacı var. Benim konuşmam onun şarkıları kadar hoş olmasa da beni de dinlemenizi istiyorum."

İkinci bir Choraii sesi birincinin yerini aldı. "Ne istiyorsunuz?"

"Sizinle ticaret yapmaktan memnun kaldık," diye açıkladı Deelor. "Tekrar ticaret yapmak istiyoruz. Size daha fazla kurşun verebiliriz."

"Karşılığında verebileceğimiz bir şey yok."

"Hayır, var…" Deelor bir an duraksadı, sonra toparlandı. "Bize diğer insanı verebilirsiniz."

Dört Choraii büyük bir gürültü çıkartmaya başladılar. Derken birisinin sesi diğerlerininkini bastırdı. "Ticaret Yok."

Picard, ilk tutsağın değişimindeki Pazarlığa da karşı çıkmış olan dördüncü şarkıcının sesini tanımıştı. Deelor bir tüccarın ikna edici dil

dökmelerine başladı. "Sizin için değeri olan herhangi bir metali verebiliriz."

"Jason bize hediye edildi. O satılık değil."

"Çocuğun bir fiyatı vardı," diye ısrar etti Deelor.

"Çünkü ona henüz isim verilmemişti. Jason farklı. Onu, ondan vazgeçmek istemeyecek kadar çok seviyoruz."

"Eğer Jason'u seviyorsanız onu bize geri verirsiniz. Kendi türüyle birlikte olmalı."

"Gidin buradan, vahşiler!" Deelor yanıt vermeye çalıştı ancak Choraiinin haykırışı onun sesini bastırıyordu. "Notalarınız son derece çirkin. Sizinle daha fazla şarkı söylemeyeceğiz."

"İletişimi kestiler," dedi Yüzbaşı Yar.

"Warp bir ile uzaklaşıyorlar," dedi Data.

Büyükelçi, nasıl bir tepki vereceğini görmek için Picard'a baktı.

"Eğer onları durdurmaya çalışırsak geminiz tehlikeye girecek."

Kaptan ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Biliyorum, ama bu sefer Choraiilerle başa çıkmak için bizim de bazı hilelerimiz var."

"Öyleyse yapabildiğinizi yapın," dedi Deelor ve söz verdiği gibi geminin komutasını Picard'a bıraktı. "Ben karışmayacağım."

Picard'ın emriyle, Atılgan, yabancı geminin peşinden ileri fırladı. Rakiplerinin ani hızlanmasını beklemeyen Choraiiler, kısa bir şaşkınlıktan sonra hızlanarak bu harekete cevap verdiler. Ancak kümedeki dört farklı küreyi hedef alan ışınlardan kurtulacak kadar çabuk olamamışlardı.

"Çekici ışınlar kilitlendi," dedi Yüzbaşı Worf.

Choraii gemisi uzayda sallandı. Kümenin ortası çukurlaştı ve bir boşluk açıldı. Küme bir halka oluşturmuştu. Halka yavaşça açılarak bir çizgi şeklini aldı. Dört çekici ışın, kürelerin hareketini takip ettiler. Her ışın kendi hedefine kilitlenmişti.

"Tahmin ettiğimiz gibi, enerji tüketiminde bir artma yok," dedi Worf. Teorisi artık kanıtlanmıştı.

Picard, Yar'a yabancı gemiyle bağlantı kurmasını işaret etti. "Kaptan Jean-Luc Picard konuşuyor. Daha önceki isteğimizi tekrarlıyoruz. Jason'u Atılgan'a getirmemize izin verin."

Küreler tekrar birleşip ayrıldılar ve ardı ardına bir dizi geometrik şekil oluşturdular ancak hiçbiri Worf'un enerji kilidini kıramadı. Son bir çare olarak kürelerden biri kümeden tamamıyla ayrıldı. Tek başına boşlukta yüzdü ve ışını da peşinden sürükledi. Bir kaç saniye içinde Worf onu yakalayarak ana kümeye geri döndürdü. Manevra tekrarlanmadı.

Kabarcıklar sıkı bir kütle halinde tekrar bir araya toplandılar. Yar, radyo bağlantısı kurmaya çalıştı ancak Si Bemol hareketsiz olduğu kadar sessizdi de.

"Kolay pes etmiyorlar," dedi Riker. "Başka birşey deneyecekler. Belki de güç alanını."

Picard başını iki yana salladı. "Fazer ateşimizle elde ettiğimiz başarı bunu tekrar denemelerini engelleyecektir. Şimdiden dört kabarcık kaybettiler, bu gemilerini küçültüyor ve oldukça ağır bir kayıp sayılır.

"Ve statülerini," dedi Deelor. "Anladığımız kadarıyla her gemi başlangıçta üç ya da dört küreden oluşuyor ancak gemi olgunlaştıkça yeni küreler ekleniyor. Tahmin ettiğimiz kadarıyla gemiler zamanla büyüyorlar. Büyük bir gemi de yaşı nedeniyle saygı görüyor."

"Peki şimdi ne olacak? Nasıl…"

Köprü şiddetle sallandı ve mürettebat sağa sola savruldu. Sarı alarm sirenleri harekete geçti ve Picard geminin motorlarının artan gürültüsünü fark etti. Aşırı yüklenme uyarıları Worf'un konsolunda yangın gibi yayılıyordu.

"Rapor verin! Tüm istasyonlar!" diye bağırdı Picard elleriyle koltuğunun iki yanına yapışarak. "Neler oluyor?"

İlk rapor Geordi LaForge'dan geldi. "Si Bemol, Warp motorlarını kullanarak çekici ışınlarımızdan kurtulmaya çalışıyor."

"Data, onları ne kadar tutabiliriz? diye sordu Picard. Atılgan'ı sabit tutabilmek için her geçen dakika daha fazla zorlanan motorlar, geminin titremesine neden oluyordu. Motorları çığlığı andıran sesleri Picard'ın kulaklarını sağırlaştırıyordu.

"Bilinmiyor. Süre maksimum hızlarına bağlı, ki bu henüz ölçülmedi."

"Warp dokuz nokta dokuz," dedi Deelor çarpık bir gülümsemeyle. "Bu arada belirtmeliyim ki bu bilgi son derece gizlidir."

Data'nın gözleri bir süre için parıltısını yitirir gibi göründü. Yeni aldığı verileri kullanarak gerekli hesaplamaları yapmaktaydı. "Bu durumda enerji rezervlerimiz yaklaşık on dört nokta altı dakika sonra tükenecek."

Picard ayağa kalktı. Güvertenin düzensiz hareketlerinden dolayı tutunmak zorunda kalmıştı. "Yar, Choraiilere ateş etmeye hazır ol."

"Fazerler yüzde kırk güçte, Kaptan," diye yanıtladı Yüzbaşı.

"Eğer gücü fazerlere aktarırsak," dedi Data çabuk bir hesaplama yaparak, "Enerji rezervlerimizi beş nokta iki dakikada tüketiriz."

"Kaptan! Bakın!" Riker ekranı işaret ediyordu. Choraii gemisinin portakal rengi kürelerinin arasında mor bir kabarcık belirmişti.

"Lanet olsun!" dedi Picard. "Bize her şeyleriyle saldırıyorlar."

Riker, bir emir bekleyerek kaptana döndü. "Şimdi ne yapacağız, efendim?"

"Worf, çekici ışınları tut." Komutu verirken Picard'ın zihni kalan olasılıkları değerlendiriyordu. Data'nın enerji alanını devre dışı bırakmak için geliştirdiği sistemi deneyebilirdi ancak bu model henüz sadece bir teoriden ibaretti. Eğer başarısız olursa gemisi yok olabilirdi.

Picard derin bir nefes aldı ve iletişim kanalını açarak yeni bir emir verdi. "Gemideki herkese! Ani hızlanma için hazırlanın. Mühendislik, ışınların gücünü kesin."

Bağlarından kurtulan Choraii gemisinin aniden ileriye fırlamasıyla birlikte korkunç bir hareket oluştu. Atılgan'ın çekim düzenleyicileri şokun bir bölümünü emdiler ancak sert bir sarsıntıya engel olamadılar. Picard koltuğunda nefes kesen bir güçle geri itildi. Ekrandaki yıldızlar bir an için ışık çizgilerine dönüştüler.

"Warp iki," dedi Data. Tek eliyle tutunması geminin sarsıntısı ile başa çıkmasına yetiyordu. Parmaklarının ucuyla harekat paneline tutunmuştu. "Warp beş."

Picard tekrar konuşmaya çalıştı ve sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı. "Hasar raporları."

"Sadece önemsiz hasarlar," diye yanıtladı Riker, raporlar köprüye ulaşmaya başlayınca. "Tüm ana sistemler tamamıyla çalışır durumda."

"Warp dokuz!" diye bildirdi Data.

Hemen ardından Yar'ın raporu geldi. "Kaptan, ateş gücümüz yeniden tam kapasiteye ulaştı."

"Revirden köprüye." Dr.Crusher'ın sinirli sesi iletişim sisteminden köprüye yayıldı. "Bu da neyin nesiydi böyle? İki saniye herhangi bir önlem almak için hiç de yeterli bir süre değil. Tüm bölümlerden yaralanma raporları alıyorum."

"Şimdi değil, Dr.Crusher." Picard'ın nefesi sonunda geri gelmişti. Revirle olan iletişimi kontrollere neredeyse vurarak kapattı. Yaralılarla ilgili raporlar biraz daha beklemek zorunda kalacaktı. "Yüzbaşı Yar, etki alanı daraltılmış fazerleri kümenin kenarlarına kilitleyin ancak yaşam belirtisi okuması olan kürelerden uzak durun."

"Warp dokuz nokta yedi," dedi Data.

Yar içinde kimse olmayan rasgele bir küre seçti. "Fazerler kilitlendi ve hazır."

"Ateş!" diye bağırdı Picard.

Tıpkı önceki gibi, hedef, ışının ilk temasında patladı ve iç atmosferi parçalanan kabuktan dışarı saçıldı. Picard nefesini tutarak düşmanın tepkisini bekledi. Önce hiçbir değişiklik olmadı.

"Choraiiler hızlarını warp sekize düşürdüler," dedi Data. "Warp altı."

"Pes ettiler," dedi Riker takdir dolu bir gülümsemeyle. "Onları alt edeceğinizi biliyordum."

Kaptan da ona gülümsedi ve mücadelenin bu şekilde sonuçlanmasından dolayı duyduğu rahatlamayı belli etmemeye çalıştı.

Si Bemol tamamen durduğunda "Vahşiler, yeter!" diye yankılanan mesaj duyuldu. "Jason'u alın. Yeter ki ateş etmeyin."

"Anlaştık," diye yanıtladı büyükelçi, Picard daha konuşamadan. Yıldız gemisi durunca Deelor yine görevin komutasını ele almıştı. Köprünün arka kısmına döndü. "Yüzbaşı Yar, Choraii gemisine ışınlanmaya hazırlanın."

"Tek başıma mı?" diye sordu Yar. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Oraya gitmek niyetinde değilim," dedi Deelor huzursuz bir bakışla ekrana göz atarak. "Choraiilerle ticaret yaparken sürekli tetikte olmak gerekir ve davranışlarını en iyi buradan, yani köprüden izleyebilirim."

Riker derhal dış görev ekiplerinde defalarca beraber bulunduğu elemanını korumak üzere ayağa fırladı. "Eşlik etmek için izin—"

"Verilmedi, Yarbay," dedi Deelor düz bir sesle. "Bu bir işgal değil. Ve eğer Ruthe bu işlemleri tek başına başarabiliyorsa eminim ki Yüzbaşı Yar da idare edebilir."

Güvenlik şefi aynen Picard'ın tahmin ettiği şekilde davrandı. Yar'ın tepkisini Deelor da bekliyor olmalıydı. "Gideceğim, efendim. Bir sorun çıkarsa destek isteyebilirim."

Kaptan, Yar'ı mümkün olan tek şekilde korumaya çalıştı. "Bay Riker, Bay Data, yüzbaşıya ışınlama odasına kadar eşlik edin."

* * *

Data asansör aşağı doğru inerken, Choraii gemisinin garip yapısını ayrıntılarıyla Tasha'ya anlatmaya başladı. Yar, su altında kalma düşüncesinin dehşetini hiç de yansıtmayan tıbbi terimleri sakince dinledi. Işınlama odasına geldiklerinde soğukkanlılığı daha büyük bir testten geçirildi: Dr.Crusher'ın öğüdü tam Yar'ın korkularının üstüne basmıştı.

"Nefes almamaya çalışma. Ciğerlerinden boşaltabildiğin kadar havayı boşalt ve sonra nefes al."

"Seni Jason'dan birkaç küre ileriye ışınlayacağım," dedi Data kontrol panelinin başına geçerek. "Bu sana ortama uyum sağlamak için zaman kazandıracak."

"Haydi o zaman," dedi Yar, platforma sıçrayarak. Olacakları düşünecek kadar zaman geçmesini istemiyordu.

Yar, Choraii atmosferinin sakin denizinin içinde maddeleşti. Crusher'ın talimatlarına rağmen ilk yaptığı nefesini tutmak olmuştu. Tüm içgüdüleri ciğerlerindeki havayı boşaltmamasını söylüyordu.

Ufak el ve ayak hareketleriyle kendi çevresinde dönerek yabancı ortama uyum sağlamaya çalıştı. Yaklaşık on metre çapında birkaç kürenin tam ortasında duruyordu. Her taraftan müzik yankılanmaktaydı ve eğimli duvarlar, sıvıdan geçip kürenin ortasına kadar ulaşan hafif kırmızı bir ışıltı yayıyorlardı.

Yar nefesini birkaç dakika daha, hatta olasılıkla bir sonraki küreye yolunu bulup tutsağı Atılgan'a götürecek kadar tutabileceğini biliyordu. Herşey yolunda giderse, tabi ki. Oysa herhangi bir sorun çıkar da burada daha uzun kalmak gerekirse eninde sonunda nefes almak zorunda kalacaktı. En iyisi bunu hemen, korkusu baş edilemeyecek kadar büyümeden önce yapmaktı. Hızlıca ciğerlerindeki havayı dışarı boşalttıktan sonra nefes aldı. Ciğerleri ince, ılık sıvıyla dolarken zihni bir anlık panikle gölgelendi ancak tüm beklentilerine rağmen boğulmamıştı. Sıvı burnundan girip çıkıyordu

ve havadan daha fazla hissediliyordu. Tasha ortama yoğun bir tarçın kokusunun hakim olduğunu fark etti.

Ayaklarını kullanarak kendisini iki kürenin birleştiği yeri belirleyen küçük ve basık dairenin yanına itti. Şeffaf zar, pürüzsüz ve soğuktu. Yar elinin içiyle ittirdiğinde yüzeyin yavaşça aralandığını hissetti. Daha güçlü itti ancak diğer tarafa geçmeyi başaramamıştı. Riker'ın dış kürelere yönelttiği daraltılmış fazer ışınlarının elde ettiği başarıyı anımsayarak, ellerini parmakları öne gelecek şekilde birleştirerek dalıcı pozisyonunda tekrar denedi. Bu kez elleri kolaylıkla zardan geçmişti. Hızlı bir tekme tüm vücudunun diğer bölmeye akmasını sağladı. Bu bölme boştu. Fakat bir sonraki değildi.

Orada bir adam vardı. Gözleri kapalı yüzüyor ve Choraiilerin yatıştırıcı şarkısını dinliyordu. Yar'ın girişi içerdeki sıvının dalgalanmasına neden oldu ve tenine dokunan bir akım Jason'u Yar'ın varlığından haberdar etti. Tasha, adamın onu gördüğünde kurtulmaya çalışacağını tahmin etmişti ancak adam kaçmak yerine merakla, ve güvenle ona doğru yüzdü. Yaşını kestirmek zordu. Tombuldu. Yüzü bir çocuğunki gibi çizgisizdi ancak kahverengi saçlarında gümüşi izler vardı. Yanına geldiğinde Yar, Atılgan'a ışınlamayı başlatmak için daha önce kararlaştırdıkları işareti verdi.

Ilık sıvının kucaklaması, havanın keskin ısırığına ve vücudunun yerçekimine uyumunun verdiği ağırlığa dönüştü. Yer değiştirmenin şokuna hazır değildi. Sert beyaz bir ışık gözlerine dolarak sanki onu kör etti.

Yar nefes almaya çalıştı. Işınlama platformunda dizlerinin üzerine düştü ve sarsılarak ciğerlerinde birbirine karışmış olan hava ve sıvıyı öksürmeye başladı. Acı verici spazmlar gırtlağını tıkadı ve Yar birkaç saniye içinde bayıldı.

XI

Dr.Crusher reviri arayarak ışınlama odasından yaralıların gelmekte olduğunu bildirdi. Onun hızla verdiği talimatlara göre bir hemşire ve hastabakıcı ekibi yeni hastalar için hazırlandı.

Revire ilk giren Data oldu. Revirin kapılarından kollarında Tasha Yar'ın bilinçsiz vücuduyla hızla geçti.

"Bu tarafa," diye yönlendirdi bekleyen bir hastabakıcı, boş bir yatağı göstererek.

Data, kadını yatağın üstüne bıraktı. Yar'ın üniforması ıslaktı. Saçları kafasına yapışmıştı.

"Boğulma mı?" diye sordu hemşire ancak muayene sonuçlarını incelemekle o kadar meşguldü ki Data'nın yanıt vermediğini fark etmedi bile. "Yavaş yavaş düzeliyor. Ciğerlerinde su kalmadı."

"Tathwell, o sıvının bir kimyasal analizini istiyorum," dedi Crusher arkalarından gelerek. Yar'ın teninden ve elbiselerinden hala yayılan tarçın kokusunu alabiliyordu. Oysa Ruthe ve çocuk Atılgan'a döndüklerinde Choraii atmosferinin kokusuz olduğunu farketmişti.

Revire en son Riker girdi. Data'nın, hem Yar'ı hem de Jason'u taşıma teklifini reddetmişti—ancak androide yetişmek için harcadığı çaba birinci subayın nefes nefese kalmasına sebep olmuştu.

"Eğer hipervantilasyon geçireceksen bunu başka yerde yap," dedi Crusher, Jason'un tarayıcı sonuçlarını okumak için Riker'ı kenara iterek. "Aynı anda birden fazla hastayla ilgilenemem."

Yanıt veremeyecek kadar yorgun olan Riker, Yar ve Jason'un durumlarını sormayı Data'ya bıraktı.

"Sabit," diye yanıt verdi doktor. Tutsak çocuk gibi Jason da gelir gelmez korku içinde sağa sola çarpmıştı ve Crusher'ın tek çaresi onu uyuşturmak olmuştu. Doktor, Yar'la ilgilenmek için döndüğünde Tasha'nın da Jason gibi baygın olduğunu gördü.

"Kaptan, iyileşme süreçlerine ilişkin bir tahmin isteyecektir." Riker'ın göğsü hala Jason'u taşımaktan dolayı hızlı hızlı inip kalkıyordu, fakat sonunda konuşabilmişti.

"Daha sonra," dedi Crusher sertçe. "Onları daha yakından inceledikten sonra." Riker'la konuşmaya daha fazla zaman ayıramayacak kadar hastalarının durumlarını incelemekle meşguldü. Onu ve Data'yı, kapıdan çıktıkları an kafasından attı.

"Dr.Crusher!" Hemşire Tathwell, Yar yavaş yavaş kendine gelirken hareketlenen yaşam sinyallerine işaret ediyordu. Yüzbaşı zorlukla nefes alıyormuş gibi ağzını sonuna kadar açarak uyandı.

"Tasha!" diye bağırdı Crusher güvenlik şefini omuzlarından sarsarak. "Atılgan'dasın." Doktor, Yar sakinleşene kadar kadını sıkı sıkı tutmayı sürdürdü. Tasha'nın göz bebekleri hala normalden daha genişti.

"Rüya görmüş olmalıyım," Yar'ın sesi konuşurken titriyordu. "Boğulduğumu sandım."

"Sıvı bir atmosferde nefes almaya alışık değilsin o kadar," dedi Crusher güven veren bir gülümsemeyle. Yar'ın saçlarından bir tutamı başının arkasına attı. Yar hala hızlı nefes alıyordu ancak teşhis panelinin renkli ışıkları sabitleşmişti. Bu da kadının fiziksel açıdan iyi olduğunu göstermekteydi. Duygusal olarak kendine gelmesi ise biraz daha fazla zaman alabilirdi.

"O ne durumda?" diye sordu Yüzbaşı başıyla yandaki doktor masasında hareketsiz yatan Jason'u göstererek. "İyi mi?"

"Yatıştırıcının etkileri geçene kadar bilinçsiz kalacak." Crusher, iki hemşireye, Jason'u gözetim altında kalması için başka bir koğuşa taşımalarını işaret etti. Sonra da açılan bir metal kemerin sesini duyduğunda arkasına döndü. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bir şeyim kalmadı," dedi Yar. Bir yandan doğrulmak için platformun yan tarafına tutunuyordu. "Görevimin başına dönmeliyim."

Crusher, kadının beyaz yüzünün bayılmış olmasının utancıyla kızardığını farketti. Kendisini revire kadar Data'nın taşıdığını bilse daha da dehşete düşerdi. "Raporlusunuz, Yüzbaşı. Yirmi dört saat tıbbi gözetim altında kalmanızı istiyorum."

"Fakat sadece birkaç dakika için bilincimi kaybettim."

Doktor, Tasha'nın inatçı yaradılışını biliyordu ve onu nazikçe ikna etmek için vakit harcamadı. "Tasha, eğer o yatağa hemen geri dönmezsen sana yatıştırıcı vereceğim."

Doktorun tehdidi işe yaramıştı. Dr. Crusher'ın, Choraii ortamında bulunmanın tüm etkilerinin geçtiğine ve reviri dolduran garip kokunun ne olduğunu tam olarak anlamadan Tasha'nın gitmesine izin vermeye niyeti yoktu.

"Yüzbaşı Yar bayıldı mı?"

"Nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi, efendim."

Data'nın amacı, kaptanı kurtarma girişiminin başarılı geçtiği konusunda rahatlatmak olsa da, ışınlama odasında olup biteni tüm detaylarıyla anlatması, Picard'ın daha da endişelenmesine neden olmuştu.

Ancak Büyükelçi Deelor, Yüzbaşı ve tutsağın revirde olduklarını öğrenmekle tatmin olmuş görünüyordu. "Yüzbaşı Worf, Si Bemol'le iletşimi açın," diye emir verdi. Klingon emri onaylaması için Picard'a bakınca iç geçirdi ve parmaklarını koltuğunun yanına vurmaya başladı.

"Hırsızlar!" Choraiiler hep bir ağızdan konuşmuşlardı "Bu adil bir ticaret değildi."

"Bakalım durumu biraz düzeltebilecek miyim," diye fısıldadı Deelor, Picard'a. Sonra Choraiilerin suçlamalarına karşılık vermek için tekrar sesini yükseltti. "Ekstra kurşun hala sizin. Aldığımızın karşılığında ödeme yapmak istiyoruz."

"Metaliniz sizde kalsın. Gitmemize izin verin yeter!"

Picard seslerindeki uyumsuzluğu duydu ve büyükelçinin çabalarının boşuna olduğunu farketti. "Gemilerini daha fazla tutarsak, Chora-iiler tekrar savaşmaya karar verebilirler."

"Pekala," dedi Deelor kısa bir aradan sonra. "Bırakın gitsinler."

Yüzbaşı Worf, ifadesiz bir yüzle çekici ışınların gücünü kesti. Dört ışın çekilir çekilmez, Si Bemol tam hızla ileri fırladı. Tüm mürettebatın hayranlık dolu bakışları altında küreler topluluğu ekranda önce bir toplu iğne başı kadar kaldı ve sonra yokoldu.

"Uzun menzilli tarayıcı menzilinin dışına çıkıyorlar," diye duyurdu Worf. "Gittiler."

Choraiilerle olan karşılaşma başladığı gibi aniden sona ermişti. Bu kez kazanan Atılgan olmuştu.

"Artık sadece bir yolcuyum," dedi Deelor, Picard’ın kafasındaki soruyu tahmin ederek. "Beni Ruthe ve Choraii kurtardığımız Cho-raii tutsaklarıyla birlikte Yıldız Üssü 10’a bırakabilirsiniz."

"Bunun için önce Çiftçileri evlerine götürmemizi beklemek zorunda kalacaksınız," dedi Picard. "Yolcularımız şimdiden yeteri kadar rahatsızlıkla karşılaştılar." Bir itiraz bekledi ama Deelor sadece omuz silkmekle yetinmişti. Adam, kaptanın hangi konularda taviz verip, hangileri hakkında tek bir itiraz bile işitmek istemeyeceğini çok iyi anlamış gibi görünüyordu. "Dümen, rotamız New Oregon. Warp dört."

Data bu emri bekliyordu ve gerekli koordinatları çoktan hazırlamıştı. "Rota girildi, efendim."

Picard komuta koltuğunun arkasına yaslandı. Son günlerin karmaşasından sonra bir kaç günlük olaysız bir yolculuk iyi gelecekti. "İleri!"

Geordi gemiyi hareket ettirdi. Ancak önündeki panellerde yeni fark ettiği bir takım değerler LaForge’u fazlasıyla şaşırttı. "Data, bu doğru

olamaz," diye bağırdı ve Picard’a doğru döndü. "New Oregon’a tahmini varış süresi otuz altı gün!"

"Ne?" Kaptan Koltuğundan sıçradı. "Bay Data, açıklayın!"

"Tam olarak otuz altı gün, beş saat, on iki dakika," Data ekip arkadaşlarının durumu garipsemelerine şaşırmıştı. "Choraii gemisi çekici ışınlarımız kilitliyken bizi kendisiyle birlikte sürükledi."

"Evet ama nasıl oldu da bu kadar uzaklaşabildik?" diye karşı çıktı Kaptan. "Başlangıç noktamız New Oregon’dan sadece bir buçuk günlük uzaklıktaydı."

"Si Bemol, bir kaç saniye için dokuz nokta dokuz warplık bir maksimum sürate ulaştı," dedi Data. "Size tam olarak, mesafe-ivme oranlarını—"

"Buna gerek yok, Bay Data," dedi kaptan. Büyükelçi Deelor’la ve yüzlerce kavgacı Çiftçiyle geçirmek zorunda kalacakları sürenin uzaması karşısında yıkılmış gibiydi. "Bay LaForge, warp altıya çıkın."

Data, hemen yeni varış zamanlarını hesapladı. "On iki gün, on saat —"

"Anlaşıldı," dedi Picard, Data’nın sözünü keserek. Picard’ın yüzünde oldukça tatsız bir ifade vardı. Özellikle de kolonicilerin bu gecikme için bir açıklama isteyecekleri kesinken. Riker bu açıklamayı yapabilir diye düşündü gülümseyerek. Rütbenin ayrıcalıklı yanlarından biri de hoş olmayan görevleri dağıtabilmekti.

Atılgan, Choraii gemisi tarafından aniden çekildiğinde Çiftçilerden yaralanan olmamıştı. Güzel çiftlik hakkındaki ikinci el söylentilerden etkilenen cemaatin tümü bu simülasyon harikasını kendi gözleriyle görmek üzere sanal güverteye toplanmış bulunuyordu. Ayakları altındaki toprağın aniden kaymasıyla yere düşen kolonicilerin çoğu henüz çayırları incelemekteydiler.

Daha girişken bir kaç kaşif ahşap binalar kümesine ulaşmıştı ama neyse ki ahırların tabanı düşüşlerini yumuşatan kalın bir saman tabakasıyla kaplıydı. En şanssızları Tomas’dı. İki yana açılan büyük

kapılardan biri savrularak kafasının çarpmış ve adamın kısa bir süre bilincini yitirmesine neden olmuştu.

"Tomas, zavallı yavrum," diye inledi Dolora yere düşen koca cüsseli adamın üstüne eğilerek. Endişeyle nabzını kontrol eden kadına bakıyordu. Çiftçiler Tomas ve Dolora'nın etrafında toplanmışlardı.

"Bir şişlik bile yok," diye güldü Charla.

Tomas gözlerini açtı ve annesine baktı. Sürekli bir homurdanmaya başlamıştı.

"Dur, kımıldama!" diye bağırdı Dolora, adam doğrulduğunda. Kolundan çekerek ayağa kalkmasına engel olmaya çalıştı ama Tomas kendisini kurtararak ayağa kalktı. "Daha da kötüleştireceksin, oğlum."

"Lütfen, Anne," dedi Tomas sıkılmış dudaklarının arasından. Bakışlarını diğer Çiftçilerden uzaklara kaydırmaya çalışıyordu. Ancak izleyiciler çevresinde toplanmışlardı. "Artık çocuk değilim."

"Neyse ki değilsin. Kalın kafası olan bir yetişkinsin," dedi Patrisha.

Tomas alayı duymazdan geldi ve üstünü başını silkeleyerek gömleğinin ucunu pantolonunun içine geri soktu. Erkek ve kadınlar birer birer dağıldılar. Tomas kafasını tekrar kaldırdığında, hemen Wesley ve Dnnys'i buldu.

"Depremler, ne sevimli bir ayrıntı," diye dalga geçti, kız kardeşinin daha önceki hareketlerini taklit ederek.

"Bu programda yoktu," dedi Wesley. Sonra özür dilercesine ekledi. "Ama belki de bir yerlerde bir hata vardır." Olayın gerçek nedenini kestiriyordu ama geminin yeni bir savaş manevrasına dikkat çekmektense suçu kendi yüklenmeyi tercih etti. Bir programlama hatası Çiftçilerin daha az öfkesini çekecek gibiydi.

"Bizim için başka ne gibi süprizleriniz var, Teğmen Crusher?" Tomas şaşkın kolonicilerin dikkatini çekmeye başlıyordu. "Ahır yangınları mı? Kasırgalar? Ya da belki İncil'deki gibi bir tufan?"

"Tomas," diye bağırdı annesi. "Fazla ileri gidiyorsun."

Oğlu kızardı. "Özür dilerim, Anne. Başıma gelen darbeden olmalı." Çevresindeki kalabalığı ite kaka kendisine ahırdan dışarı yol açtı. Dikkatin dağılmasından yararlanan Wesley ve Dnnys bir merdivenden tırmanarak samanlığa çıktılar. Bu yükseklikten, yetişkinlerin kaygıları aynı ölçüde karmaşık ancak çok daha önemsiz görünüyordu.

"Ne oldu öyle?" diye sordu Wesley. "Neden özür diledi?"

Sıkıca bağlanmış saman yığınlarının üzerine tırmanıp, gevşek sapların arasından kendilerine yol açarken Dnnys anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Botlarının kaldırdığı tozlar burunlarına kaçıp hapşırmalarına neden oluyorlardı. Samanlığın kapılarına ulaşıp açtılar ve derin nefesler almaya başladılar.

"Hadi anlat bana," diye sordu Wesley tekrar. Samanlıktan ayaklarını sarkıtıp oturdukları zaman. Akşamüstü güneşi aşağıdaki avluya uzun gölgeler düşürüyordu.

"Bu tür şeylerden konuşmayız."

"Ne tür şeyler?"

Wesley şaşırarak arkadaşının kızardığını gördü. Dnnys derin bir nefes aldı ve fısıldayarak yanıt verdi. "Bilirsin işte. Dini konular."

"Oh." Wesley durumu komik bulduğunu belirtecek hiçbir şey yapmamaya özen gösterdi. Çok çeşitli kültürlerle olan tanışıklığı ona aynı ölçüde çeşitli olan tabulara saygı göstermeyi öğretmişti ve bu kısıtlama da diğerlerinden daha garip değildi. Arkadaşını daha fazla utandırmamak için konuyu değiştirdi. "Boşaltma işlemi ne zaman başlıyor?"

Dnnys dişlerinin arasına bir saman çöpü sıkıştırdı ve dirseklerine dayanarak oturdu. "Yarın sabah," dedi kederle, sanki bir ölüm cezasını açıklarmış gibi.

Wesley anlıyordu. Hayvanlar sanal güverteye salındıktan sonra, Dnnys kargo güvertesinde çalışma gerekçesini kaybedecekti. Bu

aynı zamanda Atılgan’ın içinde rahatça dolaşabilme fırsatını da kaydebeceği anlamına geliyordu. "Dinle, eğer yapabileceğim bir şey varsa…"

"Var," dedi Dnnys. "Senden isteyeceğim bir iyilik var. Büyük bir iyilik."

Wesley açıklaması için bekledi ancak Dnnys devam etmeye pek istekli görünmüyordu. "Nedir, Dnnys? Biliyorsun elimden geleni yaparım."

"Bir planım var." Çiftçi çocuk eliyle terleyen alnını sildi. "Ama bu bir sır olarak kalacak tamam mı?"

Wesley dikkatle arkadaşının planını dinledi. Ve dinledikçe suratı asılmaya başladı.

* * *

Karantina odası pek çok değişik amaca hizmet etmek üzere tasarlanmıştı. Eğer hasta bulaşıcı bir hastalık taşıyorsa havalandırma kapakları kilitlenerek enfeksiyona yol açan bakterileri içeride tutabiliyordu. Bağışıklık sistemi zayıflamış bir kişi içinse aynı kapaklar virüs ve bakterileri dışarda tutmaya yarıyorlardı. Ateş ve hastalığın zayıflatmış olabileceği gözleri yatıştırmak için loş kırmızı ışıklar vardı. Yumuşak yastıklar ve düşük yerçekimi özellikle iyileşmesinin son döneminde olan yanık vakaları için düşünülmüştü.

Bu bileşim Dr. Crusher’ın bu kadar kısa bir süre içinde Choraii gemisinin içini taklit etmek için yapabildiğinin en iyisiydi.

İçeride yatmakta olan hastanın fiziksel durumu ve son verdiği yatıştırıcının etkisinin geçip geçmediği monitörler vasıtasıyla sürekli izleniyordu. Ancak panel doktora asıl bilmek istediği şeyi söyleyemezdi. Jason olarak bilinen adamı seyretti ve diğer tutsakların ölümlerinin aklına getirdiği rahatsız edici sorulara yanıtlar bulmaya çalıştı. Adamın dirsek ve dizlerinin derisi sıyrılmıştı. Işınlama biter bitmez, Choraii gemisinin hafif sıvısının kaldırma kuvvetinden yoksun kalan vücudunu taşıyamayarak yere düşmüştü.

Şu anda adamın yüzü uykunun verdiği rahatlıkla gevşekti. Ancak Dr.Crusher’ın zihninde daha baskın olan, ışınlama odasında adamın gözlerine baktığında gördüğü, büyük korku ve dehşetti.

Jason, hiçbir uyarı olmaksızın kendisininkinden çok farklı bir dünyaya getirilmişti ve çığlıkları ince havanın ciğerlerine beklenmedik doluşuyla tıkanmıştı. Eğer Jason, Hamlin’den kaçırılan çocuklardan biriyse, bu kadar uzun zamandan sonra yine eskisi gibi yaşayabilmesi oldukça zor olacaktı. Tasha bile, Choraii gemisine sadece birkaç dakikalığına gitmiş olmasına rağmen, Atılgan’a döndüğünde ağır bir uyumsuzluk sorunu yaşamıştı.

Bu adamı kurtarmak için çok mu geçti? O da diğerleri gibi ölecek miydi?

Dr.Crusher elini pencerenin üzerine koydu. Dokunuşuyla cam karardı ve kapalı bölmedeki Jason’u dışarıdakilerin bakışlarından korudu. Adam en azından birkaç saat daha bilinçsiz kalacaktı. Doktor sessizce odadan ayrıldı.

Yandaki odada başka bir karantina bölmesinde bir başka hasta uyumaktaydı, ancak çocuğunki derin ve doğal bir uykuydu. Kahverengi derisi ve kıvırcık saçları, Jason’un soluk görünüşüyle güçlü bir tezat oluşturuyordu.

"Sonunda ağlamaktan yorulup uyuyakaldı," dedi Troi. Çocuğun başında nöbet bekliyordu. Gözleriyle Doktor Crusher’ın kan şekeri düzeyi göstergesine attığı sert bakışları izledi. "Ye-mek yemeyecek kadar huzursuzdu ancak uyandığında acıkmış olacaktır. Eminim daha sonra ona birşeyler yedirebilirim."

"Bu iş bu kadar kolay olmayacak, Dean-na." Hamlin raporlarına şöyle bir bakması bile ne ile karşı karşıya olduklarını tam olarak anlamasına yetmişti. "Çok farlı bir ortamda büyütülmüş. Bizim dünyamıza alışabilmesi için son derece detaylı ve uzun bir rehabilitasyon programından geçmesi gerekecek."

"Yani sürekli gözetim altında tutulması gerekli," dedi Troi. "Bu durumda onun varlığının revirdekilere nasıl açıklayacağız?"

"Güzel soru." Crusher'ın çocuğu karantina bölümüne koyduğunu çok az kişi görmüştü ancak çocuğun varlığı uzun süre gizli tutulamazdı. İki yaşında bir çocuğun revir personelinin hiç haberi olmaksızın birdenbire ortaya çıkması bir çok soruya neden olacaktı. "Bu arada, Jason'u nasıl açıklayacağız."

"Bir kazazede," diye önerdi Troi. "Pek orijinal bir fikir değil ama gerçekten çok da uzak sayılmaz."

"Yeteri kadar iyi sanırım," diye iç geçirdi doktor. "Yalnız köprü mürettebatının geri kalanının da aynı öyküyü anlatmalarını sağlamamız gerek. Buraya nasıl geldikleri ile ilgili çelişkili hikayeler çok fazla dikkat çeker." Odanın kapısına doğru ilerledi. "Daha sonra tekrar uğrarım. Uyandığı zaman ne yapacağımızı konuşuruz."

"Beverly," diye seslendi Troi kadın eşiğe ulaştığında. "Ona 'çocuk' demeye devam edemeyiz. Bir isme ihtiyacı var."

"Musa'ya ne dersin?" diye önerdi Crus-her ve odadan çıkarak turuna devam etti.

Doktor koridorda yürürken, Hamlin tutsaklarının kafasını kurcalayan durumlarını bir kenara bırakıp dikkatini birazdan ilgileneceği hastalarına yöneltmeye çalıştı. Revir neredeyse tamamen doluydu ve bu yoğunluk bütün gece çalışması gerekebileceği anlamına geliyordu.

Kaptan Picard'ın, Choraii gemisi Atılgan'ı çekmeye başlamadan hemen önceki uyarısı gerekli tedbirleri almaya yetmeyecek kadar kısa bir zaman bırakmıştı. Gemideki bin kadar kişinin ani hızlanmaya kendilerini hazırlayacak zamanları olmamıştı. Bazıları alarmı hiç duymamışlardı ve kendilerini birdenbire havada, kontrolsüzce savrulurken bulmuşlardı. Yaralarının durumu vücutlarının hangi bölümünün en yakındaki sert nesneyle nasıl temas ettiğine göre değişiyordu. Kemikleri kırılmış veya kanayan yaraları olanlar hastabakıcılar eşliğinde sedyelerle, veya ekip arkadaşları tarafından çabucak revire taşınmışlardı. Daha sonraki bir saat içinde gitgide artan sayıda insan, hafif yaralanmalar ve burkulmalar nedeniyle kendi başlarına revire gelmişlerdi.

"Duncan oldukça iyi durumda," dedi yoğun bakımdan sorumlu hemşire. Bilgisayar ekranına cesaret verici bir sinir yenilenmesi grafiği getirdi. Crusher, adamın omuriliğinin sırtına çarpan teleskop tarafından kesilmek yerine sadece sıyrılmış olduğunu görerek rahatladı.

"Ya Butterfield?" En kötü yaralanmış olan kişi deneylerde kullanılmak üzere domateslerin ekilmiş olduğu saksılara kafasını çarpmış olan botanikçiydi. Eğer kendine gelebilirse bitkilerinden biri tarafından yaralanmış olmasına ilk gülen kendisi olacaktı. Dr.Crusher, bilim adamının kırılmış olan kafatasını onarmıştı ama beyninin eskisi gibi parlak bir şekilde çalışıp çalışmayacağını sadece zaman gösterecekti.

Doswell omuzlarını kaldırıdı. "Bir değişiklik yok."

Artık doktorun elinden gelebilecek bir şey yoktu. Çaresizliği öfke duymasına yol açıyordu ve bu öfkeyi yöneltebileceği bir hedef onu ofisinde beklemekteydi.

"Kaptan, revir ağzına kadar yaralılarla dolu ve Deelor'un lanet olası güvenlik kısıtlamaları yüzünden, yaralanmalarına neyin sebep olduğunu bile bilmiyorlar. Bu onların kavgası değildi. Ancak en yüksek bedeli onlar ödüyorlar."

Sert sözleri Picard'ın kendi düşüncelerinin yankıları gibiydi ve suçluluk duygusunu artırıyorlardı. Sedyelerde yatanların tek sorumlusu kendisiydi.

"Bunlar yolcu. Tehlikeli olabileceğini bildiğiniz bir yere asla götürülmemiş olmalıydılar," dedi Crusher acı acı. "Gemiyi ayırmalıydınız."

Aslında Picard'ın ilk aklına gelen de buydu. Ancak Deelor'un karşı çıkması nedeniyle bundan vazgeçmişti. Acaba kendi kararını kabul ettirmek için yeteri kadar direnmemiş miydi? Eğer gövde bölümü geride bırakılsaydı neler olabilirdi? Savaş köprüsü geri döndüğünde onları güvenlik içinde bulabilecek miydi? Yoksa gezgin Choraiiler

tarafından katledilebilirler miydi? "Bunu yapmamayı tercih ettim," dedi Picard kısaca.

"Bunu hastalarıma da anlat."

"Kararım tamamen doğruydu, Doktor."

"En azından sen hala ayakta durabiliyorsun. Butterfield ve Duncan'ın aksine." Bunu söylediği anda ağzından çıkanlara çoktan pişman olmuştu ancak Picard cümlesini geri alması için ona fırsat tanımadı.

"Hatalı kararlarımı telafi etmek senin görevin," dedi sertçe.

"Jean-Luc, özür dilerim. Böyle söylememeliydim. Bu adil değildi."

"Gerçekleri söylediğiniz için asla özür dilemeyin, Dr.Crusher," dedi Picard, günahlarının bağışlanmasını kabul etmeyerek. Ve doktor başka birşey söyleyemeden sessizce odadan dışarı çıktı.

Üst rütbeli subaylar köprünün komutasında Geordi LaForge'u bırakarak teker teker geminin diğer bölümlerine dağıldılar. Kısa bir süre için bile olsa dümendeki yerini bırakıp kaptan koltuğuna geçmek Geordi'de ister istemez komuta düşlerine yol açtı. Picard'ı, Choraiilere karşı görev başındayken dikkatlice gözlemlemiş olan yüzbaşı, benzer bir durumda kendisinin nasıl davranacağını sorgulamaya başladı. Ancak biliyordu ki, uzunca bir süre için böyle bir fırsatı ele geçireceği yoktu.

"Geordi?"

Adını duyarak şaşıran LaForge, başını kaldırarak kendisini kimin çağırdığına baktı. "Merhaba, Wesley." Çocuğun köprüye girdiğini fark etmemişti. Geordi, kendisini dalıp gitmiş olarak yakalayanın üst rütbeli bir subay yerine bir teğmen olmasına sevindi. "Boş görev istasyonlarından istediğinde çalışabilirsin."

"Çalışmak için gelmedim," dedi Wesley başını sallayarak. "Senden bir ricam var."

"Söyle bakalım," diye üsteledi Geordi. Genç teğmenin ifadesindeki ciddiyetten bunun acil bir durum olduğunu hissetmişti.

"Aslında bu gemiyle ilgili bir iş değil," diye anlattı Wesley. "Bir arkadaşımın biraz bilgiye gereksinimi var."

"Ne tür bilgi?"

Wesley gergin bir şekilde omuzunun üstünden arkasına baktı ve Geordi'nin kulağına eğilerek fısıldadı. Geordi ricayı duyduğunda Wesley'in arkadaşının kimliği açıkça belli olmuştu. "Bu konuda danışılacak en iyi kişi sanırm Logan olmalı."

"Ya?"

Geordi çocuğun hevessiz tepkisine güldü. "Haydi, baş mühendisin senin en büyük kahramanının olmadığını biliyorum, ama eminim ki sorularına yanıt verecektir. En azından, bir seferlik de olsa, sana bilmediğin bir şeyler anlatma fırsatını yakalamış olacak."

"Evet, sanırım öyle," dedi Wesley ve dönerek isteksizce asansöre doğru yürümeye başladı.

"Wes, Dnnys'e…yani arkadaşına, ona iyi şanslar dilediğimi söyle."

"Sağol, Geordi." Wesley köprünün arka kısmındaki asansörlere doğru hızla ilerlerken seslendi. "Bulabileceği tüm şansa gereksinimi olacak."

Riker, büyüleyici melodi onu yakaladığında kamarasına dönmekteydi. Müziğin kaynağını bulmak için koridorlarda dolaşmaya başladı. Bir köşeyi döndü ve ses güçlendi. Bir başka köşeyi döndüğünde ise uzak bir fısıltıya dönüştü. Geri dönerek geldiği yolu takip ettiğinde müziğin tavandaki bir ulaşım tünelinden geldiğini anladı. Bir kaç saniye durdu ve hüzünlü notaların, üzgün gözlerden süzülen gözyaşları gibi akıp gitmesini dinledi.

Holün girişindeki merdivenin basamağına tutunarak kendisini yukarıdaki tünele çekti. Omuzları kavisli, dar duvarlara sürtünüyordu. Tırmanmaya devam etti ve iki güverte arasındaki bir servis bölümüne ulaştı.

Ruthe, bağdaş kurmuş oturuyordu. Riker tünelden kendisini yukarı çektiğinde müzik yavaşladı ve kadının yanına oturduğunda tamamen durdu. Ruthe, flütü kucağına bıraktı ancak Riker'ın varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Yaralanmışsın," dedi Riker, Ruthe'un yanağında ince bir çizgi oluşturan kurumuş kana bakarak. Kadının yüzüne düşen saçları eliyle geriye itti ve alnındaki bir morluğu ortaya çıkarttı.

Kadın, Riker'ın dokunuşundan kaçındı. "Sert maddeden yapılmış geminizde insanın kendisine zarar vermesi son derece kolay."

"Jason'u gemiye getirdik. Bunu bilmen gerekir diye düşündüm." Picard, çevirmenle olan anlaşmazlıklarını ve kadının kurtarma operasyonuna karşı çıkışını anlatmıştı. "Dr.Crusher her türlü..."

"Yalan söyledi," dedi Ruthe birdenbire.

Riker neredeyse ne demek istediğini soracaktı ancak hakkında konuşuyor olabileceği tek bir kişi vardı. Devam etmesine izin verdi.

"Ne yaptığımı en başından beri biliyordu."

Kaptan da bundan kuşkulanmıştı. "Öyleyse Deelor neden inkar etti."

Ruthe yanıt vermedi. Müzik aletini parçalara ayırdı ve pelerininin değişik ceplerine koydu. Her parçanın kendine ait bir yeri vardı. "Başka şeyler de biliyor. Söylemediği tehlikeli şeyler."

"Sen söyler misin?" diye sordu Riker.

Ruthe aniden başını doğrulttu ve Riker'ın yüzünü ilk gez görüyormuş gibi inceledi. "Sana daha önce bazı şeyler söyledim. Şimdi sıra onda."

Riker'ı kenara iterek tünelin merdiveninden aşağı inmeye başladı. Riker arkasından inmeye çalıştı ancak koridora atladığında Ruthe çoktan gitmişti.

XII

Gözlem odasının pencerelerinden görünen sayısız yıldızın etkileyici manzarası, odadaki üç adamın o an kendilerini daha iyi hissetmelerine hiç yardımcı de olmuyordu.

"Si Bemol'de hala bir yetişkin olduğunu bidiğiniz halde, Choraiilerin onunla birlikte ayrılmalarına izin verecektiniz. Neden?" diye sordu Kaptan Picard.

"Ruthe kendi başına davrandı, Kaptan," dedi Deelor, bir kaç saat önce aynı odada sergilemiş olduğundan çok daha büyük bir inandırıcılıkla. "Hiç bir şeyden haberim…"

Picard öfkesine hakim olmakta zorlanmaya başlamıştı. Masaya şiddetli bir yumruk indirdi ve sesini iyice yükselterek bağırmaya başladı. "Sizin bu anlamsız oyunlarınızdan bıktım, Büyükelçi Deelor. Ya da Ajan Deelor—ya da gerçekte her kimseniz. Artık kaçamak yanıtlar yok. Bilgiyi parçacıklar halinde vermek yok. Tüm gerçeği istiyorum. Burada ne yapıyorsunuz?"

Deelor'un yüzündeki masumiyet ifadesi donup kalmıştı. "Evet, Jason'dan haberim vardı ve onu bırakmayı planlıyordum." Koltuğuna, sanki devam etmek için desteğe gereksinimi varmış gibi daha da gömüldü. "Ruthe'un kararına karışmamayı düşünmüştüm çünkü onu buraya getirdiğimizde öleceğini biliyordum. Ruthe'un bile bilmediği başka değişimlerde de aynı şey oldu. Toplam olarak, Federasyon, Hamlin çocuklarından on iki tanesini geri aldı."

"Hepsi de öldüler mi?" diye sordu Riker.

"Hepsi değil," dedi Deelor. "Ancak ölmeyenler de içe kapandılar. Katatonik oldular. Görünüşe göre sadece küçük yaştaki çocuklar Choraii gemilerinin dışındaki yaşama uyum sağlayabiliyor."

Picard revirdeki yaralıları düşündü ve tavrı daha da sertleşti. "Peki neden bunu bana Jason'u getirmeden önce söylemediniz?"

Adamın yanıtı kaptanın korkularını haklı çıkarıyordu. "Çünkü onu Choraiilerle bırakırdınız," dedi Deelor. "Ve de kurallara bağlı bir adam olarak bunu seyir defterinize yazardınız. Vicdanen rahatsız değilim. Jason'un gitmesine izin verecektim. Ancak bunu hiç kimse bilmemeliydi. Tüm Hamlin tutsaklarının geri getirilmesini isteyen çok sayıda yüksek rütbeli yetkili var."

Picard adamı ahlaki açıdan hatalı bulmasına rağmen Deelor'un en sonunda dürüst olmaya karar vermesinden dolayı memnundu. "Geri dönmesi neden bu kadar önemli?"

"Değişik amirallere göre değişik nedenler var. Bazıları, belki yanlış bilgilendirilmiş olabilirler, ama geri getirilenlerin kurtarılabileceğine ya da bizim dünyamızda yarım bir yaşamın, onları, ebevynlerini öldüren canavarlarla bırakmaktan daha iyi olacağına inanıyorlar. Diğerleri tutsaklardan birinin yararlı bilgiler verebileceği düşüncesiyle geri getirilmelerini istiyor. Açıkçası, çocuklar bize Choraii motorlarının nasıl çalıştığını anlatamıyorlar."

"Hayır!" Picard, Deelor'un açıklamasını hiddetle geri çevirdi. "Zagrath'ın bilgi için yaşamları kurban edeceğine inanmıyorum."

"Onu acımasızca yargılama," dedi Deelor. Alt dudağını ısırarak neredeyse ağzından kaçıracağı sözcükleri yuttu. Parmaklarını masaya vurarak—sinirlerinin gerildiğini belli eden ilk hareketti bu—Picard ve Riker'a baktı. Masaya vuran parmaklardan yayılan ses az sonra kesildi ve Deelor devam etti. "Romulanlar da bu motorların peşinde, ya da çok yakında peşinde olacaklar. En azından bir savaş gemileri, Defender Choraiilerle olan karşılaşmasında yok edildi. Söylentiler başka karşılaşmaların da olmuş olabileceğini gösteriyor ancak bunların sonuçlarını bilmiyoruz." Şimdi dikkatlerini çekmeyi başarmıştı. "Benim asıl görevim Choraiilerin, Defen-der'ı nasıl alt edebildiklerini bulmaktı."

Riker derhal bağlantıyı kurdu. "Onların Ferrel'i yok etmelerine izin vererek."

"Eğer gerekirse."

"Sen adi bir piçsin!" diye haykırdı Picard.

"Biraz daha geniş düşünmeye çalış, Picard!" diye bağırdı Deelor. "Romulanlar, Cho-raii motorlarının nasıl çalıştığını bulurlarsa neler olacağını sanıyorsun. Tarafsız bölgeden, Federasyonun ta kalbine uçabilir ve koca dünyaları yerle bir edebilirler. Onların arkalarında bıraktığı enkazları gördüm. Romulanların üstün bir uçuş teknolojileri olsaydı sınır bölgelerinde neler olabileceğini bir düşün."

"Atılgan da o bölgeye birkaç kez gönderilmişti," dedi Picard tekrar koltuğuna oturarak. "Ve oldukça hassas bir bölgeydi."

"Biliyorum. Ben de orada bulundum. Neyse ki kan kaybından ölmeden önce tarafsız bölgeye ulaşmayı başardım."

Picard bir kez daha Deelor hakkındaki düşüncelerinin, adamın karakterinin yeni bir özelliğini de içine alacak şekilde değiştiğini farketti. Belli ki adamın fiziksel cesareti vardı. Kaptan, adamın sakin konuşmasını artan bir saygıyla dinlemeye başladı.

"Federasyon güvenliği adına. Bu kolay kullanılan bir söz değil. Bu bir kaç düzine tutsağın ya da bir yıldız gemisi mürettebatının milyonlarca yaşamı kurtarmak için feda edilebileceği anlamına geliyor. Kaptan Manin, Ferrel’i havaya uçurmaya çalıştığında eşitliğin bu kısmını unutmuştu. Mürettebatı için temiz bir ölüm ve Choraiilerden intikam almayı istiyordu. Onu durdurmak zorundaydım."

Parçalar Picard’ın zihninde yavaş yavaş bir araya geliyorlardı. "Bu yüzden vuruldun."

"Sizin de bir kaç kez belirttiğiniz gibi insanlar Hamlin katliamı ile ilgili çok kuvvetli duygulara sahipler. Şiddetli nefretler hızlı askeri tepkilere yol açar, ancak Federasyonun çıkarlarını korumanın en iyi yolu yavaş ilerleyen diplomasidir. İnsan çocuklarının hediye edilmesi Choraii gemileri arasında bir bağ oluşturduğu için çocuklarla ilgili ticari değiş tokuşlarımızın da zamanla Choraiilerle, Federasyon

arasında benzer bir bağ oluşturacağını ve bunun sonunda teknolojik sırların değişilmesini sağlayacağını umuyoruz."

"Hareketlerimin bu bağları güçlendirmediği kesin," dedi Picard yorgun bir nefes vererek.

"Çelişkili Federasyon politikası asla kazanamayacağımız bir durum yaratıyor. Bazı yetkililer tüm tutsakları geri isterken, diğerleri iyi ilişkilerin sürdürülmesi arzusunda." Deelor bilgece omuz silkti. "Si Bemol, kümedeki gemilerden sadece biri, ve en önemlilerden biri de değil. Bir başka gemiyle en başta başlayacağım."

"Bana bunları en baştan anlatmakla bir çok sorunu önleyebilirdiniz."

"Size şimdi bile anlatmamam gerekirdi," dedi Deelor. İki subaya diğerlerinden daha ürpertici başka bir yüzünü göstererek. "Ve eğer size söylediklerim bu odadan dışarı çıkarsa ikiniz de ölüsünüz demektir. Bu görevi seve seve üzerime alırım."

Deelor kamarasına döndüğünde, Rut-he'un rahat bir şekilde kanepenin üstüne oturmuş, bir Vivaldi yaylı konçertosunu dinlediğini görerek şaşırdı. Adam girdiğinde, kadın ona şöyle bir baktı, sonra tekrar müziği dinlemeye koyuldu. Sessizliği, kendini nasıl hissettiğinin bir göstergesi değildi çünkü tepkileri nadir ve üstünkörüydü. Beraber geçirdikleri yıllar, Deelor'a Ruthe'nin herhangi bir şeye ihtiyacı olana ya da adam onunla konuşmaya başlayıncaya kadar sessiz kalacağını öğretmişti. Deelor köprüdeki kavganın, ilişkilerinin yüzeyselliğini bir şekilde değiştirmesini bekliyordu. Belki de Ruthe şimdiden ilişkilerini geçmişe ait bir şey olarak görmeye başlamıştı.

Ya da belki de onun da Deelor'a ihanet etmesi durumu eşitlemişti.

Bir sandalyeye oturan Deelor, keman ve violaların karşılıklı melodilerinin yıldız gemisi subaylarıyla olan karşılaşmasının gerilimini alıp götürmesine izin verdi. Eğer Ruthe kin tutmuyorsa o da tutmayacaktı.

Picard, iki adam gittikten sonra gözlem salonunda kalmıştı. Geniş pencerelerin dışındaki manzara ona hiç sıkıcı gelmezdi çünkü uzak

yıldızların görüntüsü her zaman faklıydı. Bu kaypak ışıklar güzellikleriyle onu kışkırtmış ve ilham kaynağı olmuşlardı oysa şimdi karşısındaki manzara soğuk görünüyordu.

Odanın kapılarının kayarak açıldığını duydu ve bir an için Riker’ın geri geldiğini düşündü. Fakat duyduğu ayak sesleri birinci subayına ait olamayacak kadar hafifti. Sonra Picard, Beverly Crusher’ın pencere camından yansıyan görüntüsünü yakaladı. Kadın bir kaç adım gerisinde durdu ve kaptanın uzaya çevrili bakışlarını izledi. Doktor konuşmadan önce bir kaç dakika yan yana ve sessizce durdular.

"Eğer yıldızlara çok uzun süre bakarsan zamanla kendini tanrı gibi hissetmeye başlayabilirsin. Ya da bir tanrı gibi davranabileceğini düşünmeye. Her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, hata yapmayan..."

Picard yanıt vermedi.

"Kaptanlar ve doktorlar genellikle aynı sendromun kurbanı olurlar. Tüm problemleri çözebilmeyi, tüm hastalıkları iyileştirebilmeyi bekleriz. Sonra başarılması imkansız görevlerde başarısızlığa uğradığımızda kendimizi suçlarız. Ya da başkalarını."

Picard sonunda bakışlarını ona çevirdi. "Bu bir ders mi, Dr.Crusher?"

"Onun gibi birşey." Kadının bakışları hala geminin dışındaki manzaraya çevriliydi. "Ders vermede, özür dilemekte olduğumdan daha başarılıyımdır."

"İkisine de gerek yok."

"İkisini de hakediyorsun." Crusher derin bir nefes aldı ve kaptanın gözlerine baktı. "Revirde söylediklerim için bir özür ve mantıklı olamayacak kadar moralim bozukken beni ciddiye aldığın için de bir ders."

Kaptanın gergin duruşu gevşemişti. "Ben de pek neşeli bir anımda değildim," dedi Picard yarım yamalak. "Ayrıca söylediklerin, benim kendi kendime yüzlerce kez söylediğim şeylerden farklı değildi."

"Bu da ikimizin de birer tatile gereksinimi olduğunu gösteriyor."

Picard'ın gülümsemesiyle aralarındaki gerginlik yok oldu ve yerini daha tanıdık olan başka bir tür gerilime bıraktı. Crusher geriye bir adım attı ve Picard tekrar yıldızlara bakmaya başladı. Nasıl olup da bu görkemli parıltıyı ıssızlık olarak algılayabildiğini merak etti.

"Yüzbaşı Yar nasıl oldu?"

"Reviri parçalamakla meşgul," diye iç çekti Crusher. "Eğer onu bağlamazsam yakında taburcu etmek zorunda kalacağım."

"Ya Jason?"

"Uyuşturulmuş durumda," dedi Crusher kısaca. "Hamlin tıbbi raporlarından kimliğini tespit ettim. DNA profili Jason Reardon'unkine uyuyor. Kaçırıldığında üç yaşındaymış."

"Aralarında akrabalık var mı?"

"Hayır," dedi doktor. "Ancak genetik izlerine bakarak çocuğun anne babasını tespit ettim. Babası ilk kaçırılan gruptan. Annesi ise anladığım kadarıyla bir tutsak olarak doğmuş. Erişkinleşen iki çocuğun birleşmesinin sonucu."

"Üçüncü kuşaktan bir tutsak," dedi kaptan. Kaşları endişeyle kalkmıştı.

"Evet, ve büyük olasılıkla başkaları da var. Sağlık durumlarının iyi olduğu göz önüne alındığında, insan nüfusu hızla artıyor ve Choraii gemilerinde yayılıyor olmalı. Hepsini nasıl geri getireceğiz?"

"Acaba doğru soru bu mu?" diye sordu kaptan. Deelor'un geri getirilenler arasındaki yüksek ölüm oranıyla ilgili açıklamasını anımsamıştı.

Crusher elini kaldırarak onu susturdu. "Henüz bu konuyu tartışmaya hazır değilim. Jean-Luc, Jason'u gemiye ilk getirdiğimizdeki halini bir görseydin…O dehşet dolu gözler…" Kendisini toparladı. "Revire geri dönmem gerek. Jason'un yatıştırıcısının etkisi birazdan geçecek."

Salondan birlikte çıktılar ancak kapıdan geçtikten hemen sonra yolları ayrıldı. Picard koridoru yarılamıştı ki doktor dönerek ona seslendi.

"Kaptan, bu arada Butterfield, öğle yemeği için domates salatası istedi.

Gemide bulunan tüm personel gibi kendisine ait bir odası olmasına rağmen, Data boş zamanının büyük kısmını Geordi'nin kamarasında veya geminin kütüphanesinde geçirirdi. Bu iki yer onun bildiği tek açlık türünü doyurabiliyordu: Merak. Android, insan vücudunun gereksinimlerinden bağımsızdı ancak bilgi arayışından zevk alıyordu ve gerçekleri bazı insanların yeni keşfettikleri lezzetli bir yemeği yerken aldıkları tada benzer bir tad alarak öğreniyordu.

Geordi hala köprüde komutayı üstlenmekte olduğu için, Data izinli olduğu geriye kalan saatlerini son zamanlardaki araştırma konusunun peşinde geçirmeye karar vermişti. Organik yaşam biçimlerinde uykunun psikolojik gerekliliği üzerine yazılmış tüm metinleri okumuştu ancak bazı psikolojik kavramlara hala bir anlam veremiyordu. Geminin kütüphanesine girdiğinde odanın bir köşesinde alışılmadık bir hareketlilik Data'nın dikkatini çekti.

"Ah, merhaba, Data," dedi Wesley, android kendisine yaklaştığında. Masanın üzerini kaplayan kitapları toparlamaya çalıştı ancak Data çoktan ciltlerden birini eline almıştı.

"Çok ilginç," dedi Data kapaktaki başlığa bakarak. Basılı formatı hantal ve zaman kaybettirici buluyordu, ancak, kitaplar ve insanlar arasındaki yakın ilişki Data'nın gözünde kitaplara belirli bir çekicilik kazandırmaktaydı. "Temel Mühendislik İlkeleri. Arşivin için mi? Bu bilgileri çoktan öğrendin."

"Bir arkadaşıma bir iyilik yapıyorum," dedi Wesley son cildi de diğerlerinin yanına koyarak. "Ve Data, bunu kendine saklarsan çok sevinirim."

Data yüzünü buruşturdu. Bu bilmediği bir deyimdi. "Benim de bu kitaptan bir kopya mı almamı istiyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim—yani kimseye yaptığım şeyden söz etme. Anlarsın ya bu bir…"

"Bir sır mı?" diye sordu Data.

"Evet," dedi Wesley.

Android gülümsedi ve hevesle sıralamaya başladı. "Sır: gizli bir hareket, kimsenin bilmemesi için çaba gösterilen şey—"

Wesley araya girdi. "Özür dilerim, efendim, ama dersime geç kalıyorum." Yüzüne mahsun bir gülümseme yayılan çocuk malzemelerini topladı ve aceleyle çıkışa doğru ilerledi.

Data sırların gizemlerini düşünerek öylece kaldı.

Artık onun da bir sırrı vardı ve bununla ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Riker ve Çiftçi Patrisha'nın her karşılaşmalarında, kadın, subayı bir önceki seferkinden daha sıcak karşılamıştı. Bu sefer, adam kamarasına geldiğinde kadın birinci subaya çay teklif etmiş, Riker da kabul etmişti.

Konuya girmeden önce dostça bir sessizlik içinde bitki çaylarını yudumladılar.

Riker, Patrisha'nın, az sonra söyleneceklerini duyduğunda nasıl davranacağını merak ediyordu. Boş bardağını bir kenara koyarak başladı. "İyi haberlerim var. Tekrar New Oregon'a doğru yola koyulmuş bulunuyoruz."

"Boşaltma için zamanında varabilecek miyiz?"

"Hayır. Korkarım varamayacağız." Riker konunun bu kısmı ile ilgili olarak dürüst olmaya karar vermişti. Sonra küçük bir hileye başvurdu. "Warp motorlarımız yolculuğumuzu yavaşlatacak olan rutin bir bakım işleminden geçiyor." Neyse ki Logan'ın Çiftçiler'le

karşılaşma olasılığı yoktu. Baş Mühendisin suçun kendi bölümüne yıkıldığını duymaktan hoşlanmayacağı kesindi.

"Bu bizi ne kadar geciktirecek?"

Gülümseyerek yanıtı önemsizleştirmeye çalıştı. "Sadece iki hafta." Korkmasına gerek yoktu. Patrisha haberleri herhangi bir yorumda bulunmadan kolayca kabul etmişti. Riker, kadının bu sakin hali üzerinde, Dolora’nın sanal güvertedeki çiftlikte kalmaya başlamasının ne kadar etkisi olduğunu merak etti. Bu düşünce aklına başka bir konuyu getirdi. "Boşaltma konusuna gelince, kuluçka makinesini sanal güverteye taşımanın en kolay yolu onu ışınlamak."

"Halkım bunu asla kabul etmez," dedi Patrisha hemen. "Bu teklif karşısında kaşları yukarı kalkmıştı. "Işınlayıcılar Çiftçi inançlarına son derece ters düşüyor."

"Ben de durumun böyle olmasından korkuyordum." Tüm cemaat ve eşyaları Atılgan’a mekiklerle gelmişlerdi. Bir saatlik bir iş tam beş saat sürmüştü. Mekik, yıldız üssünün limanıyla geminin hangar güvertesi arasında, kayıp bavullarının ve ailelerinin peşinden koşan kolonicilerle dolu olarak gidip gelmişti. Birinci subay benzer bir olayın yaşanmasını engellemek istiyordu. "Bunun alternatifi, makineyi elle taşıyabilmek için parçalara ayırmak."

"Bu da tüm projenin hayvanlar için bir felaketle sonuçlanması demektir," diye tamamladı Patrisha başka ipucuna gerek duymadan. Görüldüğü kadarıyla o da gemiye gelirken olanları Riker kadar iyi anımsıyordu.

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi Riker çekinerek. Kadını ne kadar zorlayabileceğinden emin değildi.

"Bana da düşmez." Patrisha bardağını masanın üzerine bıraktı. "Bu konular cemaatin fikir birliğinin sağlanmasıyla karara bağlanır."

Her ikisi de cemaatin ne karar vereceğini biliyorlardı. En azından denedim diye düşündü Riker ayrılmak için yerinden kalkarken. Belki Çiftçiler yıldız gemisi personelinin taşıma işlerine yardım etmesine

izin verirlerdi. Riker, kolonicilerin verimsizliğinin üstesinden gelmek için kendi adamlarından kaç kişi gerekeceğini merak ediyordu.

"Tabii sormazsanız, kimse karşı çıkamaz," dedi Patrisha. O da oturduğu yerden kalkmıştı.

"Affedersiniz?"

Kadın, Riker'ın gözlerine bakmadı ancak kapıya doğru ilerlerken ne demek istediğini açıkça ortaya koydu. "Eğer kuluçka makinesi yarın sabah yeni yerinde olursa itiraz etmek için çok geç olur. Ayrıca büyük olasılıkla kimse onun oraya nasıl geldiğini merak bile etmeyecektir."

"Çay için teşekkürler, Çiftçi Patrisha," dedi Riker yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Öğüt için de."

"Sözünü bile etmeyin," dedi Patrisha kesin bir şekilde. "Hiç kimseye."

"Yatak istirahatine bir dakika daha dayanamayacağım," diye bağırdı Tasha Yar, doktorun ofisine dalarak. "Köprüde yararlı bir şeyler yapıyor olabilirdim. Yüksek gizlilik derecesi olan bir görevin ortasındayız ve burada tutulmam birinci dereceden güvenlik görevlerimi yerine getirmeme engel oluyor." Yumruklarını Crus-her'ın masasına dayadı. "Ayrıca kendimi iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim, Tasha," diye içini çekti Beverly Crusher. Arkasına yaslanarak kendisiyle Yüzbaşı arasına biraz daha mesafe koymaya çalıştı. "Ancak bazı kesin sonuçlara ulaşana kadar seni burada tutmak zorundaydım." Elinde bir kaset tutuyordu. Laboratuar analizi raporu, doktor revire geri geldiğinde masasının üzerinde duruyordu. Testleri rutin bir güvenlik önlemi olarak istemişti ancak sonuçlar hoş olmayan bir sürprizi ortaya çıkartmıştı. "Choraii gemisinin atmosferi ile ilgili ne anımsıyorsun?"

"Boğulmak gibiydi." Yar titredi. "En kötüsü ilk birkaç saniyeydi. Daha sonra nefes almak beklediğim kadar kötü değildi. Aslında sıvı oldukça hoştu. Kokusu ve hatta neredeyse tadı vardı; tarçın gibi."

Bu bariz bir ipucu olmuştu. "Kokulu sıvıyı analiz ettirdim. Bir tür uyuşturucu, narkotik bir madde içeriyor."

"Bu revirde kalmam gerektiği anlamına mı geliyor?" Yar'ın kaygısı tek yönlüydü.

"Evet," dedi Crusher anlayışla. Israrcılık bir güvenli şefi için takdir edilecek bir özellik olabilirdi ama bir hasta için değildi. Doktor ofisinden dışarı çıktı ve Yüzbaşı da peşinden gitti. "Uyuşturucunun tüm etkilerinin metabolizmandan atıldığına emin olmadan seni taburcu edemem. O zaman bile ne gibi uzun vadeli etkilere maruz kalabileceğini bilemeyiz."

"Ama kendimi iyi hissediyorum," diye bağırdı Yar.

"Tasha, sen bunu Worf'la, Parrises Squares oynadıktan sonra bile söylüyorsun. Vücudunun morarıp, yara bere içinde kaldığını bile gördüm ama o zamanlar bile canının yandığını kabul etmiyordun."

"Ama bu doğru bir karşılaştırma değil."

"Yeter!" Crusher birden durarak Tas-ha'ya döndü. "Bir kelime daha edersen kendi güvenlik ekibini seni yatağa taşımaları için çağıracağım."

İlerdeki odadan gelen acı dolu bir ağlama sesi tartışmayı birden sona erdirdi. İki kadın koşarak koridoru geçip karantina odasına girdiler. Dr.Crusher derhal durumun kontrolünü ele almıştı. "Tasha, Troi'la ilgilen." Kendisi doğrudan odaya daldı.

Jason uyanmıştı. İnleme ve ağlamaları Troi'un iç çekmelerine karışıyordu. Doktor adama doğrudan ulaşabilmek için karantina bölümünün koruyucu perdelerini kaldırdı. Adam karantina ünitesinin bir köşesine kapanmış huzursuzca ileri geri sallanıyordu. Gözleri açık olmasına rağmen ifadesizdi ve Crusher'ı' yaklaştığını farketmemişe benziyordu.

"Jason!" Doktor uzanarak ona dokundu.

Dokunuşu adamın keskin bir çığlık atmasına neden oldu. Vücudu cenin pozisyonunda, bir küre şeklinde toplanmıştı. Elleri ve kolları

kontrol edilemez biçimde titriyordu.

"Hayır," diye bağırdı Troi. "Daha fazla yaklaşma." Dikkatle danışmana bakan Dr.Crus-her onun da en az Jason kadar kuvvetli titrediğini farketti. Yüzü Jason'un duygusal gerilimini yansıtan bir ayna gibiydi. "Varlığın sadece onu daha fazla korkutuyor," dedi Troi.

"Ona güven vermek için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı Troi. "Hiç bir şey. Onu bırak."

Jason daha da ufaldı. Ve çığlıkları rahatsız edici ritmik bir hal aldı.

"Lanet!" Crusher ilk yardım çantasından bir sakinleştirici aldı. Jason soğuk metalin derisine dokunuşuyla ürperdi ancak teması fark ettiğine dair başka bir belirti görülmedi. Bir kaç saniye sonra, ilaç etkisini gösterdi ve adam sessizleşerek olduğu yere yığıldı. Crusher adamı yan yatırdı ve dikkatlice yere uzatarak rahat bir pozisyona getirdi. Ez azından altı saat bu şekilde kalacaktı.

Teşhis paneli Jason'un fiziksel açıdan sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Her ne kadar zihni sağlıklı olmasa da. Ancak duygusal tepkilerinin sonunda depresif bir etkiye yol açması kaçınılmazdı. Sakinleştirici iğnenin üzerindeki bir ayarı değiştiren Crusher dikkatini danışmana yöneltti.

"Hayır," diye karşı çıktı Troi ama ilacın vücuduna tıslayarak enjekte olmasını engellemek için çok geç kalmıştı. "Gerçekten, şimdi iyiyim."

"Hep böyle söylerler," diye mırıldandı Beverly Crusher. "Bu seni sakinleştirene kadar kamarana varırsın."

"Ama Musa'yı bırakamam." Danışmanın revirde kalmak için gösterdiği kararlılık, Yar'ın ayrılmak için gösterdiği çaba kadar kuvvetliydi. "Tam beni tanımaya başlamıştı."

"Ben senin yerine bakarım," diye gönüllü oldu Yüzbaşı Yar.

Crusher inanamayarak baktı. "Revirden çıkmak istediğini sanıyordum."

Yar masumane omuz silkti. "Troi’u ağlarken görmekten nefret ediyorum."

Troi gözyaşlarını silerken güldü. "Teklifin için teşekkürler ama bebekler hakkında bilgin var mı?"

"Fazla değil," diye itiraf etti Yüzbaşı. "Ama bu deneyim bana iyi gelebilir." Duraksadı.

"Of, nasıl istiyorsanız öyle yapın," dedi Crusher ikisine de kızarak. Troi hızla duygusal dengesini geri kazanıyordu, ancak Jason’un uyanmasının kendisi üzerindeki etkisini Doktor yeni yeni hissetmeye başlamıştı.

Ofisinde yalnız kaldığında Dr.Crusher gitgide artan ümitsizliğini gözardı edemez olmuştu. Masasında oturmuş, bilgisayardan vaka dosyalarını istemiş ekrandaki bilgilere boş gözlerle anlamadan bakıyordu. Aklı hep Hamlin tutsağına gidiyor, Jason’un uyum sağlamasına yardım edebilecek yöntemler bulmaya çalışıyordu. Ancak durum bu güne kadar karşılaştığı şeylerin hepsinden çok farklıydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Crusher iletişim cihazına dokundu.

"Aramanızı bekliyordum," diye yanıtladı Andrew Deelor. "Ve ne istediğiniz hakkında oldukça iyi bir tahminim var."

"Ondan rica edecek misiniz?"

"Evet, ederim," dedi gönülsüzce. "Ama yardım edeceğini garanti edemem." İletişimi kesti.

Ben de Jason’un yaşamını garanti edemem diye kendi kendine kabul etti Crusher, Jason Atılgan’a geldiğinden beri ilk kez.

XIII

Patrisha diğer Çiftçilerden uzakta duruyordu. Cemaatin erkek ve kadınları, ahırın ön kapısının çevresinde yarım daire oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Kendi aralarında fısıldaşıyor, soğuk sabah havasından üşüyen ayaklarının ısıtmak için oldukları yerde hareket ediyorlardı. Kadın açıkta durarak ahıra bakmalarını seyretti. Ahşap binanın üzerine sabahın ilk ışıkları vuruyordu.

Dnnys ve Wesley, her hareketlerinin izlendiğinin farkında olarak, kalabalığın arasından kendilerine yol açıp ahıra doğru ilerlemeye başladıklarında bir sessizlik oldu. Birbirlerine gergince gülümseyen çocuklar tahta çubukları kaldırıp büyük kapıları açtılar. Çiftçiler ileri doğru uzandılar ve içerdeki kuluçka makinesini görmek için kafalarını uzattılar. Makinenin karmaşıklığına dair bir kaç küçümseyici söz dışında hiç bir yorumda bulunan olmadı.

Patrisha, kuluçka makinesinin sanal güverteye aniden gelişinin sorgusuzca kabul edilişinden neredeyse utanç duyacaktı. Kimse, hatta Tomas bile yerdeki samanların üzerindeki izlerden rahatsız olmamıştı. Ancak tabi ki, Çiftçiler, ışınlayıcının kullanıldığını fark edecek kadar bilgili değillerdi. Patrisha, Riker'ın büyüsünü gece yapmış olmasından ve sabah ortalıkta görünmemesinden dolayı müteşekkirdi. Bir yabancı, Çiftçilerin bu kadar kolay kandırılabilmesine gülerdi, ancak Patrisha, bu komik durumu yıldız gemisi subayına verdiği öğütle kendisi davet etmişti.

Dnnys boşaltma işleminin ilk aşamasını petek yapıdan bir hücreyi ayırarak başlattı. Wesley, makinenin arkasında belirerek ince esnek bir hortumu açmaya başladı. Hortumun ucunu Çiftçi çocuğa verdi. Çok pratik yapmış olmanın verdiği bir rahatlıkla hareket eden Dnnys ustalıkla dişli ucu hücrenin boşaltım kanalına taktı. Bir düğmeyi

çevirdi ve bir emme pompası bir dizi gurultu çıkartarak çalışmaya başladı.

"Dnnys, çiftlik işlerinde hiç bu kadar becerikli değildi," dedi Tomas, Patrisha'nın yanına gelerek.

"Gryzdc'i terk ettiğimizden bu yana epey büyüdü." O sıska çocuğunun vücudu ne zaman sağlam kaslarla kaplanmıştı? "Ayrıca bu işi yapacak biri olduğu için memnun olmalısın." Patrisha oğlunun, uzun yolculuk boyunca antika makinenin bakımını üstlenme kararını savunmuştu. Çünkü bu işi yapacak bir teknisyen kiralamak cemaate oldukça pahalıya patlayacaktı. Şimdi kendisi de çocuğun kuluçka makinesini ne kadar rahat idare ettiğini görebiliyordu ve bunun diğer Çiftçiler tarafından fark edilmemesini diledi.

Patrisha ve Tomas, Wesley'in aynı hareketleri başka hücrelerle tekrarlamasını izlediler. Wesley sık sık durup ne yapması gerektiği hakkında talimatlar almak için Dnnys'e bakıyordu. Bu makinenin sorumlusu Çiftçi çocuktu, yıldız gemisinin başarılı teğmeni değil.

Bir başka izleyici onlara katıldı. "Tam senin oğlun." Patrisha, Dolora'nın yorumunun bir iltifat olmadığının farkındaydı.

Tiz bir alarm ilk hücrenin koruyucu sıvısının boşaldığını işaret etti ve erkek ve kadınlar içeriğinin durumunu öğrenmek için heyecanla fısıldaşarak beklemeye başladılar. Dnnys kapağı kaldırdı ve hücrenin içine uzandı. Dışarı pembe, yeni doğmuş bir tavşan çıkarttı. "Hayattalar!" diye duyurdu gururla. Dynns'in elindeki et yumağı hemen hareket etmeye ve çocuğun elinden kurtulmak için çabalamaya başlamıştı.

"Gördüğüm en lanet olası doğum," dedi yaşlı Stvn ve sözlerini vurgulamak için yere tükürdü.

Patrisha, Dolora'nın ağzının büzüldüğünü gördü. Teyzesinin lanet okumayı duyduğunun kesin bir belirtisi. Yaşlı Stvn, Dolora'nın bulunduğu bir ortamda lanet okumaya cesaret edebilen tek Çiftçiydi. İkisi artık birlikte değillerdi ama adam, Dolora'nın çocuklarının

babasıydı ve duygusal bağ adamın hareketlerinde bir rahatlık olmasını sağlıyordu.

"Hey, şuna bakın!" diye bağırdı Wesley büyük bir heyecanla. Bir sürü köpek yavrusunun bulunduğu bir hücreyi açmıştı. Uzanarak henüz gözleri kapalı, siyah ve beyaz renklere sahip bir yavruyu dışarıya çıkarttı. Hayvan hemen Wesley'in parmağını yakalamış ve emmeye başlamıştı.

Myra köpeği Wesley'nin elinden çekip aldı. "Çocuk hepsini öldürmeden işe koyulun," diye bağırdı hayvanı Charla'ya geçirerek.

Patrisha bir sonrakini almak için uzandı. Kadının keskin dili tarafından birden harekete geçirilen Çiftçiler, kuluçka makinesindeki işçilerin çıkarabildiği hızda hayvanları taşımaya başladılar. Köpeklerden sonra bir grup minik domuz çatlamak üzere olan bir dizi tavuk ve ördek yumurtası çıkarıldı. Tüm yeni doğanlar, anneleri olmadığı için elle beslenmek ve en azından yirmi dört saat özenle bakılmak zorundaydılar. On aylık zorunlu rahatlıktan sonra Çiftçiler yine göreve çağrılmışlardı. Sıkı çalışma yaşamlarının geri kalanı boyunca devam edecekti.

"Ve ertesi gün de atları boşaltacağız," dedi Wesley. Annesi dosdoğru ona bakıyordu ancak hiç bir tepki vermemişti. "Anne, dinliyor musun?"

"Dinlemiyor muydum?" dedi Dr.Crus-her, sonra iç çekti. "Hayır, galiba dinlemiyordum." Not defterini kenara koydu ve tekrar içini çekti.

"Oregon çiftliğini görmeye de gelmedin." Ağır bir paketi bir elinden diğerine geçirdi. "Son dersimden sonra oraya gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

"Üzgünüm, Wesley. Sanal güverte projesi için çok çalıştığını biliyorum ve görmeyi gerçekten çok istiyorum ama…"

"Sen de son zamanlarda çok çalıştın," dedi Wesley kızmadan. "Aslında biraz yorgun görünüyorsun." Daha bir kaç ay önce olsaydı bunu bile fark etmezdi.

"Son zamanlarda pek uyuyamadım." Aslında Wesley annesinin kamaralarına en son ne zaman geldiğini hatırlamıyordu bile. "İşler sakinleşir sakinleşmez çiftliği görmeye geleceğim."

"Revirdekilerin durumu kötü, değil mi?"

Doktor soruyu yanıtlamadı. "Acele etsen iyi olur yoksa fizik dersine geç kalacaksın."

"Astronomi," diye düzeltti Wesley ofisten çıkarken. Kapıda durdu. "Anne, eğer bir arkadaşın senden bir iyilik yapmanı istese ama bu iyilik ailesiyle başının belaya girmesine neden olacak bir şey olsa…"

"Neden bahsediyorsun, Wesley?"

"Hiç," dedi Wesley. "Hoşçakal, Anne."

Dr.Crusher oğluna el salladı ve not defterini tekrar eline aldı. Defter her defasında daha da ağırlaşmış gibi geliyordu. Ajandasındaki bir sonraki maddeye baktı—hasta odalarındakilerin bir listesi. Yatakların çoğu bu sabah boşalmıştı.

Bir sonraki hastasını taburcu etmeyi özellikle sabırsızlıkla bekliyordu.

* * *

"Köprüye geri dönebilirsin," dedi Dr. Crusher. "Son testler tamamen sağlıklı olduğunu gösteriyor."

"Ben de sana bunu söyleyip duruyordum," dedi Yüzbaşı Yar yataktan sıçrayarak. "Uyuşturucunun etkisini hiç hissetmedim."

"Bayılmak dışında," diye hatırlattı Crus-her. Neyse ki Yar narkotik maddeye sadece bir kaç dakikalığına maruz kalmıştı. Bir de Jason aynı hızla iyileşebilseydi. Ancak o son elli yılını o gemide geçirmişti ve onu, Choraiilere geri vermek dışında…bir çözüm için ilk pırıltılar oluşmaya başlamıştı. "Uyuşturucu gemiyle ilgili hatırladıklarını etkiledi mi?"

"Yoo, hayır. O deneyimi uzunca bir süre unutabileceğimi sanmıyorum. Peki, Troi'un durumu nasıl?"

"Troi çok fazla yoruldu. Çocukla ilgilenmesi için başka birisini buldum," dedi Crusher. Düşüncelerini dağıtan bir sürü ayrıntı vardı ancak Yar'ın revirden ayrılması rahatsızlığını önemli ölçüde azaltacaktı. "Hemen git ve uzun bir süre tekrar gelme!"

"Endişelenme," dedi Yar kapıya doğru yürürken. "Geri dönmeye niyetim yok."

Dr.Crusher kafasındaki planın uygulanabilirliğini konuşmak için Data'yı aradı. Data kadının çağrısını hemen yanıtladı ve doktor isteklerini anlatırken sabırla dinledi.

"Tamam, teknik olarak proje gerçekleştirilebilir," dedi Data kısa bir değerlendirmeden sonra. "Gerekli bilginin çoğuna ulaşabilecek durumdayım." Daha sonra başka nelere gereksinimi olduğunu teker teker açıkladı.

"Bu bilginin bir kısmını Tasha'nın sağlaması mümkün olabilir," dedi Crusher düşünceli bir ses tonuyla. "Ama en iyisi Ruthe'a sornmak." Tabi eğer kadın yardımcı olmayı kabul ederse diye düşündü Crusher.

"Hemen mi başlamak istiyorsunuz?"

"Henüz değil, Data," dedi Crusher. "Hazır olduğumda sana haber veririm." Hala Deelor'un ilk önerisine vereceğini yanıtı bekliyordu. Eğer Ruthe ilkini reddetmişse ikincisi asla kabul etmezdi.

Lisa Iovino, Danışman Troi'u küçük çocuğun ağlama seslerini izleyerek buldu. Kadın ve çocuk diyet merkezindeydiler. Görünüşe göre bölümün sorumlu hemşiresi daha sakin bir ortama kaçmıştı. Troi yaptığı işe kendisini öylesine kaptırmıştı ki Iovino'nun yaklaştığını farketmedi bile. Doktor bir kaç dakika sessizce durup onları izledi.

Danışman kucağındaki çocukla beraber yemek masasında oturuyordu. Önlerinde bir sürü değişik yemek durmaktaydı. Yemeklerin büyük kısmına dokunulmamıştı. Eksik kısımlarsa Troi'un yüzüne ve göğsüne yayılmışlardı.

"Al bir de bunu dene," diyerek çocuğu bir kaşık haşlanmış patatesle kandırmaya çalıştı Troi. Çocuk ağzını açtı ve çığlık atmaya başladı. Troi mükemmel bir zamanlamayla kaşığı çocuğun ağzına tıkıştırıverdi.

Kısa bir sessizlikten sonra çocuk yemeği kadına geri tükürerek Troi'un üniformasına yeni bir leke ekledi. ve tekrar ağlamaya başladı. Troi da sanki ağlayacakmış gibi duruyordu.

"Ben kurtarma ekibiyim," diye duyurdu Lisa odaya girerek. "Dr.Crusher biraz dinlenmeye ihtiyacınız olacağını söyledi." Oysa danışman çoktan dinlenmeye başlamış olmalı gibi görünüyordu. Çocuğun çığlıkları saatlerdir revirin her yerinde yankılanmaktaydı.

"Ama yabancılara alışkın değildir," dedi Troi bitkince. Çocuklar duygularını gösterirken genellikle karşılarındakinin ne hissedeceğini düşünemezlerdi. Uzun zamandır bu çocukla uğraşıyordu ve gerçekten de oldukça hırpalanmıştı. "Korkarım yanından ayrılırsam korkuya kapılabilir."

"Eh, yanında kim olursa olsun daha kuvvetli bağırabileceğini sanmam." Iovino uzanarak ağlamakta olan çocuğu Troi'un kollarından aldı.

Yerinin değişmesi Musa'nın geçici olarak susmasına neden oldu. Ağlamaya yeni bakıcısını incelemesine izin verecek kadar ara verdi. Sonra tereddütlü bir sızlanmaya başladı. Elleriyle sarılı olduğu yumuşak, yeşil battaniyeye sıkı sıkı yapıştı. Battaniye tıpkı çocuğun gözyaşları içindeki yüzü gibi yapış yapış bir sıvıyla kaplanmıştı.

"Pek aç değilsin ha?" diye sordu Iovino çocuğa.

"Tersine, çok aç."

Çocuk danışmanın sesini duyunca başını ona çevirdi. Sürekli hafifçe ağlamamasına rağmen Musa iki kadın arasındaki konuşmayı dikkatle dinliyordu. Troi ne söyledikleri anlayıp anlamadığını merak ediyordu. İnsan sesinin sıvı atmosferde duyulan hali çocuğun şu andan duyduğu şeyden oldukça farklı olmalıydı.

"Sadece bizim yemeklerimize alışkın değil," diye devam etti Troi. Choraiilerle yapılan değiş tokuşta günlük yiyecek maddelerinden de bir miktar alınmış olmasını isterdi. Çocuğun kendisine sunulan yemeğin alışmadığı yapısı ve tadı karşısındaki mutsuzluğunu hissedebiliyordu. "Çorbalar, puding, dondurma, meyve püresi ve çeşitli sebzeler denedim."

"Sonunda yiyecektir," dedi Iovino. "Çocuklar ellerinin uzanabileceği yerde bir şeyler olduğu sürece açlıktan ölmezler."

Iovino'nun yumuşak kahverengi saçları ve Troi'un saçlarına bulaşmış krema ve şeftaliler, masum ve tatlı bir görüntü oluşturuyordu. "Bu özel bir çocuk." Danışman tereddüt ediyordu. Güvenlik kısıtlamalarına karşı gelmeden ne kadarını açıklayabileceğinden emin değildi. "Yetiştirilmesi normalin biraz dışında olmuş."

"Evet, biliyorum," dedi Iovino. Troi, bu konudaki raporları onun da okumuş olduğunu tahmin ediyordu ve büyük ihtimalle o da raporların gerçeği yansıtmadığını anlamış olmalıydı. Çocuğun dosyası pek ayrıntılı değildi ve Dr.Crusher'ın her zamanki mükemmeliyetçi standartlarının çok uzağındaydı. Bu da yanıtlanmamış olan soruların yanıtlanmadan kalacağı anlamına geliyordu. "Onu bana bırakın."

Fiziksel ve zihinsel olarak çok yorulmuş olmasına rağmen Troi, Musa'nın artık ağlamadığını fark edene kadar çocuğun bakımını bir başkasına devretmeye istekli değildi. Empatik kalkanını indirdi ve çocuğun şaşkınlığını okudu. Yeni gelenle ilgili bir şeyler çocuğun ilgisini çekmişti. "Çocuklarla aran çok iyi."

"Evet, korkarım öyle," diye içini çekti Iovino. Musa gözlerini Iovino'ya dikti ve hıçkırdı. Genç doktor bilinçsizce hafifçe çocuğun sırtına vurmaya başlamıştı ve bu da çocuğu rahatlatmış gibiydi. "Geniş bir aileden geliyorum. Bizim kolonimizde erken evlenmek çok yaygın bir gelenekti. Bu yüzden hayatım boyunca benden küçük olan erkek ve kız kardeşlerime, hatta kuzen ve yeğenlerime de baktım."

"Ama geleneğe uymak yerine Yıldız Filosuna girdin," dedi Troi düşünceli bir şekilde. "Bu kararın ne kadar zor olabileceğini bilirim.

Ben de kendi halkımın geleneklerine karşı geldim."

"Tamamen kaçamadım," diye güldü Iovino. Musa kollarında uyuyakalmıştı. "Revirdeki herkes çocuklarla aramın ne kadar iyi olduğunu söyleyip duruyor. Dikkat etmezsem sonum Pediatri olabilir."

Tartışma revirin dış bölümünde başlamıştı, ancak Dr.Crusher hemşirelerin hızla kendilerine yönelen bakışlarını gördü ve yavaş yavaş sinirlerinin kontrolden çıkmaya başladığını farketti. Ya büyükelçi çok sinir bozucu davranıyordu ya da uykusuzluk onun duygusal kontrolünü etkilemeye başlamıştı. Crusher suçu adama yüklemeyi tercih etti. Eliyle Deelor’a ofisine gitmelerini işaret etti.

"Yıldız Üssü 10’a ulaşana kadar sürekli yatıştırıcı veremem," Crusher devam etti. "Şimdiden istemediğim kadar yüksek dozda verdim zaten."

"Daha hafif dozlar deneyin," diye önerdi Deelor.

"Lanet olsun. Senin tıbbi tavsiyelerine ihtiyacım yok." Aslında Deelor’dan istediği tam da buydu. Derin bir nefes aldı ve biraz daha sakin bir sesle devam etti. "Daha hafif dozlar denedim ancak yarım uyuşturulmuş olmak Jason’un kafasındaki karmaşayı daha da arttırıyor. Elimden kayıp gidiyor."

"Böyle şeyler olur, Doktor."

"Benim hastalarıma değil."

Deelor omuz silkti. "Size yardım edemem."

"Ama Ruthe edebilir."

"Sordum, ama reddetti."

Crusher kızgınlığını gizlemek için çaba göstermeyi bıraktı. "Öyleyse bir daha sor!"

"Hayır!" Deelor’un yanıtı aynı ölçüde sert olmuştu. "Eminim ki böyle bir isteğin neye yol açacağının farkındasınız."

"Jason'un yaşamını kurtarmaya çalışıyorum."

Bağırışları yaklaşmakta olan ayak seslerini duymalarına engel olmuştu. Kaptan Picard odaya girdi ve şaşırarak durdu. Gördükleri için bir açıklama bekler gibi bir hali vardı. Kimse konuşmayınca revirde bulunmasına neden olan kendi sorunlarını ortaya koydu. "Choraii atmosferi ile ilgili tıbbi raporunuzu okudum. Uyuşturucunun özellikleri nelerdir?"

Kimyasal analiz bunun hafif bir narkotik olduğunu gösteriyor," diye yanıt verdi Crusher. Aklı başka bir yerdeydi. "Yüzbaşı Yar'ın Si Bemol'den döndüğünde bayılmasına neden olmuş olabilir ancak hiç bir uzun vadeli etki görülmedi, ben de onu taburcu ettim." Doktor'un somurtması Deelor'a yönelmişti. "Ancak hala çocuğun ve Jason'un bağımlılıktan doğan herhangi bir sorun yaşayıp yaşamadıklarını belirlemeye çalışıyorum. Kimyasal bağımlılık testlerim sonuç vermedi."

"Ve Ruthe'un daha fazla bilgiye sahip olduğunu düşünüyorsunuz?" Demek ki Picard tartışmalarının bir kısmını duymuş ve konunun ne olduğu hakkında bir fikir sahibi olmuştu.

Crusher başıyla onayladı. "Fakat kendisine soru sormama izin verilmiyor."

"Büyükelçi, onun üzerinde etkisi olan tek kişi sizsiniz," dedi Picard.

"Ben mi?" diye yanıtladı Deelor alay edercesine. "Onu uzun zamandır tanıyorum fakat onun üzerinde etkim olduğunu sanmayın. Ruthe kendi kararlarını kendi verir." Dr.Crusher sesinin tonundan, adamın Ruthe'un bu özelliğine hayran olduğunu hissetti.

Kaptan ısrar etti. "Ruthe'un Jason'un getirilmesine karşı çıktığının farkındayım ama eminim ki bizim hatalarımız yüzünden Jason'un acı çekmesine izin vermeyecektir."

"Ruthe tutsaklarla ilgili hiç bir şeye karışmak istemiyor."

"Neden?" diye sordu Picard.

"Buna yanıt veremem," dedi Deelor.

"Neyse," dedi Picard kızgınlıkla. "Ona kendim sorarım." Ofisin kapısına doğru ilerledi ama Deelor önüne geçerek onu durdurmaya çalıştı. "Bana bunu yapmamamı mı emrediyorsunuz, Büyükelçi?"

"Hayır," dedi Deelor, kenara çekilerek.

O ve Crusher huzursuz bir sessizlik içinde kaptanın dönüşünü beklemeye başladılar.

* * *

Ruthe, Picard'ın odaya girmesini engellemeye çalışmadı, ama odaya giren Picard kadını göremeyince aramak zorunda kaldı. Kaptan, Deelor ve Ruthe'un, USS Ferrel yok olduğunda herşeylerini kaybettiklerini biliyordu ancak görünüşe yeni eşyalar edinmek için çabalamamışlardı. Deelor en azından yeni bir elbise giymişti, ancak çevirmen hep aynı eski gri pelerinine sarınıyordu.

Picard, Ruthe'u yatak odasında buldu. "Dr.Crusher'ın Jason'un sağlık durumu ile ilgili bazı soruları var."

"Artık bunun benimle bir ilgisi kalmadı." Ruthe odadaki tek yatağa oturdu ve bacaklarını çenesinin altında topladı. "Size onu gemiye getirmemenizi söylemiştim."

"Ve Jason'un ölmesi seni haklı çıkaracak. Gururun bir adamın yaşamından daha mı değerli?"

"Benim işim çevirmenlik, daha fazlası değil. Hamlin tutsakları benim sorunum değil."

"Sadece hoşuna gitmediği için sorumluluklarından kaçamazsın," diye fikrini ileri sürdü Picard. Ancak kadına ulaşamadığını görebiliyordu. Ruthe'un huzursuzluğu arttıkça kadın yatağın dağınık örtülerini yolmaya başlamıştı. "Choraiilerin insanlara değer verdiğini söylemiştin, ama Jason'a zarar verdiler."

Bu iddia derhal Ruthe'un dikkatini çekti. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Dr.Crusher, Choraii atmosferinde bilinmeyen bir maddenin, bir uyuşturucunun, izlerini buldu. Ona etki etmiş. Çocuğu da etkilemiş olabilir. Bu şartlar altında her ikisini de gemiye getirme kararımdan pişmanlık duyamam. Ve Yıldız Filosuna tüm diğer yetişkin tutsakları da geri almak için elimizden geleni yapmamız yönünde bir tavsiyede bulunmaya niyetliyim."

Ruthe yatağın üzerinde ayağa kalktı. Bir an için Picard kadının kendisine saldıracağını sandı. Bunun yerine Ruthe sıçrayarak yere atladı.

"Bana şu uyuşturucuyu gösterin." Ruthe pelerinin kabarmış eteklerini vücudunun etrafına sardı ve Picard'ın peşinden kamaradan çıktı.

Revire ulaştıklarında Beverly Crusher tarafsız bir tıp subayı tavrını takınmıştı ancak Picard, kadının gözlerindeki rahatlamayı hemen farketti. Ayrıca Deelor'un şaşkınlığını da gördü…ve de kaptanın başarısı karşısında duyduğu hoşnutsuzluğa dair hafif belirtileri.

Ruthe uyuşturucuyu görme isteğini yineledi. Crusher da sarı sıvıdan bir örnek içeren küçük cam kabı ona uzattı.

"Bu kokuyu Yüzbaşı Yar, Choraii gemisinden döndüğünde farkettim."

Ruthe uçtaki mantarı çıkarttı ve kabın içindeki sıvıyı kokladı. "Tarçın," diye fısıldadı.

Yerinde donmuş gibi kalmıştı. Kabı iki eliyle sıkıca tutuyordu. Deelor ona seslendi. "Ruthe?"

"Unutmuştum." Kadın sanki başka bir yerde gibi dalgındı. Sonra Deelor'un koluna dokunuşu onu içinde durduğu odaya geri getirdi. Mantarı tekrar kabın tepesine kapattı ve kokuyu içeri hapsetti.

"Bu uyuşturucuyla daha önce karşılaşmış mıydın?" diye sordu Picard.

"Yıllar önce," dedi Ruthe. "Ben çocukken."

Picard anlamamıştı. "Ama bu nasıl olabilir?"

Ruthe, elindeki kabı pelerininin ceplerinden birine kaydırdı. "Ben, bir Choraii gemisinde doğdum."

XIV

"Bunu genellikle kimseye söylemez," dedi Deelor, kaptanın ofisine doğru yürürlerken. "Ve söylemek de bana düşmezdi."

"Evet, bunu anlıyorum," dedi Picard başıyla onaylayarak. "Bu görevdeki sürprizler bitmek bilmiyor," diye ekledi.

Kaptan masasının arkasındaki her zamanki yerini aldı ve aslanbalığını hayranlıkla izleyen Deelor'la konuşmak için adama doğru döndü. "Ne zaman kurtarıldı?"

"İlk değiş tokuşta, on beş yıl önce." Artık Ruthe'un orijini bilindiğine göre, Deelor'un ayrıntıları gizlemesi için bir nedeni kalmamıştı. "Ferengilerle takas edilen beş tutsaktan biriydi." Bir iskemleye oturarak akvaryum yerine Picard'ın arkasındaki pencereden bakmaya başladı.

"Ve onunla beraber getirdiğimiz üç yetişkinin hepsi de öldü," diye tamamladı Picard. "Jason'un Atılgan'a getirilmesini onaylamamasına şaşmamak gerek. Ya diğer çocuğa ne oldu?"

"Hayatta ve iyi. O, Ruthe'dan daha küçüktü ve insanlarla yaşamaya oldukça çabuk uyum sağladı." Vaka dosyalarına göre Ruthe'un uyum sağlaması daha güç olmuştu ama bu Picard'ı ilgilendirmezdi.

"Evet, onun cesaretini kesinlikle takdir ediyorum," dedi kaptan. "Bu görev kendi tutsaklığının acı verici bir hatırlatması olmuş olmalı."

"Bu görev için gönüllü oldu. Onun yardımıyla Federasyon son bir kaç yıl içinde yeni doğan Hamlinlilerden beş tanesini geri aldı." Deelor, kadının yetişkinler için değiş tokuş yapılmasına karşı olduğunu fark edene kadar bir kaç tutsağın ellerinden kaçtığından da şüphelenmekteydi.

"Sanırım diğer Hamlin tutsaklarını kurtarma fırsatı katlandığı sıkıntılara değiyordur," dedi Picard.

"Evet, öyle olmalı." En azından Deelor da başlangıçta böyle düşünmüştü. Ancak bir kez değişimler tamamlandıktan sonra Ruthe çocukları hiç sormamıştı. Bu düşünce Deelor'un aklına başka bir soru getirdi. "Onu revire gelmeye nasıl ikna ettiniz?"

"Ters psikoloji." Picard, kısaca kullandığı stratejiyi anlattı. "Böylece benim daha fazla yetişkini kurtarma kararıma karşı savaşmasının tek yolu revire gelerek onların Choraiiler tarafından kötü bir muameleye maruz kalmadıklarını kanıtlamaktı."

"Evet, tabii ki. Çok akıllıca, Kaptan." Deelor tüm kariyerini insanları bu şekilde yönlendirerek geçirmişti. Ve çoğu zaman görevi kadar yaşamı da bu becerisine bağlı olmuştu. Bu kadar basit bir taktiği onun da görmüş olması gerekirdi. Neden bunu düşünememişti?

Soruyu sorar sormaz başka bir yanıta dokundu ancak utanarak kafasından uzaklaştırdı. Deelor hep yalnız dolaşırdı. Karışıklıklara gereksinimi yoktu.

Dr. Crusher daha önce Ruthe'la hiç yalnız konuşmamıştı. Yakınlaşınca, ve Andrew Deelor'un güçlü kişiliğinin dikkat dağıtıcı etkisi de olmayınca kadının içine kapanık tavırları daha da vurgu kazanmıştı. Yüzündeki ifadesizlik bir Vulcan'da dikkat çekici olmayabilirdi ancak bir insan için garip bir şekilde rahatsız ediciydi. İlk kez olarak Crusher, Ruthe'u sadece bir yolcu olarak görmedi. O aynı zamanda bir hastaydı.

"Uyuşturucu zararsız," dedi Ruthe tarçın kokulu sıvıyı içeren kabı Crusher'a geri verirken. "Choraiiler büyük olasılıkla transfere yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Onun etkisi olmasa Jason, Yüzbaşı Yar ona yaklaştığında çok daha dikkatli davranırdı."

Çevirmenin uyuşturucunun amacı hakkındaki açıklaması doktoru sakinleştirmemişti. "Durum bu olabilir ancak aynı zamanda uyuşturucu gemiye geldiğinde paniğinin daha büyük olmasına da neden oldu."

"İlk başta hep şiddetli tepki gösterirler, genç olanlar bile." Ruthe başını yana eğdi. Bir çocuğun revir duvarlarından yankılanan ağlaması belli belirsiz duyulabiliyordu. "Bu diğeri mi?"

"Evet," dedi Crusher. Iovino'nun büyülü dokunuşu yemek yerine geçmiyordu ve çocuk hala hiç bir şey yememişti."

"Tarçın onu yatıştırırdı."

"Yemeğe ihtiyacı var, uyuşturucuya değil." Doktor kızgınlığının sesinden belli olmamasına çaba gösterdi. Çevirmeni şu anda karşısına alamazdı. Bunun yerine Crusher konuyu Ruthe'un geçmişiyle ilgili bir soru sormak için kullandı. "Sen Choraii gemisinden ayrıldıktan sonra ilk ne yemiştin?

Ruthe umursamazca omuz silkti. "Hatırlamıyorum."

Crusher bu direnci bekliyordu. Ruthe'un dosyasındaki psikolojik profiline bakmamış olsaydı bile doktor, Ruthe'un duygusal uzaklığının kadını acı dolu bir geçmişten koruyan bir kalkan görevi gördüğünü tahmin edebilirdi. Ancak Jason'u kurtarmanın tek yolu Ruthe'un unutmak istediği şeyleri hatırlamasını sağlamaktı.

"Jason'u tedavi etmek için bir planım var, ancak yardımın gerekli."

"Tarçınla ilgili sorularınızı yanıtladım," dedi Ruthe. "Sadece bunu yapacağım konusunda söz vermiştim." Doktora sırtını döndü.

"Choraii gemisinin içini, sanal güvertede yaratmak istiyorum," dedi Crusher sakince. "Eğer Jason tanıdığı bir ortama dönerse, belki duygusal tepkisi ve içine kapanıklığı sona erer." Ruthe'dan ufak da olsa bir tepki bekledi ancak kadının duygularını yüzünden okumak çok zordu. Baskı yapmamaya özen göstererek açıklamasına devam etti. "Data, kabarcık yapının ve atmosferin yapısının genel özelliklerini belirlemek için yeterli tarayıcı okumasına sahip. Yüzbaşı Yar içerisi hakkında biraz bilgi verebiliyor, ancak fazla ayrıntılı değil. Simülasyonun gerçeğe tamamen uygun olup olmadığını söyleyebilecek tek kişi sensin."

"Bu çocuk çok gürültü yapıyor," dedi Ruthe. "Durmadan ağlamasından bıkmıyor musunuz?"

"Evet bıktım." ‘Zorlama’ diye anımsattı kendisine Crusher. Bırak yardım etmeye o karar versin.

"Üzümü deneyin." Ruthe tekrar dönerek doktora baktı. "Ya da ortası yumuşak ve yuvarlak olan herhangi bir şey. Choraii yemekleri kabarcıklar şeklinde olur." Bu öğüdü verdikten sonra revirden ayrıldı.

Dr.Crusher iletişim cihazına dokundu. "Data, sanal güverte projesine başlamaya hazırım." Ruthe, Dr.Crusher’ın önerisini kesin bir dille reddetmemişti ve bu da işe başlamak için yeteri kadar ümit vericiydi.

Küçük boyutları, sade dekorasyonu ve halısı olmayan zemini ile odanın basit bir yapısı vardı. Ancak görüntü aldatıcıydı. Sanal güverte Atılgan’ın en karmaşık ve yüksek teknolojiye sahip bölümlerinden biriydi.

Şu anda içinde bulundukları sanal güverte Oregon çiftliğini içinde bulundurandan daha küçüktü. Ve yarattığı illüzyon odanın merkeziyle sınırlıydı. Tek bir şeffaf küre olduğu yerde titriyordu. Yuvarlak kenarları, güverteye dokunduğu yerlerde düzleşmişti. Kaygan yüzeyi, projenin tasarım aşaması için kullanılan kaynağı belirsiz ışıkta parlıyordu.

Kürenin içinde bulunan Tasha Yar, asılı durumdaydı. Ağır hareketlerle suda ilerliyor, sarı saçları etrafında bir hale oluşturuyordu. Simülas-yon aniden sona erdiğinde kadın bir anda kendini yerde buldu.

"Data!" diye bağırdı kızgınlıkla. Yerden kalkarak gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı geriye attı.

Android, kontrol panelinden başını kaldırıp, şaşkınlıkla kadına baktı. Yar’ın sesindeki kızgınlığı farketmişti. Yar’ın sinirinin nedenini ve bir özür dilemesi gerektiğini anlaması kısa bir süre aldı. "Üzgünüm. Yerçekimi alanı diğer program parametrelerine bağlı. Bir kapı

gerektiğini bilioyrum ama şimdilik sadece Choraii aracının iç kısmına yoğunlaştım. Ancak biraz uğraşırsam…"

"Önemli değil." Yar farkında olmadan üniformasını silkeledi ama kumaşın kuru olduğunu farkederek durdu. Data programı durduğunda kabarcık da dış kabukla birlikte yok olmuştu. "Program iyiye gidiyor."

"Daha kesin konuşabilir misin?"

"Isı doğru gibiydi. Sıvının yoğunluğu da öyle. Yani bence." Choraii gemisine yaptığı kısa ziyaretle ilgili fiziksel anılarını canlandırmak için konsantre oldu. Silinmez sandığı anılar sanal güverteye her girişinde biraz daha bulanıklaşıyordu. "Fakat farklı olan bir şey var."

Data konuşmak için ağzını açtı fakat Yar elini kaldırarak onu susturdu. "Biliyorum, lütfen biraz daha kesin konuş," dedi. Android başıyla onayladı ve kadın bir kez daha denedi. "Ağırlık doğru değil."

"Ne yönde?" diye sordu Data. Dr. Crushe, Tasha gemiye döndüğünde kadının üniformasına yapışmış olan sıvıyı kullanarak Choraii gemisinin atmosferik yapısını çözmüştü. Ancak elindeki örnek çok azdı ve bu durum kesin bir genelleme yapabilmesini neredeyse imkansız hale getiriyordu. Sıvının kütlesi arttıkça özellikleri de değişiyordu. Bu değişkenlik teorik bir açıdan bakıldığında büyüleyiciydi ancak onu kopyalamaya çalıştığınızda can sıkıcı oluyordu.

"Bilmiyorum. Sadece tam olmadığını hissediyorum." Yar, Data’nın daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan, hızlı hızlı diğer maddelere geçti. "Ayrıca duvarlar hala çok katı."

"Ah. Bu logaritma özellikle ilgi çekici," dedi Data, kabarcık yapı için kullandığı program parametrelerini ayarlarken. "Choraiiler yüzey gerilimini kontrol etmede inanılmaz derecede başarılılar."

"Ve bir kez de renk ekleyerek deneyebilir miyiz? diye sordu Yar. "Belki bu daha gerçek görünmesine yardımcı olur."

Data başıyla onayladı ve kontrol dizisine bir grup sayı daha ekledi. Choraii gemisinin ana hatları tanımlanmıştı ancak bu ince ayrıntılar da inandırıcılık açısından aynı ölçüde önem taşıyordu. Ne yazık ki insan duyularının sınırları bu zaman alan işlemi daha da yavaşlatıyordu. Eğer Si Bemol’e ışınlanan Tasha yerine Data olsaydı proje şimdi çoktan tamamlanmıştı. Programı tekrar başlattı.

"Hey!" Yar düşük yerçekimi alanının tekrar çalışmaşıyla hiç bir uyarı olmaksızın birden havaya kaldırılmıştı. Çevresinde portakal rengi şeffaf bir küre oluştu.

Wesley Crusher, Çiftçilerin sanal güvertesine girdiğinde güneş ışığının düştüğü çayırlar sabaha karşı düşen çiğden dolayı hala ıslaktı ve gökyüzünde belirsiz bir gökkuşağı vardı. Pastoral manzara, nemli yeşil otlara yayılmış beyaz koyunlar ve otlayan buzağı sürüsünün etrafında koşuşturan bir tayla tamamlanıyordu. Yabani çiçek kümelerinin arasından yürürken, Wesley mantarların ne zaman çıkacağını ve onları fark eden kimse olup olmayacağını merak etti.

"Güzel hava, değil mi?" dedi Yaşlı Stvn, Wesley meyve bahçesinin yanından geçerken. Adam bir kütüğün üzerinde oturmuş çakısıyla bir elma soyuyordu.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı çocuk. Yaşlı Stvn’ın bunu bir iltifat mı yoksa sıradan bir gözlem olarak mı söylediğini bilmiyordu. Her iki durumda da bunun kendi başarısı olduğunu kabul etmek kabalık olurdu. Yürümeye devam etti.

Wesley çiftliğe sık gelen bir ziyaretçiydi ve üzerindeki Yıldız Filosu üniformasına rağmen Çiftçi cemaati tarafından oldukça iyi karşılanıyordu Dnnys’in çiftlik işleriyle uğraşırken yaptığı gibi ağır bir yürüyüşle ilerliyor ve her terbiyeli Çiftçi çocuk gibi düşüncelerini kendisine saklıyordu. Sonunda kolonicilerin en düşmanca olanı bile onun varlığına alışmışlardı. Çoğu onu görmezden gelmekle yetiniyordu. Bazılarıysa, Yaşlı Stvn, ya da Mry gibi, açık açık, dostça selamlıyorlardı.

"Dnnys samanlığa çıktı," dedi Mry, Wesley ahıra girdiğinde. Tavşanların beslenmesinden sorumluydu ve bir sonraki yemekleri

için süt şişelerini hazırlamakla meşguldü.

Wesley küçük hayvanlardan birini eline alarak uzun kulaklarını okşadı ve tüylerinin yumuşaklığına hayret etti. "Koyunlardan yün, ineklerdense süt alıyorsunuz, peki tavşanlar ne için?"

"Onları yiyoruz," dedi Mry.

Çocuk elindeki yumuşak kahverengi hayvana baktı. "Yiyor musunuz!?"

"Tabii ki. Neden bu kadar şaşırdın?" Wesley’nin tuttuğu hayvanı almak için elini uzattı.

"Bilmem." Wesley, acıyarak hayvanı verdi. "Sanırım sizlerin vejeteryan olduğunuzu düşünmüştüm."

"Bu yaştayken sevimli oluyorlar," diye katıldı Çiftçi, tavşan elindeki süt şişesini yalarken. "Ama tadları da güzeldir. Ve kürkleri de sıcak tutar."

"Dikkat!" diye bağırdı bir ses yukarıdan. Fakat bu uyarı Wesley’nin üzerine gelen saman yığınından kaçması için yeterli zaman bırakacak kadar erken değildi. Dnnys samanlığın ucundan aşağıya baktı ve arkadaşını samanlar içinde öksürürken görünce sırıttı. "Yukarı gel, burası daha güvenli."

Wesley çabucak merdiveni tırmandı. Yakından bakınca Çiftçi çocuğun gülümsemesinin ardındaki gerilimi görebiliyordu.

"Nasıl, beğendin mi?" diye fısıldadı Dnnys. Direni kesilmiş bir balyaya sapladı ve seslerini bastırması için kuru otları hışırdattı.

"Test sonuçlarını bu sabah kontrol ettim. Geçer not ama ucu ucuna."

Dnnys bir an için surat astı, sonra da derin bir of çekti. "Eğer çalışmak için biraz daha fazla zamanım olsaydı daha iyi yapabilirdim sanırım."

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Wes-ley. "Matematiksel kavramları gerçekten çok çabuk öğrendin ve yolculuktan gelen bir sürü pratik

deneyimin de var. Tek gereksinimin biraz daha çalışmak." Direni Dnnys'in elinden aldı ve saman balyasını kenardan aşağı attı. "Haydi başla. Çiftlik işlerini senin yerine bir saatten daha fazla yapamam."

Dnnys ahırın arka bölümüne çekildi ve gevşek bir tahtanın altından kalın bir kitap çıkarttı. Sayfalar cildin ortalarında bir yerinden açıldı. Çocuk samanlığın loş ışığında gözlerini kısarak okumaya başladı.

* * *

Iovino boşalmış salkımdaki son yeşil üzümü de koparttı. Bir kaç boş salkım daha masanın üzerinde dağınık olarak durmaktaydılar. "Üzüm?" diye sordu üzerine basa basa telaffuz ederek.

Musa heyecanla başını salladı ve meyveye uzandı. Üzümü kadının elinden kaparak sıkıca büzülmüş olan dudaklarına götürdü ve emdi. Meyve hafif bir plop sesi çıkartarak ağzına doldu. Elini uzatarak daha istedi.

"Şimdilik bu kadar üzüm yeter," dedi Iovino. Çocuk gün boyunca başka hiç bir şey yememişti ancak yine de bu katı yemeğe iyi bir başlangıç olmuştu. Fakat bir ciddi sorunu daha vardı. Sıvıları içmeyi reddediyordu. Belki geldiği gemideki yiyecekler sıvı gereksinimini karşılamıştı ancak burada su içmeyi de öğrenmesi gerekiyordu.

Iovino bu durumu değiştirmek için bir plan yapmıştı.

Hareketlerini özenle göstererek ve vücut hareketlerini çocuğun dikkatini çekmesi için abartarak masanın üzerinde duran bir bardak suya uzandı. Bardağın içinde parlak renkli bir kamış vardı. Iovino yavaşça bardağı ağzına götürdü ve kamıştan gürültülü bir şekilde, yanakları şişinceye kadar su çekti.

Yüzünü çocuğun yüzüne yaklaştırarak suyu dosdoğru Musa'ya fışkırttı. Su çocuğun alnından, yanaklarına ve çenesinden aşağıya doğru aktı. Bu yeni oyun çocuğun gülmesine neden oldu.

"Hoşuna gitti ha?" diye sordu Iovino. "Tekrar yapmamı ister misin?" Çocuk sözcüklere tepki vermedi ama bardağı tekrar kaldırdığında sevindi.

Iovino aynı işlemi bir kaç kez tekrarladıktan sonra kamışı çocuğa uzattı. Çocuğun kamışın kullanımı ile ilgili yardıma ihtiyacı yoktu, çok az bilgi içeren dosyası için ilginç bir not, ve ağzını tıpkı Iovino’nun yaptığı gibi suyla doldurdu. Tekniği kadınınkinden iyiydi. Bir sıvı füzesi Iovino’nun burnunda patladı.

"Çok güzel," diye güldü asistan. "Şimdi sıra yine bende." Oyun ikisi de sırılsıklam olana kadar devam etti. Iovino bardağı tekrar doldurdu ve Musa’ya kamışı uzattı ancak bu sefer çocuk suyu püskürtemeden ellerini çocuğun ağzına götürdü. Başparmaklarıyla dudaklarını kapatırken işaret parmaklarıyla da çocuğun yanaklarına bastırarak suyu boğazından aşağı gönderdi.

Çocuk buna gülmemişti. Iovino çocuğun ağlamasına fırsat vermeden aynı numarayı kendisine yapması için ona bir fırsat tanıdı. Çocuğun hantal parmakları suratına bastırdığında ağız dolusu suyu yuttu. "Bu eğlenceli, değil mi?"

Görünüşe göre Musa da aynı fikirdeydi. Kamıştan suyu emdi, yanaklarını şişirdi fakat fışkırtmadı. Bunun yerine doktorun bu yeni oyundaki rölünü yerine getirmesini bekledi.

Dr.Crusher, Iovino’nun raporunun bazı bölümlerini yüksek sesle kaptana okudu, fakat asistanın saygınlığını zedelememek için görsel kayıtları göstermekten kaçındı. Çocuğun Lisa’nın yüzüne su fışkırtırkenki neşeli görüntüsü başhekime uzun zamandır gereksinimi olan rahatlamayı sağlamıştı.

"Çok uygun bir yaklaşım," diye onayladı Picard. Doktorun su savaşı ile ilgili betimlemesine gülümsüyordu ama Beverly Crusher’ın yüzündeki çökük ifadeden de rahatsız olmuştu. Yorgunluk kadının çıkık elmacık kemiklerini daha da belirginleştirmiş ve yüzünün renginin solmasına neden olmuştu.

"En iyi doktorlarımdan biridir," dedi Crusher gururla. Picard’ın kendisini incelediğinin farkına varmamıştı. "Çocuk onun bakımı altında büyük ilerleme kaydetti. Yıldız Üssü 10’a vardığımızda yürümeye başlamış bile olabilir. Tabii ki yaşının çok küçük olması

bizim için önemli bir avantaj. Çocukların çevrelerinde uyum konusunda muazzam bir yetenekleri var."

On beş yıl önce çevirmen de aynı rehabilitasyondan geçmişti. "Kurtarıldığında Ruthe kaç yaşındaymış?"

"İlk muayenesinin sonuçları yaklaşık on yaşında olduğunu gösteriyor ancak bu tahmin bir kaç yıllık bir hata payı içeriyor. Choraii ortamının fiziksel gelişim üzerindeki etkileri üzerine hiçbir bilgi yok."

"On yaşında," dedi Picard düşünceli bir şekilde. "Havayı solumayı, yürümeyi, konuşmayı, su içmeyi o yaştan sonra öğrenmeye çalışmanın ne demek olduğunu düşünsene."

"Daha da kötüsü," dedi Crusher. "Bir de bunun elli yaşından sonra olduğunu düşün." Jason'un rehabilitasyonu ile ilgili beklentileri daha alçakgönüllüydü, tek hedefi vardı; onu yaşatabilmek. Sanal güverte projesi başlangıçta ümit verici olmuştu ancak Yar'ın anımsayabildikleri kısıtlıydı ve Data gerçeğe uygun bir ortam yaratma şansı konusunda gitgide kötümserleşiyordu.

"Beverly, topallıyorsun," dedi Picard, doktorun odayı geçerek masasına doğru yürümesini izlerken.

"Farketmemiştim." Kaptan dikkatini çektikten sonra Crusher sol bacağında tatsız bir zonklama hissetti. Bu fazla canını sıkmadı. Bacağını iki hafta önce yaraladığından beri bu ağrı devam ediyordu.

"Yaranın iyileştiğini sanıyordum." Kesik oldukça derindi ve neden olduğu kan kaybı neredeyse ölümcül olacaktı. Aslında Picard, Beverly Crusher'ın Minos gezegeninde ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu kabullenmemeyi tercih ediyordu.

"İyileşti. Biraz fazla ayakta kaldım, hepsi o."

"Yenilmez olma duygusuyla ilgili beni uyaran sen değil miydin?"

Crusher ağzını yayarak güldü. "Şu anda daha çok ezilmiş bir böcek gibi hissediyorum."

"Öyleyse hepimiz gibi sen de biraz dinlen." Kadına ne kadar yorgun göründüğünü söylemedi.

Doktor Crusher’ın kafası öğüdü dinlemek için fazlasıyla meşguldü. Kaptana döndü ve bir an için profesyonel tavrı düştü, sanki taşıyamayacağı kadar ağırlaşmış olan bir zırhı indiriyormuş gibiydi. "Jean-Luc, eğer sanal güverte projesinde de başarılı olamazsak Jason için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Sesinde Picard’ın daha önce hiç duymadığı, hatta kadının hayatı tehlikedeyken bile tanık olmadığı bir endişe vardı.

Simülasyon bir kez daha Yar’ı yere bıraktı.

Android yeni bir yorum alabilmek için meraklı gözlerle kadına baktı.

"Başka bir şey söyleyemem," diye bağırdı Yar ellerini çaresizlikle iki yana açarak. "Daha sıcak, daha soğuk, daha fazla basınç, daha az basınç. Data, o kadar çok değişik şekilde denedik ki tamamen kafam karıştı." Başlangıçta kafasında Choraii gemisinin taze, berrak bir imajı vardı ancak bu görüntü artık güvenilirliğini kaybetmişti. Ona ulaşmaya çalıştığında görüntü çöldeki bir serap gibi kayboluyordu.

"Belki biraz da kabarcığın yoğunluğu üzerinde çalışmalıyız," dedi Data. "Yoğunluğun gerçeğine oldukça yaklaştığını söylemiştin."

"Bunu ne zaman söyledim?" diye homurdandı Yar. "Data, devam etmenin bir anlamı yok." Öfke içindeki yüzünü başka tarafa çevirdi.

Data, sınırsız bir sabıra sahipti ve gerektiği sürece denemeye devam edebilirdi, fakat o da çabalarının boşa gittiğini farkediyordu. "Dr.Crusher hayal kırıklığına uğrayacak." İnsan duyguları çoğu zaman onu hayrete düşürüyordu ancak Dr.Crusher’ın bu projeye büyük umut bağladığını hissetmişti.

Projeksiyonu tekrar çalıştırdı ve eleştirel gözlerle görünüşünü inceledi. İç kısmın programlaması bir yana bırakılacak olursa kabarcığın dış görüntüsü ondaki görsel kayıtlara uyuyordu. "Belki tedavi için bu kadarı yeterli olur."

"Belki," diye içini çekti Yar. Tasarım deneylerinin deneme yanılmaları tarafından etkilenmemiş bir anıyı gözünün önüne getirebilmek için son bir kez daha çaba harcadı. Bu sadece gerçeği daha da kabullenmesine neden oldu. Kısa süreli tecrübesi bu kadar detaylı bir deneyden geçmek için fazla silikti.

Data, projenin artık sona erdiğini kabullenmişti. En son modeli kaydetmeye hazırlanıyordu ki Yar'ın yüzündeki şaşkın ifade üçüncü bir kişinin varlığını farketmesine neden oldu.

İkisi de Ruthe'un yaklaştığını duymamışlardı. Çevirmen sanki boşluktan ortaya çıkar gibi sanal güvertenin girişinde belirmişti. Sessizce ve kıpırdamadan büyülenmiş gibi portakal renkli küreye bakıyordu. Sonra sanki kendi iradesi dışında eşikten içeri çekilmiş gibi bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha ve yavaş yavaş küreye eliyle dokunabileceği mesafeye kadar ilerledi.

Ruthe elini uzatarak kabarcığın yüzeyine dokundu. Parmakları dirençle karşılaşınca, sanki temas elini yakmış gibi elini geri çekti. Dönerek Yar'a baktı.

"İçeri nasıl girebilirim?"

XV

Ruthe, Choraii kümesinin en ortasındaki ılık okyanusta yüzüyordu. En içteki küre oldukça genişti. Ağır kulaçlarla yukarı, pürüzsüz yüzeye doğru yüzdü ve kabuğa ayaklarıyla vurarak esnek malzemeyi sündürdü. Duvarın geri itmesi onu iç bölgenin diğer ucuna kadar sürükledi. İleri uzattığı parmakları küreleri birbirinden ayıran zarın aralanmasını sağladı. Diğer tarafa kayarak geçti ve kapanan girişin çıkarttığı plop sesini duydu. Ayağının üstüyle en yakın yüzeyden kendisini ittirerek tekrar hız kazandı. Bu şekilde bir dizi küreden hızla geçti.

Başlangıçta bunu sadece zevk için yapıyordu. Çevredeki sıvıda dalga dalga yayılan ve vücudunun çevresinde titreşen kıvrak bir müziğe uyarak hareket ediyordu. Daha derinden gelen, daha karanlık ve uyumsuz bir ses dansını boğana kadar bu şekilde umursamaz bir rahatlıkla dolaştı. Sonra korku onu kovalamaya başladı. Oyun bir ava dönüşmüştü. Ve av kendisiydi.

Ruthe ileri doğru yüzdükçe kümedeki küreler ufalmaya başladılar. Gitgide artan bir hızla içlerinden geçip gidiyordu ancak kovalamaca devam etti. Tekmele, kay, tekmele, kay. Yıldızların kavisli kabuktan kırılarak gelen parıltılarını gördüğünde Choraii gemisinin en dışta bulunan kürelerinden birinde sıkıştığını anladı. Açılıp kapanan geçitlerin sesi takipçisi yaklaştıkça giderek artıyordu. Bir akım üzerinden geçti. Alışık olmadığı bir koku taşıyordu, tehlike hissettiren bir koku.

Panik tüm mantığını sildi. Ruthe son duvara daldı ve çığlık atarak uzayın soğuk boşluğuna çarptı ve sıvı ciğerlerinden boşluğa emildi.

Deelor karanlık kamarada el yordamıyla ilerledi. Ruthe’un uyumakta olduğu köşeden gelen sesleri izliyordu. Kadının titreyen

vücuduna sarıldı ve tekrar tekrar ona seslendi. Ta ki kadının çığlıkları inlemelere dönüşüp, sarılmasına karşı mücadele etmeyi bırakana kadar. Adam kendisini teskin ettikçe kadın yavaş yavaş yatıştı ve tüm bedenini saran gerilimden kurtuldu. Sabaha karşı, tekrar huzursuz bir uykuya daldığında Deelor yanından ayrıldı.

* * *

"Aşağı bakmayın," dedi Yar, diğerlerini sanal güverteye sokarken.

Beverly Crusher kendiliğinden ayaklarını kontrol etti. Altlarında parlayan yıldızlardan ışık yılları uzakta karanlık bir boşluğun üzerinde duruyordu. Bir başdönmesi dalgasına karşı savaşarak gözlerini kaldırdı ve önünde, boşlukta asılı duran portakal rengi küreye konsantre olmaya çalıştı. Data, Choraii küresini kozmik bir dekor içerisine yerleştirmeyi önermişti ve Crusher da deneyimin gerçekliğini artıracağını düşünerek bunu kabul etmişti. Sonuç etkileyici ve baş döndürücüydü.

"Seni uyarmışlardı," dedi Troi anlayışlı bir gülümsemeyle.

"Şimdi, unutma, nefes almaya karşı savaşmamalısın!" Yar, doktorun kendisine vermiş olduğu öğüdü, geri verme fırsatını eğlenceli bulduğunu saklamaya çalışmıyordu. "Sadece sıvıyı içine çek. Korkacak bir şey yok."

"Sağol, Tasha," dedi doktor soğuk bir sesle. Kendisine bunun sadece bir sanal güverte simülasyonu olduğunu anımsattı ancak bu bilgi yabancı ortamın girişinden içeri kaydığında ona pek yardımcı olmadı. Sıvı iç bölmeye yavaşça daldığında vücudu, zihninin nefes alması için verdiği emri reddetti.

Doktor düzgün ve etkili kulaçlarla Jason'un yanına yüzdü. Yar onu doğrudan simü-lasyonun merkezine ışınlamıştı. Jason hala bir top gibi kıvrıktı ancak öncekinden daha gevşek duruyordu. Crusher tıbbi trikorderine uzandı ve muayenesine başladı. Tarayıcının vücuttan ilk geçişi, adamın kendisine verilen yatıştırıcıların son izlerini de üstünden attığını gösteriyordu. Beyin aktivitesi, Crusher'ın varlığının

farkında olduğunu göstermekteydi. Bu da adamın durumunda bariz bir düzelme anlamına geliyordu.

Crusher geçite geri yüzdü fakat küreyi terketmeden hemen önce kendisini atmosferden kısa bir nefes çekmeye zorladı. Ciğerleri sıvının alışık olmadıkları ağırlığı ve basıncıyla doldular. Crusher'ın, Yar'a olan saygısı bir kaç kat arttı. Güvenlik Şefi gerçekten cesurdu.

"İşe yarıyor," dedi Crusher çıktığında. Saçlarını topladı ve içerinin sulu kalıntılarını sıkarak akıttı. Sıvı, üniformasından aşağı akıyor ve güvertenin görünmeyen yüzeyinde küçük birikintiler oluşturuyordu. "Kendisine geliyor."

"Evet," diye katıldı Troi daha az hevesle. Uyanmakta olan Jason'dan algıladığı duygular rahatlatıcı olmaktan uzaktı.

* * *

Dnnys odaya girdiğinde ilk farkettiği Patrisha'nın elinde duran kitap oldu.

"O benim," dedi çocuk gergin bir şekilde.

"Üzgünüm, Dnnys. Eşyalarını karıştırmak niyetinde değildim." Kitabı çekmecelerden çıkarttığı giyeceklerin yanına, dolabın üstüne koydu. "Eşyalarını topluyordum. Son zamanlarda çok meşguldün…" Parmağını kitabın başlığının üzerinden geçirdi. "Nedenini şimdi anlıyorum."

Çocuk bakışlarını yere indirdi. "Özür dilemiyorum. Cezam ne olursa olsun özür dilemeyeceğim."

"Hayır, dilemeni beklemiyorum zaten," diye içini çekti Patrisha. "Eğer Tomas'ın yaptıkları sana bir şeyler öğretmediyse artık umut yok demektir."

Oğlunun başı yukarı kalktı, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Sen, onların aptalca kurallarına aldırmıyorsun. Ben niye aldırayım?"

Patrisha korkudan boğazının tıkanır gibi olduğunu hissetti. "O kadar belli oluyor mu?"

"Belki diğerlerine karşı değil. Ama ben farkediyorum."

"Peki, şu kitap. Onu okuyarak eline ne geçecek?"

"Bir teknisyen lisansı," dedi Dnnys. "Ve de New Oregon'dan geçen ve bir çift ele gereksinimi olan ilk yük gemisine binme şansı."

Jason, Choraii kabarcığının içinde bir kenardan diğerine sürüklenen soluk bir silüet olarak görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve kendisini izleyen ve onun hakkında alçak sesle konuşan üç kişiye hiçbir tepki vermiyordu. Kol ve bacakları artık vücudunun etrafına sarılı değildi ancak hareketleri hala sınırlı ve kayıtsızdı.

"Data yeni kabarcıklar oluştursa ve bir küme yaratsa daha iyi olmaz mı?" diye önerdi Beverly Crusher. Kaşları endişeyle alnının ortasında birleşmişti. "Böylece yapı orijinaline daha da…"

"Bu işe yaramaz," dedi Troi. "Sorun kümenin yaratılması değil. O bizim sağlayamayacağımız bir şeyin eksikliğini çekiyor." Danışman biraz çekinerek de olsa duygusal kalkanlarını bir kez daha indirdi ve Jason'un hislerini paylaştı. Acı çeken adamın son derece kuvvetli özlemini ve terkedilmişlik duygusunu anlatacak sözcükler aradı ama sesi gözyaşlarına boğuldu.

"Choraiileri duymak istiyor," dedi Ruthe sakince. İki kadından uzakta duruyordu. "Gittiklerini bildiği halde."

"Onun için çalar mısın?" diye sordu Crusher. "Belki müziğinle ona ulaşabilirsin."

Çevirmen konuşmadan önce bir süre hareketsiz kaldı. "Ben küçükken ve annemle beraber gemimizin sularında yüzerken, annem bana Hamlin hikayesini anlatmıştı. Çevresindeki her şey ateşe ve toza dönüştüğü halde, Choraiilerin şarkılarını duyan bir çocuğun, müziğin neşesi ve görkemi karşısında nasıl el çırparak güldüğünü. Ve Choraiiler o çocuğu ve diğer tüm çocukları hayatlarının geri kalanı boyunca bu melodileri dinleyebilsinler diye yanlarına almışlar."

"Ne kadar korkunç," dedi Troi. Yüzüne tatsız bir ifade hakim olmuştu.

"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?" dedi Ruthe hafifçe.

"Ruthe," dedi Crusher boğazındaki tıkanmayı aşarak. "Lütfen Jason'u kurtarmamıza yardım et."

Kadın başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Benim flütümün zayıf nefesi, şarkıcıların müziğiyle kıyaslanamaz. Ayrıca tüm hissettiğim hüzünlü şarkılar." Arkasını döndü ve sanal güverteden çıktı.

"Lanet olsun," dedi doktor kızgınlıkla.

Troi uzanarak Crusher'ın elini tuttu. "Be-verly, bu onu da etkiliyor. Ruthe gemiye ilk geldiğinde kendisini tüm duygulardan soyutlamıştı. Şimdi Jason ve çocukla birlikte kendi geçmişini yeniden yaşamak zorunda kalıyor. Onun içinde harekete geçen bir sürü güçlü duygu hissedebiliyorum. Ondan bir şey yapmasını isterken çok dikkatli olmalıyız."

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor," dedi Riker. Data'yla birlikte köprüye doğru giden koridorda yürüyorlardı. "Nasıl olur da hakkında konuşamadığın bir dinin olabilir?"

"Bazı kültürlerde seks hakkında konuşmak tabu sayılır ancak yine de üremeyi başarılar." Data komik olmaya çalışmamıştı, ancak söyledikleri birinci subayı güldürdü.

Data başını salladı. "Anlayamıyorum. Şakalarıma her defasında farklı bir tepki veriyorsun."

"Çünkü şakaların asla komik olmuyorlar," dedi Riker ve daha da yüksek sesle güldü.

"Bu konuda daha fazla çalışmam gerek," diye kabul etti Data.

"Mizah duygusunu çalışarak geliştirebileceğinden emin değilim," dedi Riker. Tanıdık bir silüet gördü ve hızlanarak önlerinde giden kadına yetişmeye çalıştı. "Bu kendiliğinden olan bir şey."

"Uyku gibi mi?" Data farketmeksizin birinci subayın hızlanan adımlarına uydu. "O da oldukça zor bir kavram. Şimdiye kadar bilinçsizliğin çekici yanının ne olduğunu anlayabilmiş değilim."

Riker onu dinlemiyordu. "Deanna?"

Troi ancak üçüncü seslenişinden sonra döndü. "Neyin var?" diye sordu Riker heyecanla, kadının yüzünü gördüğünde.

"Sadece yorgunum," dedi danışman. Eli yanağına gitti ve ıslaklığı hissetti. "Aa, ağlamışım."

"Deanna…"

"Ben iyiyim, Will. Sadece Hamlin tutsağıyla çok fazla zaman geçirdim. O çok yalnız ve umutsuzlukla dolu."

Yanlarından geçen insanların bakışlarının ve Data'nın gizlemeye çalışmadığı merakının hemen farkına varmış olmasına rağmen, Riker, Troi'den ayrılmaya istekli değildi. "Seninle kamarana kadar yürüyeyim."

"Teşekkür ederim, Will," dedi Troi. Sonra çabucak ekledi. "Bunlar sadece ödünç alınmış duygular, bunların etkisinde kurtulana kadar biraz duyarlıyım." Adımlarını hızlandırarak iki yolcunun peşinden asansöre yetişti.

"Deanna!"

Kapılar aralarına girerek kapandılar.

"Gözyaşlarının oluşumu ile ilgili olarak da bir kaç tane sorum var. Belki de bunları sormak için iyi bir zaman…"

"Şimdi olmaz, Data," diye tersledi Riker ve hızlı hızlı yürümemeye başladı.

"Belki de değildir," dedi Data kendi kendine. Kafa karıştırıcı insan davranışları listesine yeni bir madde daha eklenmişti.

Dr.Iovino üniformasının önündeki ıslaklığa baktı. "Sanırım bu kadar yeter," dedi bardağı Musa'dan çekip alarak.

"Hayır!" diye bağırdı çocuk anlamış gibi.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Çocukla sürekli olarak konuşuyordu ve çocuk her geçen an daha fazla şey anlıyordu. Kendisine söylenenleri kolayca anlamasına rağmen konuşmakta gecikmiş sayılırdı. Sözcük dağarcığı henüz tek bir sözcükten oluşuyordu. "İlgini çeker mi bilmiyorum ama programımızdaki bir sonraki konu davranışlarını düzeltmek."

"Hayır!"

"İşte benim de demek istediğim buydu. Bu yüzden buna berbat beş harf diyorlar, öyle değil mi?" Sonra da kendi sorusunu kendi yanıtladı ve böylece ikisi aynı kaçınılmaz olan sözcüğü haykırdılar. "Hayır!" Musa seslerinin oluşturduğu koroya kıkırdayarak güldü.

Yere bir gölge düştü ve Iovino odaya kimin girdiğini görmek için başını kaldırdı. Kadını USS Ferrel'in kazazedelerinden birisi olarak tanıyordu ve bir şekilde çocuğun birdenbire revirde belirmesiyle bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu. Kadının kendisi de utangaç bir çocuk gibiydi. Lisa, Ruthe'un varlığına aldırmadan çocukla konuşmaya devam etti.

"Bak burada ne var." Iovino elinde bir parça çikolata tutuyordu. Musa katı yemeklere doğru bir atılım yapmıştı ve bu en sevdiklerinden bir tanesiydi. "Biraz ister misin?"

"Hayır!" dedi çocuk mutlulukla.

Çikolatayı arkasına sakladı ve çocuğun tepkisini bekledi. Mızıldanmaya başladığında üstüne basa basa konuştu. "Ama istemediğini söyledin."

Somurtmasına rağmen çocuk söyleneni dikkatle dinliyordu. "Biraz ister misin?" Iovino teklifini tekrarladı. "Evet?"

Çocuğun alt dudağının titremesi durdu. "Evveet," dedi abartılı bir heyecanla. Çikolatayı kadının elinden kaptı ve yine gülümsemelere büründü.

"Mutlu görünüyor," dedi Ruthe. Sesinden buna şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

"İyi bir mizacı var. Musa, nerede olursa olsun başının çaresine bakabilecek." Doktor kendi yorumuna surat astı. Çocuğun şu anki durumuyla o kadar meşguldü ki geleceği hakkında hiç bir şey düşünmemişti. Birden bu garip çocuğa ne olacağını merak etmeye başlamıştı.

"Hepsi de onun gibiler mi acaba?"

"Kimler? Diye sordu Iovino. Şaşırma sırası ondaydı.

"Diğer çocuklar. Onları düşünmemeye çalışmıştım ama belki onlar da mutludurlar."

Kadın ortaya çıktığı gibi aniden gitti ve Iovino'yu merakını arttıran sözleriyle baş başa bıraktı. Doktor düşünceli bir halde Musa'nın çikolatanın son parçalarını yemesini seyretti. Çocuk son parçacıkları da bitirdiğinde yüzü o yaştaki bir çocuk için fazlasıyla temiz kalmış sayılırdı. Çocuk kirlenmekten nefret ediyordu. Islanmayaysa bir itirazı yoktu. "Düşünsene Musa, senin gibi başka çocuklar."

"Evveet," dedi çocuk büyük bir inançla.

* * *

Jason yaşama sessizce ve aniden veda etti. Tıp ekibi sanal güverteye ulaşıp Choraii küresi illüzyonunu ortadan kaldırana kadar huzur içinde boşlukta asılı kaldı. Ortalarında Beverly Crusher'ın olduğu bir grup insan, eşyasız bölümün sert yüzeyine yatırılmış olan adamın etrafına toplandılar. İlk yardım cihazları tekrar tekrar aktive edilirken sert mekanik tıkırtılar ve yükselen sesler düz duvarların arasında yankılanıyordu.

Ruthe, doktorların Jason'un solgun ve hareketsiz vücudun üzerinde savaşmalarını seyrediyordu fakat çabalarının boşuna olduğunu biliyordu. Jason kaçmıştı.

Dr.Crusher, başı ellerinin arasında, masanın üzerine yığılmıştı ancak Picard boynunun uyuyor olamayacak kadar gergin olduğunu

farketti. Bir adım daha atarak ofise girdi.

"Beverly?" Kadın olduğu yerde doğruldu ama bir şey söylemedi. "Daha önce de kaybettiğin hastalar olmuştu," dedi yumuşak bir sesle.

"Yaralı olanları, evet," diye yanıtladı sonunda. "İyileştiremeyeceğim kadar ağır yaralı ya da tedavisi olmayan hastalıklara yakalanmış olan hastaları kaybetmiştim. O ölümler kaçınılmazdı. Ama Jason sağlıklıydı ve ben onun hayatta kalmasını sağlayamadım."

"Onu gemiye getirmek benim kararımdı."

"Seni suçlamıyorum. Kendimi bile suçlamıyorum. O zaman için yapacak en doğru şey bu gibi görünmüştü. Ama Ruthe haklıydı. Onu olduğu yerde bırakmalıydık."

"Esaret altında mı?" Hamlin çocuklarının durumuna duyduğu öfke kolay kolay geçmeyecekti.

"Onun için asıl esaret burasıydı," dedi doktor, eliyle geminin gövdesini işaret ederek. "Jean-Luc, Jason intihar etti. Kendine zarar vererek yapmadı bunu. Sadece ölmeye karar verdi."

Picard, kadının sesindeki titremeyi artan bir kaygıyla dinledi ve benzinin solukluğu tekrar dikkatini çekti. "Bu tartışma için çok yorgunsun."

"Uyuyamıyorum," dedi doktor sertçe, masadan kalkarak. "Yapacak işlerim var."

"Revirde oradan oraya koşturarak Ja-son’u geri getiremezsin."

"İlgilenmem gereken başka hastalarım var."

"Kendi personelinize güvenmiyor musunuz, Doktor Crusher?"

"Şey tabi ki—"

"Öyleyse sorun nedir?"

"Aslında uyuyamayacak kadar yorgunum."

Picard bu duyguyu biliyordu. Belli bir noktadan sonra yorgunluk kendisini beslemeye başlıyor ve zihin, bedenin gereksinimlerine aldırmadan çalışmaya devam ediyordu. "Bir yatıştırıcı bunu değiştirebilir."

"Lisansın olmadan doktorluk yapmaya kalkma," diye öğüt verdi kadın ofisin kapısına doğru yürürken. "Ben de köprüye gelip emir vermeyeyim."

Picard, doktorun yanından geçmesine ve koridora çıkmasına izin verdi. Kadın fazla uzaklaşamadan başka bir doktor yolunu kesti.

"Ne oldu, Iovino?" diye sordu Crusher sabırsızca.

"Musa ile ilgili bir sorum var."

Picard genç asistan Crusher'ın yanına gelene kadar bekledi sonra ona seslendi. "Beverly…"

Kadın geri dönüp ona baktı. Iovino takdire değer bir el çabukluğuyla bir tüp çıkarttı ve başhekimin koluna bastırdı. Crusher tıslama sesini duyunca sıçrayarak geri döndü ama artık çok geçti.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Iovino?"

"Benim emirlerimi uyguluyor," dedi Picard yanlarına doğru yürüyerek. Bu tuzağa gerek kalmayacağını umuyordu ama Crusher'ın inatçılığı başka alternatif bırakmamıştı. Neyse ki Dr.Iovino bu planı tartışmadan kabul etmişti.

"Lanet olsun. Benim tıp personelime benden başka kimse emir veremez." Crusher, Picard'a bağırdı. Kaptan, kadının öfkesinden etkilenmemişti. Beverly, Iovino'ya döndü. "Ret-ranin mi?"

"10 cc."

"Bunun için seni rapor etmeliyim."

"Kızgınlığınızı bana kusmayın," dedi asistan pişmanlık göstermeden. "Üzerime kusulmasından bıktım."

Crusher durduğu yerde sallandı. Uyuşturucu şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı. Kızgınlıkla nefes vererek "5 cc daha uygun olurdu," dedi.

"Ceketinizin üzerinden enjekte etmek zorunda kalacağımı biliyordum."

"Ya, anlıyorum," dedi Crusher. Birden başı çok ağırlaşmıştı.

"Haydi," Picard sıkıca dirseğinden tuttu. "Seni odana kadar götüreyim."

* * *

Köprüdeki gece vardiyası ekibi kalabalık değildi. Data dümeni idare ediyor, Yüzbaşı LaForge da harekat ve taktik konsollarını kontrol ediyordu. Worf, önündeki iletişim sistemlerini bir kez daha kontrol etti. Bu üçüncü oluyordu. Ve sonucu ifadesiz bir şekilde rapor etti. "Yanıt yok."

"Lanet." Riker kaptanın koltuğunda öne doğru eğildi. "Data?"

"İletişim menzilindeyiz, efendim," dedi Data, dümenden harekat konsoluna dönerek. "Cevapsız kalan mesajlarımız birşeylerin yolunda olmadığını gösteriyor."

Birinci subay, New Oregon'un sessizliğinin olası nedenlerini kafasından geçirdi. "Cihaz arızası, iyon fırtınası paraziti …"

"Bu olasılıkları ben de değerlendirdim," diye araya girdi Data. "Gerekli taramayı yaptım. İyon seviyesi normal."

Riker devam etti. "Frekans karışıklığı…"

"Tüm kanal genişliklerini kontrol ediyorum," diye belirtti Worf elleri konsolun yüzeyinde hafifçe gezinirken. "Bu sektörde hiç bir frekanstan iletişim gelmiyor."

Riker derin bir of çekti. "Geriye gezegen yüzeyindeki cihazlardan birinin arızalanmış olması kalıyor ya da…" Yarım kalan cümlesinin tamamlamadı.

"Daha fazla tahmin yürütmek spekülasyon olur," diye belirtti Data.

"Biliyorum Data, ama başka türlü olduğundan emin olana kadar en kötüsünü varsayacağız. Standart prosedür bunu gerektiriyor. Tahmini varış süremiz ne kadar?"

"On beş saat, yirmi üç dakika—" Data bir an durdu ve sonra hızlı hızlı tamamladı. "Ve beş saniye."

Riker'ın kafası Data'yı durduramayacak kadar meşguldü. On beş saatte pek çok şey olabilirdi. "Hızımızı Warp yediye yükseltin."

"Warp yedi," diye onayladı Data ve gemi neredeyse hissedilemeyecek bir sarsılmayla karşılık verdi.

Yine de kaptan hissederdi. Bu sefer Riker, Picard bir açıklama istemeden önce iletişim kanalını açtı. "Kaptan, lütfen köprüye gelir misiniz?"

XVI

Doktor Crusher kıdemli subaylar arasında köprüye en son çağırılan olmuştu. Uykulu gözlerini ovuşturdu ve köprüde karşılaştığı manzaraya bir anlam vermeye çalıştı. Tüm köprü ekibi toplanmıştı. Worf ve Yar taktik konsoluna gömülmüşlerdi ve kendilerini doktorun girişini farketmeyecek kadar işlerine kaptırmışlardı. Alarm durumlarına özgü tipik konsantrasyonla çalışıyorlardı. Crusher gittikçe artan bir endişeyle, kaptanın, Riker ve Deelor'la konuştuğu komuta merkezine doğru ilerledi. Data ve Geordi de köprüdeydiler.

Picard, Crusher'ın yaklaştığını görerek adamlarla olan konuşmasına ara verdi. Doktoru çağırmak için en son ana kadar beklemiş, onun mümkün olduğu kadar çok dinlenmesine zaman tanımıştı ancak artık doktorun da neler olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. Bu görevin gizliliği nedeniyle durumdan haberdar edebileceği tek tıp subayı oydu. Crusher ana ekrandaki görüntüyü inceledi— "New Oregon? Programdan önce gelmişiz."

"Evet," dedi Picard. "Fakat yeni bir sorunla karşı karşıyayız."

"Sorun mu? Nasıl bir sorun?"

"Koloninin saldırıya uğradığını tahmin ediyoruz."

Picard'ın vurgusuz ses tonu, Crusher'ı gelmekte olan şey konusunda uyarmalıydı ancak zihni imaları anlayamayacak kadar yorgundu. "Neden köprüye çağrıldım? Tıp ekibimle birlikte gezegene inmeliydim."

Riker yanıt vermek için ağzını açtı fakat kaptan işaret ederek birinci subayını susturdu. Kötü haberi kendisi verecekti. "Herhangi bir tıbbi yardım için artık çok geç, Dr.Crusher."

"Hiç kurtulan yok mu?" Oldukça sarsılan doktor en yakında bulduğu bir koltuğa oturmak zorunda kaldı. Fiziksel olduğu kadar ruhsal bir yorgunluk da üzerine çökmüştü. Revir, kolonideki Federasyon görevlilerinin tıbbi kontrolleri için çoktan hazırlanmıştı. Yirmiden fazla yüzey mühendisi, teknisyen, ve mekaniker. "Hepsi öldü mü?"

Picard, kadının boşu boşuna umutlanmasını engellemeye kararlı olduğundan açık konuştu. "Gezegen yüzeyinde hiçbir yaşam belirtisi kalmamış. Bitki örtüsü bile ölüyor." Geordi LaForge, Atılgan’ı New Oregon çevresinde yörüngeye soktuğunda, taramalar durumun aciliye-tini yitirdiğini ortaya çıkartmıştı. İletişim kanalları sessiz kalacaklardı.

"Nasıl? Neden?" Crusher sorusunun yanıtını Andrew Deelor’un varlığında buldu. "Choraiiler mi?"

"Mümkün," dedi Picard. "Data güneş sisteminin dış bölümlerinde onlara ait olduğunu tahmin ettiğimiz organik izler saptadı. Kanıtlar kesin değil ama oldukça belirleyici. Dış görev ekibi yüzeyi kontrol edene kadar kesin olarak emin olamayacağız."

Data harekat konsolundan onlara doğru döndü. "Görevlilerin kaldığı istasyonun ve Çiftçi yerleşiminin ışınlama koordinatlarını belirledim. Yıkıntılar arasında inilebilecek küçük bir alan bulmak bile epey zor oldu. Herşey yerle bir olmuş." Ekranındaki kırmızı bir lekeyi işaret ediyordu. "Ayrıca iklim koşulları da çok sert olacak. Atmosfer kontrol sistemleri çalışmıyor."

"İki ekip," diye emir verdi Picard canlı bir sesle. "Her iki bölgeye birer ekip." Picard’ın komutayla ilgili en zor öğrendiği şeylerden biri, gemide kalıp dış görev ekiplerini kabullenmek, onların gözlerini, kulaklarını ve ellerini kullanmak olmuştu. Riker, güvenlik nedeniyle kaptanın her zaman köprüde kalması gerektiğini savunanlardandı. Picard da zamanla, belli bir uzaklıktan, hem ekibinin hem de gemisinin kaynaklarına başvurarak işini daha iyi yapabildiğini farketmişti.

Riker çabucak birinci grubu topladı. "Data, Yar, Çiftçilerin yerleşim bölgesini kontrol edin."

Görev verilen subaylar, köprünün diğer ucunda LaForge ve Worf’u yalnız bırakarak istasyonlarını terkettiler. Birinci subay daha sonra Deelor ve Crusher’a döndü. "Biz de Federasyon görevlilerinin kaldığı istasyona gideceğiz. En büyük yıkım orada olmuş olmalı."

Crusher neredeyse tükenmek üzere olan son enerjisini de kullanarak ayağa kalktı. "Yaşam kurtarıyor olmalıyım," dedi boşluğa konuşarak. "Ancak son zamanlarda tek yaptığım ölümleri kaydetmek."

Riker’ın ekibi geniş, özelliksiz bir düzlükte maddeleşti. Soğuk, sert bir yağmur yüzlerine kırbaç gibi çarpıyordu. Koyu mor bulutlar tepelerindeki güneşi kapatıyor ve günü geceye çeviriyordu. Çürüyen bitkilerin oluşturduğu kalın bir tabaka, kurumuş toprağın üzerini örtüyordu. Birinci subay istasyonu görebilmek için ufku taradı.

"Şu tarafta," dedi Deelor elli metre kadar ilerdeki bir noktayı işaret ederek. Riker bakışlarını o tarafa çevirdi. Görevliler için yapılan istasyonların tasarımında estetikten çok verimlilik gözetililirdi, ancak New Oregon’daki yapı şu anda bu iki özellikten de yoksundu. Barakalar ve kubbeli harekat merkezi parçalanmış ve dümdüz edilmişti.

Saldırı bölgesine doğru grubun önünde giden Riker, yeri kaplayan durgun suyun arasından yolunu çiziyordu. Bastığı yere dikkat etmesine rağmen çamurun içindeki birşeylere ayağı takıldı. Yere eğildi, ayağının takıldığı metal cismi çamurdan çıkarttı. Asıl halinin ne işe yaradığını söylemek imkansızdı. Sert yağmurun etkisiyle üzerini kaplayan çamur aktı ve metal parçanın yanık izleriyle kaplı olduğunu gördüler. Riker, elindekini Deelor’a uzattı ve o da büyük bir ilgiyle incelemeye başladı.

"Dış bölümü tamamen kömürleşmiş," dedi Deelor. Başparmağıyla kazıyarak yüzeydeki ince, mavi bir çizgiyi ortaya çıkarttı.

"Ben cesetleri arayacağım," dedi Crusher ve yavaşça yürümeye başladı. Gözleriyle yanmış yapıları taradı. Trikorderi aniden öttüğünde yolunun üzerindeki kararmış yığına daha dikkatli baktı. "Bir şey buldum, Yarbay."

"Bu bir ceset mi?" diye sordu Riker kadının yanına geldiğinde. Yüzünün rengi soluklaştı ve güçlükle yutkundu.

Doktor başıyla onayladı ve trikorderini kaldırdı. "Yüksek kalsiyum düzeyi buralarda bir yerlerde bir ya da birden fazla kemik olduğunu gösteriyor." Cihazı çökmüş istasyonun dış çeperine doğru sallayarak, "Şurada başka cesetler de var. Küllerin ve yıkıntıların altında. Onlar da yanmış," dedi.

"Bu kadar hasar verebilmek için ateşin çok şiddetli olmuş olması gerek," dedi Riker.

"Ateş değil," dedi Deelor. Yerdeki bir cesedin yanında duran bir metal levhayı tekmeyle uzaklaştırarak. "Güç alanının etkileri başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kadar belirgin. Bunun arkasından da asit banyosu geldi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Başka bir gezegendeki benzer bir yıkımla ilgili raporları görmüştüm. Burada gördükleriniz Hamlin'in bir tekrarı."

Data, Riker'ın açık iletişim kanalından dinliyor ve Deelor'un incelemekte oldukları istasyon hakkındaki betimlemesini yanmış çiftlik yerleşiminin durumuyla karşılaştırıyordu. Dağınık yığınlar halinde çürümekte olan kütükler ortalığa yayılmıştı. Sert yağmur sürülmüş toprakları bir çamur denizine çevirmişti.

"Choraiiler buraya da gelmişler," diye bildirdi Data, Picard'a. "Ahşap binalardan geriye çok az şey kalmış. İçlerinde yaşayan insanlardansa daha da az."

"Ben Yıldız Filosuna bunun gibi şeylerin olmasını engellemek için katıldım," dedi Yar, yıkımı inceleyerek. Ağzı sert bir çizgi haline dönüştü. "Bu sefer çok geç kaldık."

Bir kez daha konferans odası tamamen dolmuştu. Kaptan Picard, bu toplantıyla iki hafta önce yapmış oldukları arasındaki farkları düşündü. Her zaman annesinden uzağa oturmaya özen gösteren Wesley Crusher, bu sefer, kendini güvende hissedeceği bir yer

arayarak doğrudan annesinin yanına gitmişti. Danışman Troi da yıkım haberlerinden etkilenmişti. Onun rahatlatılma isteği daha zayıftı ancak o da Riker’ın yanında oturuyordu. Birbirlerine yakın durmaları odadaki pek çok kişiye bir şey ifade etmeyebilirdi ancak kaptan bunun anlamını iyi biliyordu.

Bir kişinin yokluğu dikkat çekiciydi. Picard, büyükelçiye döndü. "Ruthe nerede?"

"Ona saldırıdan söz etmeye fırsat bulamadım," dedi Deelor ve hemen ekledi, "zaten bu konuda işimize yarayacak bir bilgiye sahip değil."

Picard’ın yüzü asılmıştı. "Bunu ondan saklayamazsın. Er ya da geç duymak zorunda."

"Öyleyse ne kadar geç olursa o kadar iyi," diye mırıldandı büyükelçi gergin bir şekilde. "Evet, artık başlayalım."

Toplantının ilk birkaç dakikası, gezegene inenlerin gözlemlerine ayrılmıştı. Data kendine özgü keskinliğiyle her iki taraftaki ortak yapısal hasarı özetledi. Picard objektif tanımlamanın arkasında ne gibi duyguların gizli olduğunu merak etti. Androidin kendine has duyguları olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ancak bazı konularda küçük bir çocuk gibi olan Data’nın, gezegensel boyutta böyle bir faciayı kendi yaşamıyla ilişkilendirmemiş olabileceğinin de farkındaydı. Belki de Data’nın bu türden bir bağ kurabilmesi, androidin kişisel bir trajedi yaşamasına kadar gerçekleşmeyecekti. Dr.Crusher da otopsi raporlarını sunarken aynı ölçüde profesyonel görünüyordu. Ancak boşta kalan eliyle oğlunun kolunu kavramıştı.

Crusher’ın asit yanıklarıyla ilgili kanıtlarından sonra, Deelor, Hamlin Katliamı ile ilgili bilgilerine dayanarak gezegene saldıranların kesinlikle Choraii’ler olduğunu belirtti. "Çok büyük bir gemi olmalı, Si Bemol’den çok daha büyük. Sadece en yaşlı Choraii gemileri bir gezegenin atmosferine girip hayatta kalabilir. Konunun dinamikle ilgili kısmını tam olarak bilmiyoruz ancak elimizdeki bilgilere göre atmosferik basınç altında küreler sıkıştıklarında, inorganik bileşenleri yoğunlaşarak sert metal bir kabuk oluşturuyorlar."

"Bu durumda, genç bir gemideki kabarcıklar, mürettebatı ezecek kadar sıkışıyor olmalı," diye tahmin etti Data.

"Peki ama niye saldırdılar?" diye sordu Riker acı acı. "Hamlin bir maden kolonisiydi ama New Oregon sadece basit bir tarım kolonisi. Choraiiler burada ne bulmayı bekliyorlardı?"

"Bunu asla öğrenemeyebiliriz." Dee-lor'un kara kaşları alnının ortasında birleşti. "Eğer malzemeleri bitmek üzere idiyse, tamamen çaresizlik içinde hareket etmiş olabilirler. Ya da sadece meraktan. Bu güneş sisteminden bir önceki geçişleri gezegendeki çalışmalar başlamadan önce olmalı. Gezegenin yüzeyindeki değişiklikler ilgilerini çekmiş olabilir."

"Ya nedensiz katliam?" diye sordu Picard. "Bunun mazereti ne olabilir?"

Deelor gerildi. "Ben onları savunmuyorum, Kaptan."

"Peki Federasyon Choraiilerle tüm bunlara rağmen diplomatik ilişkilerine devam edecek mi?"

New Oregon saldırısının hala etkisinde olan mürettebat hep bir ağızdan itiraz etmeye başladı.

"Bu imkansız," dedi Yüzbaşı Yar, diğerlerinin sesini bastırarak. "Önce Hamlin, şimdi de New Oregon. Çiftçilerin yerleşimine ne yaptıklarını gördüm. Choraiiler kasaptan farksızlar."

Picard devam etti. Sesi hala aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Diplomasinin bedeli nedir, Büyükelçi Deelor? Ya da bu yaratıkların teknolojik sırlarının?"

"Bu bizim karar verebileceğimiz bir şey değil," dedi Deelor sakince. "Savunma gereksinimleriyle ahlaki kaygılar arasında tercih yapmak Yıldız Filosu amirallerinin işi. Onlar şu anda geçerli olan politikayı değiştirene kadar, ben verilmiş olan en son emirlere uyarım. Bu da şimdilik New Oregon olayının da tüm diğer Choraii karşılaşmaları gibi ele alınacağı anlamına geliyor. Bu konudaki tüm bilgi kesin güvenlik sınırlamalarına tabidir."

"Bunu bir sır olarak saklayamazsınız," diye bağırdı Riker. "Gezegendeki Yıldız Filosu ekiplerinin ölümünün ailelerine bildirilmesi gerek. Ayrıca aşağıda Çiftçiler de vardı. Bu ölümleri yolcularımızdan daha fazla saklayamayız."

Deelor surat astı. Evet, gemide aşağıya indiğimizden haberi olan pek çok kişi var. Çiftçilere saldırıdan söz etmekten başka çaremiz yok ancak, şimdilik saldırganların kimliği bilinmiyor."

Picard için ölenlerin ailelerine haber vermek en or görevlerden biriydi ve Deelor'un konudan son derece basit bir şey gibi duygusuzca bahsetmesi onu rahatsız etmişti. Bu görev uzun yıllardan beri gemi kaptanları tarafından üstlenilirdi ve Picard rütbesinin getirdiği tüm sorumluluklar içerisinde en çok bundan nefret ediyordu.

Belli etmeden masanın karşı tarafında oturan Beverly Crusher'a baktı. Kadının yıllar önce kocasının ölümünü ilk öğrendiğinde nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı. Picard haberi bizzat vermişti. Jack yanında olmaksızın önceden haber vermeden çıkıp gelmesi Beverly'yi ne bekleyeceği konusunda uyarmıştı. Daha Picard konuşmaya başlamadan kadının gözleri uğradığı şokla bulutlanmıştı. Büyük olasılıkla Picard'ın söylediklerini tam olarak anlamamıştı bile ancak Picard neler söylediğini bugün bile çok iyi anımsıyordu…

Kaptan bu tatsız düşünceleri bir kenara bıraktı ancak dikkati dağılmıştı bir kere. Deelor'un son yorumları sadece katlanılması gereken bir angarya gibi gelmişti.

Toplantıdan sonra kaptanın yanına ilk gelen Troi oldu. "Kaptan, Çiftçilere yapacağınız ziyarette size eşlik etmek isterim."

Picard başıyla onayladı. Demek ki danışman rahatsızlığını hissetmişti. Troi, mürettebatın duygusal sağlığını değerlendirmek için paha biçilmez bir kaynaktı ancak Picard aynı empatik yetenek kendi üzerinde kullanıldığında rahatsız oluyordu. Danışman büyük olasılıkla bu tepkiyi de hissetmekteydi.

"Kaptan Picard?"

"Evet, Bay Crusher?" dedi Picard, genç teğmene dönerek. Jack'in ölümünü hatırlatan bir başka şey daha. "Sorun nedir?"

"New Oregon'dakilerden birinin Çiftçi Patrisha'nın kızı olduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler, Teğmen," dedi kaptan. Çocuk haklıydı. Bu gerçekten önemli bir bilgiydi. Aynı zamanda Picard'ın işini daha da zorlaştırıyordu.

En azından Ruthe'u nerede bulacağımı biliyorum diye düşündü Deelor, kamaralarının kapısından içeri girerken. Kadın, Jason'un ölümünden beri odadan çıkmamıştı.

Kestirmek için kıvrıldığı yerden başını kaldırıp baktı. "Gideli uzun zaman oldu."

"Üzgünüm," diye yanıtladı Deelor, kadının bunu bir suçlama olarak mı yoksa sadece bir gözlem olarak mı söylediğinden emin değildi. Genellikle Ruthe için nasıl davrandığı fark etmezdi. "New Oregon'a indim." Sonra ona nedenini açıkladı.

"Ne zaman olmuş?" diye sordu kadın, Deelor saldırının kısa bir özetini yaptıktan sonra.

"Yaklaşık bir hafta önce. En azından Dr.Crusher'ın cesetlerin durumunu inceleyerek yaptığı tahmin böyle. Data'nın tahmini biraz daha tedbirli. Saldırının en azından dört gün önce yapıldığını söylüyor ama daha fazlasını bilmesi mümkün değil."

Ruthe tembel tembel gerindi. Çıplak ayakları elbisesinin altından dışarı çıkıyordu. "Öyleyse hala bu bölgede olabilirler. Onlarla temas kurmaya çalışacak mıyız?"

"Atılgan'la değil. Kaptan Picard'ın bu öneriyi hoş karşılayacağını sanmıyorum. Belki Yıldız Üssü 10'a gittiğimizde yeni bir Yıldız Gemisi bulabiliriz."

"O zamana kadar Choraiiler gitmiş olur," dedi Ruthe hor gören bir tavırla. "Dairesel bir rota izliyor olabilirler ama bunu yüksek bir hızla yapıyorlar."

Ruthe başka soru sormadı ama zaten Deelor'un onunla konuşmaları hiç bir zaman uzun sürmezdi. Kadının ilgisi hemen dağılıyordu. Ruthe, New Oregon'la ilgili son yorumunu söylemeden önce bir saat kadar daha geçti.

"Gemi çok büyük olmalı."

Bunu söylediğini duyduğunda Deelor, Ruthe'un da kendi şüphelerini paylaştığından korktu.

"Yalnız," dedi Troi, kaptana. Birlikte Çiftçi Patrisha'nın kamarasının dışında, koridorda duruyorlardı.

Picard tereddüt etti. Bir elini kapı zilini yarı mesafesine kadar uzatmıştı. "Belki de haberi verdiğimde diğer kolonicilerden bazıları da onunla olsa iyi olur."

Danışman içerdeki kadınla ilgili bildiklerini gözden geçirdi. Karşılaşmaları her seferinde kısa olmuştu ancak Troi bu güçlü kişiliği yeterince tanıyabilmiş olduğunu düşünüyordu. "Hayır. Aslında böyle bir zamanda yalnız olmayı tercih edeceğine inanıyorum. Kendi cemaatinin üyeleriyle ilişkileri tamamen sorunsuz değil. Hatta bu yolculuk boyunca Patrisha'nın diğer Çiftçilerden soyutlanma duygusu giderek güçlendi."

"Pekala, Danışman. En iyisini bildiğinizden eminim." Picard bu durum karşısında nasıl davranacağını pek iyi bilmiyor ve büyük ölçüde Troi'un kararlarına güveniyordu. Bu tatsız işi bir an önce bitirmeliydi. Daha fazla beklerse, uygun kederli tavra sahip olduğundan şüphe duymaya ya da abartılı davranıp fazlasıyla sert görünmeye başlayabilirdi. Derin bir nefes aldı ve kapı zilini çaldı.

İçeri davet edildiklerinde Picard ve Troi kişisel eşyalardan arındırılmış kamaraya girdiler. Kamaranın oturma odasının ortasında düzenli bir şekilde dizilmiş bavullar vardı.

"Neden gezegene inmeme izin verilmedi? Yolunda gitmeyen nedir?"

"New Oregon kolonisi yok edildi."

Darbeyi hiçbir ön hazırlık yumuşatamazdı ancak Picard, Patrisha'yı, Choraii saldırısının bazı acı detaylarından sakındı. Ona kızının öldüğünü söyledi ancak son saniyelerinde korkunç bir acı çektiğinden söz etmedi. Vücudundan geriye tanınabilir hiçbir şey kalmadığını da söylemedi.

"İniş ekibimiz hiç kurtulan olmadığını onayladı," diye açıkladı Troi yumuşak bir şekilde.

"Çok üzgünüz," diye ekledi Picard söyleyecek başka hiçbir şey kalmadığında. Bu noktadan sonra olaylar bu gibi durumlarda her zaman olduğu gibi gelişti. Sözcükleri başlangıçta şüpheyle karşılandı sonra da giderek artan bir kederle kabul edildi. Bazı insanlar hemen gözyaşlarına boğulurlardı ancak Patrisha sessiz olanlardandı. İç burkucu acı daha sonra gelecekti, iki subay gittikten sonra. Troi haklıydı. Bu kadın başkalarının bulunmasını hoş karşılamazdı.

Sıkıntılı bir sessizlikten sonra Patrisha sonunda konuşabildi. "Kaptan, gecikmeler olmasaydı ne olurdu?"

Picard bu tip yararsız spekülasyonlardan uzak durmayı yıllar içerisinde öğrenmişti. Ancak kadının sorusunun altında yatan imayı anlamıştı ve saygıyla yanıt verdi. "Tüm cemaatiniz yok olurdu. Yüz silahsız kolonici hatta bu sayının iki katı, sonucu hiçbir şekilde değiştiremezdi." Belki küçük bir rahatlamaydı ama tüm sunabilecekleri buydu.

"Krn'i neredeyse iki senedir görmemiştim," dedi Patrisha. Yüzü boş ve ifadesizdi. "İki yıl önce o ve sevgilisi keşif gezisi için gönüllü olduklarından beri. Krn ve ben o kadar sık kavga ediyorduk ki aslında gitmelerini görmek beni rahatlatmıştı."

Picard, Troi'ye baktı. Ayrılmaları için uygun bir an değildi ve danışman sessizce bir süre daha kalmaları gerektiğini işaret etti.

Picard daha fazlasını duymak istemiyordu ama buna dayanacaktı. Duyduğu rahatsızlık Patrisha'nın duyduğu acının yanında hiç bir şeydi.

"Dvd hep aramızı düzeltmeye çalışırdı. O tipik bir Çiftçi değildi. O bir gümüş ustasıydı, Kaptan, gerçek bir sanatçı…"

Gümüş. Bu tek sözcük ardından gelenleri gölgede bırakarak Picard'a çarptı. Picard, danışmanın, kendi kafasındaki alarmı hissetmesini, buna şaşırmasını ve sonra bağlantıyı kurmasını izledi. İşlenmiş metal, küçük miktarda ancak Choraiilerin gereksinimlerini karşılayacak kadar saf. Kaptanın dikkati Choraiilerin saldırısının arkasındaki itkinin keşfine o kadar yönelmişti ki az daha sonra söylenenlerin önemini gözden kaçıracaktı.

"O çok nazik bir adamdı. Ve kızlarına o kadar düşkündü ki kız ona amca demeye başlamıştı."

"Bir çocuk mu vardı?" diye sordu Picard heyecanla.

"Evet, benim torunum, Emily. Bizim varışımızdan kısa bir süre sonra dört yaşına basacaktı." Picard'ın gösterdiği tepki kadının acısını bir yana bırakmasına ve ilgisini bu konuya yöneltmesine neden oldu.

"Bu neden bu kadar önemli?"

Picard ona yanıt veremezdi. Şimdilik. Belki de hiçbir zaman.

Toplanmakta olan grup yerlerini alana kadar Ruthe gözlem salonunun pencerelerin önünde gidip geldi. Alışkanlıkla hem Deelor hem de Picard masanın başındaki koltuğa doğru yöneldiler fakat diplomat gülümseyerek yol verdi ve Dr.Crusher'ın yanına oturdu. New Oregon'un fırtınalı yüzeyine ikinci bir yolculuktan yeni dönmüş olan Riker ve Data yerlerini en son alanlardı. Ruthe can sıkıcı adımlamasını durdurdu ancak olduğu yerde ayakta kaldı.

"Kızın hala hayatta olduğuna ilişkin elimizde hiç bir kanıt yok," dedi Picard, konuyu endişeli bir şekilde açarak.

Riker, kaptandan daha iyimserdi. "Cesedini bulamadık."

"Bu öldürülmediği anlamına gelmez," diye uyardı Dr.Crusher. "Kız sadece dört yaşındaymış. Vücudu asit tarafından tamamen yok edilmiş ya da kalanları insana ait kalıntılar olarak tanımlayamayacağımız kadar kötü tahrip edilmiş olabilir."

"Bir çocuğu öldürmezler." Dedi Ruthe.

"Sana inanabilmeyi isterdim," dedi Pi-card. "Ama Choraiiler New Oregon’daki tüm insanları öldürdüler. Tıpkı Hamlin’dekileri öldürdükleri gibi. Katil olduklarını kanıtladılar, neden bir çocuğun yaşamını düşünsünler ki?"

"Anlamıyorsunuz," dedi çevirmen büyük bir heyecanla. "Choraiiler yetişkin insanları düzeltilemez ve tehlikeli olarak değerlendiriyorlar. Vahşi hayvanlar gibi. Ve eğer hayvanlar değerli bir şeyi ellerinde tutuyorlarsa onu onlardan almak gerekli oluyor. Bunu yapmanın en kolay yolu da öldürmek. Ancak insan çocukları kurtarılmaya değer çünkü onlar ehlileştirilebilir."

Picard bu açıklamaya yüzünü buruşturdu. "Kınanacak bir yaklaşım. Ancak bu olayda işimize yarayabilir. Çiftçi kızın Choraii gemisine alınmış olduğunu varsaymak zorundayız." Gözlerini büyükelçiye dikti. "Bu durumda politikanız ne yapmamızı uygun görür acaba?"

"Politika alanının dışına taştık," diye itiraf etti Deelor omuz silkerek. "Yıldız Filosu amirallerinin hayal gücü, yeni bir kaçırma olayını öngörecek kadar geniş değildi, yani karar tamamen bize ait."

"Peşlerinden gidelim derim," dedi Riker. "Hemen, Data hala izlerini tespit edebiliyorken."

Data daha tedbirliydi. "Fakat onları bulunca ne yapacağız? New Oregon’a saldıran gemi Si Bemol’den de büyük. Onları çocuğu geri vermeye nasıl zorlayabiliriz?"

"Zorlama değil," dedi Ruthe masaya doğru yaklaşarak. "İkna." Picard’a döndü. Sesi heyecanlıydı ve ellerini aralarında duran koltuğa dayamıştı. "Choraiileri bulduğumuzda onları çocuğu geri vermeye ikna edebilirim."

Data şeytanın avukatı rolünü oynamaya devam etti. "Eğer başarısız olursan Atılgan kendisini kazanamayacağı bir savaşın içerisinde bulabilir. Hem de sadece New Oregon’daki yıkıntıların arasında ölü olarak yatıyor olabilecek bir çocuk için."

"Ama ya hala yaşıyorsa, Data?" diye sordu Crusher. "Bu konu halledilene kadar Emily’nin kaderinin belirsizliği uykularımı kaçırmaya devam eder. Emin olmak zorundayız."

"Kız Choraiilerde!" diye bağırdı Ruthe hiddetle. "Ve onlarla birlikte olalı şu anda neredeyse bir hafta oluyor. Kendi evi olmayan yabancı bir dünyaya doğru sürükleniyor. O geminin peşinden gidip onu geri almalıyız."

"Katılıyorum," dedi Riker yumruğunu masaya vurarak. "Ayrıca başlatabilecekleri herhangi bir savaşı kazanma şansımız oldukça yüksek. Data ve Worf, Choraii teknolojisine karşı geliştirdikleri silahları oldukça geliştirdiler."

Picard, New Oregon’da olanları bizzat görmüş olmanın Riker’ın saldırganların peşinden gitme isteğinde etkili olduğundan şüphelendi. Hem gezegende tanık olduğu vahşet, hem de gençliğin verdiği ataklık birinci subayı agresif yapmıştı. Eğer doğru bakış açısı ile yönlendirilirlerse her iki motivasyon da değerliydi. "Sizin görüşleriniz neler, Büyükelçi?" diye sordu Picard. Adamın şimdiye kadar hiçbir görüş belirtmemesi meraklanmasına neden olmuştu.

Deelor, Ruthe’a bakıyordu. Kadının bu kadar çok konuşması Deelor’u şaşırtmış gibiydi ancak kaptanın sorusuyla kendisini toparladı. "Ruthe’un Choraii’lerle pazarlık yeteneklerine tam güvenim var. Karşılaşma barışçıl geçecektir."

Picard elini kaldırarak Data’nın yanıtını engelledi. "Yine de bir çarpışma olasılığı var." Elini son sözlerini söyleyeceğini belirten bir tavırla indirdi. Tüm tartışmayı dikkatle takip etmiş ve saatler önce Çiftçi Patrisha’nın kamarasında verdiği kararı değiştirmesine neden olacak bir şey duymamıştı. "Bir Numara, köprü personelin savaş durumuna geçmeye hazır olsun. Choraii gemisini motor bölümüyle takip edeceğiz."

"Anlaşıldı, efendim," diye yanıtladı Riker hevesle. Harekete geçmek için kaptanın toplantının bittiğini söylemesini bekler gibiydi.

Picard, Ruthe’un karar karşısındaki sevincini izledi. Gülümsemesi katı ve pek alışılmadıktı, sadece birkaç saniye sürdü ancak gözleri tutkuyla parlıyordu.

XVII

"Ayrılma işlemi için hazırlanın."

Picard'ın uyarısı Atılgan'ın her köşesinde yankılandı.

"Başlayın!"

Bu basit sözcükle disk biçimindeki gövde modülünü motor bölümüne bağlayan devasa kilitler açılarak yıldız gemisinin ikiye ayrılmasına neden oldu. Mekanizmalar ayrılmanın tamamlanmasıyla yuvalarına geri çekilirken, iki parça yavaş yavaş birbirinden ayrıldı. Sonra iki warp motorunun gücüne ve Atılgan'ın silah sistemlerinin büyük kısmına sahip olan motor bölümü, geniş bir yarım daire çizerek gövde bölümünü New Oregon'un yörüngesinde bıraktı.

Riker, motor bölümünün giderek uzaklaşan görüntüsünü ana ekrandan izliyordu. İç çekerek kaptan koltuğuna oturdu.

"Ben de onlarla birlikte gidiyor olmayı isterdim," dedi Troi yumuşak bir sesle.

Birinci subay duyduğu hayal kırıklığı karşısında omuz silkti. "Birilerinin gemiyle kalması gerekiyordu… Choraiilerin geri dönüp gövde bölümüne saldırmaları olasılığı az da olsa var."

"Ancak kaptan ve diğerleri için daha fazla endişeleniyorsun. Onların içinde bulunduğu tehlikeyi paylaşmak istiyorsun."

"Evet," diye kabul etti Riker. "Ancak Ruthe işini doğru yaparsa tehlikede olmayacaklar."

Kaptan Picard koltuğundan savaş köprüsünü inceledi. Kaptan, koltuğunda dimdik oturuyordu ve farklı ortama alışmak için harcadığı bilinçsiz çaba hafifçe kalkmış kaşlarından anlaşılabiliyordu.

Motor bölümünün köprüsü şekil olarak ana köprüyü andırıyordu ancak tasarımında estetik kaygılar dikkate alınmamıştı. Kullanışlılık, odanın boyutlarının daha küçük olmasını gerektirmişti savaş köprüsündeki görev istasyonların ana köprüdekilere nazaran birbirlerine daha yakındı. Ana ekran da daha küçüktü. Savaş köprüsünün arka kısmı aynı ana köprüdeki gibi biraz daha yüksekteydi ve bu bölüme iki üç basamaklı küçük bir merdivenden çıkılıyordu.

Köprü subayları her zamanki görev yerlerini almışlardı ancak yolcular için fazla bir hazırlık düşünülmemişti. Andrew Deelor’un artık kaptanın yanında bir sandalyesi yoktu. Deelor köprü parmaklıklarına yaslanmış, ayakta duruyordu. Ruthe ise bağdaş kurup onun ayaklarının dibine, yere oturmayı tercih etmişti. Beverly Crusher istasyonlardan birindeki boş bir koltuğa yerleşmişti.

"Tarayıcılar Choraiilerin geçişine ait kesin izler saptıyor," diye duyurdu Data dümenden. "Rotaları belirlendi."

"En yüksek warp hızında ilerleyin, Bay La Forge," diye emir verdi kaptan.

"Emredersiniz, efendim," diye yanıtladı pilot ve Atılgan’ı yabancı gemininkine uyan bir rotaya soktu. Ancak birkaç saat sonra yıldız gemisini tekrar itme gücüne düşürmek zorunda kalacaktı.

"Tarayıcılar izleri kaybediyor," diye bildirdi Yar taktik konsolundan.

Picard kadının cümlesini duyduğunu kısaca başını eğerek belirtti. "Teşekkürler, Yüzbaşı. Bay Data?"

Android savaş köprüsünün sıkıntı verici yapısından etkilenmemiş gibi görünen tek kişiydi. Açıklamada bulunmak için her zamanki hevesli tavrıyla yanıtladı. "Choraii gemileri, aynı ölen insan derisinin zamanla dökülmesi gibi, arkalarında organik izler bırakıyorlar. Ancak zaman geçtikle sürüklenen parçacıkların eylemsizlikleri onları değişik yönlere taşıdıkça artıkların yoğunluğu azalıyor ve..."

"Ve biz geminin New Oregon’dan sonraki rotasını izleyebilmek için çok geç kaldık," diye tamamladı Picard. Data’nın açıklamasının çok

daha uzun süreceği belliydi ve Picard’ın bu kadar beklemeye hiç niyeti yoktu.

"Buraya kadar geldikten sonra geri dönemeyiz," diye bağırdı Yar. "Choraiilerin peşinden gitmenin bir yolu olmalı."

"Onları bulacağız," diye onayladı Picard, Yar’ın ateşli tepkisini kendi çalışılmış sakin tavrıyla itaat altına alarak. "Bay LaForge, gemilerinin rotasının belli bir sistemi var mı?"

"Kesinlikle," dedi Geordi. Vizörlü gözleri dümen panelindeki dairesel rotayı izliyordu. Çizginin sonu şimdiden yok olmaya başlamıştı. "Ancak hareketleri çok karmaşık. Tarayıcıdan gelen bilgiler olmadan uzun süre takip edebileceğimi sanmıyorum."

Ruthe yerden kalkarak dümene yaklaştı. Pilotun omzunun üzerinden konsol paneline bakarak bir an paneldeki bilgileri inceledi ve başını salladı. "Nereye gittiklerini bir duyabilseydim."

"Ah," dedi Data kendinden memnun bir ifadeyle. "Bu kolaylıkla ayarlanabilir. Yolculuk koordinatları için yaklaşık müziksel karşılıkları belirledim." Harekat konsoluna dokundu ve dil bilgisayarlarından bir kayıtı geri çağırdı. "Ne yazık ki bilgisayarda hazırlanan ritim rastgele ve Choraii gemisinin şarkısının serbest akışına sahip değil."

"Eğer bir melodi varsa ben devamını getirebilirim" Gözlerini kapatıp nefesini tutarak yıldız gemisinin New Oregon’dan bulundukları yere kadarki yolculuğunun sesini iki kez dinledi. "Bu bir yolculuk şarkısı," diye açıkladı en sonunda. Gözleri telaşla açılmıştı.

"Daha önce duymuş muydun?" diye sordu Deelor.

"Bu yerel kümedeki gemilerin çoğu tarafından söylenen popüler bir melodidir," dedi Ruthe. "Artık izi takip etmek zorunda değiliz. Şarkının geri kalanını çalıp nerede sona ereceğini size söyleyebilirim."

Çevirmen flütünün parçalarını pelerininden çıkartarak aleti birleştirdi. Dudaklarını ağızlığa dayayarak hafifçe üfledi ve daha önce bilgisayarın çalmış olduğu notalar bu kez Ruthe’un flütünden

yankılanmaya başladı. Ancak bu kez bilgisayar müziğinin mekanik katılığı, doğal ve akıcı bir melodiye dönüşmüştü. Ruthe şarkıyı bilgisayarın kaldığı yerden devam ettirerek melodiyi tamamladı. Son nota da kaybolurken flütünü indirdi. "İşte gittikleri yer burası."

"Çevirme işlemini tersine döndürüyorum," dedi Data ve dil bilgisayarının çıktısını kontrol etti. "Nihai hedeflerinin koordinatları hesaplandı."

"O koordinatlara doğrudan bir rota çizin," diye emir verdi Picard. "Warp sekiz!"

Ruthe memnun bir gülümsemeyle tekrar yere oturdu. Flütünü kucağında tutuyordu ancak parmakları, flütün üzerinde hala çalarmış gibi gezinmeye devam ediyordu.

Wesley Crusher ahırın açık avlusunun sert yüzeyine çakıldı ancak tam Tasha’nın kendisine öğrettiği gibi bir kolunu yana açarak düşüşün şokunu azalttı. Sonra diğer kolunu da kaldırarak kendisini göğsüne gelen darbelerden korudu. Dnnys hantal bir dövüşçüydü, kolaylıkla durdurulabiliyordu ve eğer isteseydi Wesley onu rahatlıkla üstünden atabilirdi ancak teğmen kendisini korumaya yoğunlaştı.

"Söyle!" diye bağırdı Dnnys. Yumruklarının hiçbirinin hedefine ulaşmadığını farketme-yecek kadar öfkeden gözü kararmıştı. "Kaptan neden Emily ile ilgili sorular sordu?"

Wesley bir yumruğu daha bloke etti. "Vurmayı kes de anlatayım."

Dnnys saldırmayı bıraktı. "Özür dilerim," dedi kekeleyerek. Öfkesi biraz yatışmıştı. "O benim yeğenim. Bunun benim için ne demek olduğunu biliyorsun. Ya da herhangi bir Çiftçi dayı için."

"Ben de bu yüzden bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Wesley doğrularak. Elbisesine yapışmış olan pislik ve saman parçalarını silkeleyerek biraz zaman kazanmaya çalıştı. Yanıtını, ettiği güvenlik yemininin sınırlarının dışına çıkmayacak şekilde hazırlamaya çalışıyordu. "Emi-ly’nin hala yaşıyor olması olasılığı var. Gezegenden alınmış olabilir."

"Yani onu saldırganlar mı aldı demek istiyorsun?" diye sordu Dnnys. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Evet," dedi Wesley bir güvenlik ihlaline tehlikeli derecede yaklaşarak. "Ona iyi bakılıyor. Ama geri almak biraz zor olabilir." Dikkatlice yüzündeki soyulmuş bölgeye dokundu ve sıyrığın annesi dönmeden önce iyileşip iyileşmeyeceğini merak etti. Annesinin savaş köprüsünde olması düşüncesi sıyrıklarından daha acı vericiydi. Wesley gemide beraber oldukları sürece tehlikelere pek aldırmazdı ancak annesinin geri gelmesini beklemek endişelenmesine neden olmuştu. Acaba Jack Crusher, Stargazer'dayken annesi de böyle mi hissediyordu.

Dnnys arkadaşını omuzlarından tutarak sarstı. "Ne zaman öğrenebiliriz?"

"Sana söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum," dedi Wesley. Dnnys'in elinden kurtularak ayağa kalktı. "Haydi gel, senin çiftlik işlerini güneş batmadan bitirmem gerek." Babasının son yolculuğunun sonucundan başka bir şey düşünmek istiyordu.

Atılgan, Ruthe'un Choraii gemisinin geleceğini söylediği koordinatlara ulaşmıştı. Uzay her zamankinden farklı görünmüyordu Şu anda farksız diye düşündü Andrew Deelor. Eğer Choraiiler her zamanki alışkanlıklarına uyarlarsa bu durum hiç bir uyarı olmaksızın değişecekti.

"Burası," diye duyurdu Geordi. "Koordinatları iki kez kontrol ettim.

"Tarayıcılar en ufak bir organik madde izine bile rastlamadılar," diye bildirdi Data. "Ya koordinatlar yanlış ya da Choraiiler henüz gelmediler."

"Doğru yerdeyiz ve gelecekler," dedi Ruthe yerinden kalkmadan. "Bu uzun bir şarkıdır."

"O kadar da uzun değilmiş," dedi Yüzbaşı Yar heyecanla. "Zayıf bir radyo yayını alıyorum. Alıcılar maksimumda." Tasha'nın hoper-lörlere verdiği ses savaş köprüsünde yankılanmaya başladı.

Köprü mürettebatı hareketlerinin ortasında kalakaldılar. Duydukları şeyle kendilerinden geçmiş gibiydiler. Bu seferki müzik Si Bemol'ün şarkıcılarınınkinden çok daha derindi. Bir katedral orgunun geniş rezonansına ve karmaşık bir armoni içerisinde inip çıkan bir çok farklı sese sahipti. Deelor, Ruthe'un tepkisini bekledi ancak kadın onun görebildiği herhangi bir tepki göstermedi. Ya sesin onun için bir özel yanı yoktu ya da neyle karşılaşacağını önceden biliyordu.

"Tek bir nota değil," dedi Picard dalgalanan müziği şaşkınlıkla dinleyerek. "Daha çok bir akora benziyor."

"Tam olarak söylemek gerekirse, Re Majör," dedi Deelor. Kaptanın koltuğuna yaklaştı. "Başımız dertte."

Sakin uyarı Picard'ın dikkatini Choraii şarkısından uzaklaştırdı. "Açıklayın."

"Melodinin derinliği bir geminin yaşının belirtisidir. Ayrıca seslerin sayısını dinleyin," diye anlattı Deelor. "Sadece beş değişik ton var ancak tonların çoğu çift sesli hatta üçlü. En azından on bir şarkıcı var diyebiliriz bu da geminin çok yaşlı dolayısıyla da çok güçlü olması demektir. Rahatlıkla Atılgan'a rakip olabilir."

Ruthe'un Choraii şarkısına kendiliğinden yanıt vermesi Deelor'u şaşırtmıştı. Kadın köprünün arka kısmındaydı ve sanki bir sahnede duruyormuş gibi çalıyordu. Flütünden uçuşan notalar, Choraii Re Majör'ünün bir kaç perde üstünde, onların melodisine, karmaşık bir karşı melodi örüyordu.

"Kaptan, yanıtı yayımlayayım mı?" diye sordu Yar, Choraii yayınının giderek artan sesini kısarak.

Picard tereddüt etti. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Büyükelçi?"

"Ne?" Deelor birden daldığını ve Ruthe'un şarkısını dinlerken yüzünü buruşturmuş olduğunu farketti. "Hayır. Herşey yolunda."

Kaptan, Yüzbaşı Yar'a eliyle tamam işareti verdi. Ruthe çalmaya devam ediyordu ve birbirine karışan seslerin ritmi artıyordu.

"Onu duydular." Deelor’un kendi kalbi de müziğin ritmine uymak istermiş gibi daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Ve işte geliyorlar," diye duyurdu Geordi dümenden. Enerjiye duyarlı vizörü ana ekranda yaklaşmakta olan geminin ilk parıltılarını algılamasını sağlamıştı. Geordi’nin uyarısı diğerlerinin dikkatini çekene kadar Choraii gemisinin görüntüsünün boyutları üç kat büyümüştü. Deelor manzara karşısında nefesini tuttu. Uzayda karşılaştırabileceği hiç bir referans noktası olmamasına rağmen geminin ne kadar büyük olduğunu hissedebiliyordu. Si Bemol yaklaşık iki düzine kadar kabarcıktan oluşuyordu. Oysa Re Majör yüzden fazla kabarcığın birleşmesinden meydana gelmiş karmakarışık bir yığındı. Uzun bir büyük kabarcık serisi merkezi kütleyi oluşturuyor, daha küçük kabarcıklar aralardaki boşlukları dolduruyor ve dış kenarlarda oraya buraya tutunmuş olarak duruyorlardı. Deelor daha önce hiç bu kadar karmaşık ve büyük bir gemiyle karşılaşmamıştı.

"Görüntüyü ufaltın," diye emir verdi Picard, Re Majör ekranı doldurup kenarlardan taşmaya başladığında. Kaşlarını kaldırdı. "Demek New Oregon’u yok edenler bunlar."

Yaklaşmakta olan küme boşlukta döndü. Geminin üst kısmına duran mor renkli küreler Deelor’un dikkatini çekmişti. "Kaptan…"

"Evet, ben de gördüm,"dedi Picard kısaca. "Data, sondalarını fırlatmaya hazır ol. Kendimizi yeni bir enerji ağının içinde bulursak onlara ihtiyaç duyabiliriz."

"Nötrleştirme çabaları yararsız olur," dedi Data. Choraii gemisi bir defa daha çerçeveden çıkacak gibi olunca görüntüyü bir kez daha küçülttü. "Ağ ana gemiden güç alıyor ve Re Majör sonda tarafından emilemeyecek kadar büyük bir enerji ağı gönderebilir."

"Bu aynı zamanda ağlarının bizi daha hızlı ezeceği anlamına da geliyor."

"Kaptan, yine de küreleri fazerlerimizle tek tek patlatabiliriz," dedi Worf.

"Evet," diye katıldı Data. "Fakat hesaplamalarıma göre böyle bir senaryonun iki geminin de yok olmasıyla sonuçlanması olasılığı yüzde seksen iki nokta üç."

"Bu kadar yeter," dedi Deelor sabırsızca. "Bu barışçıl bir karşılaşma olarak kalacak."

"Şimdiye kadar barış arayan sadece biz olduk," dedi Picard acı acı. "Choraiiler yağmalayıp yok ediyorlar ve bizde onların zorla aldıklarını geri almak için ödeme yapıyoruz."

Re Majör’ün uçuşu aniden durdu. Parlayan portakal rengi küreler içlerindeki sıvının güçlü akımlarıyla titrediler.

"Büyükelçi…"

"Deelor elini sallayarak kaptanı susturdu. "Dinleyin." Yolculuk şarkısı bitmişti ancak Ruthe duraksamaksızın yeni bir melodiye geçmişti. "Selamlamaları çalıyorlar."

Kaptan koltuğunda ağırlığını hafifçe yana kaydıran Picard, Deelor’a iyice yaklaşarak sessizce konuştu. "Müzikler kulağa dostça geliyor."

"Evet, öyle." Gerçekten de karşılaşmanın neşeli havasını kaptan bile hissedebiliyordu. "Ruthe iyi niyetimizi bildirir bildirmez…" Deelor sustu.

"Ne oldu?"

"Ruthe üçüncü bir melodiye başladı," diye açıkladı Deelor. Kadın ne yapması gerektiğini sormak için ona bakmamıştı ve kadının bir tür pazarlığa giriştiği açıkça belliydi. Deelor, Choraiilerle Ruthe arasındaki iletişimden bir anlam çıkartmaya çalıştı, ancak kullandıkları ölçüler tanıdık gelmiyordu ve pek bir şey anlayamadı.

Dr.Crusher yanlarına geldi. "Çocuk onlarda mı?"

"Evet, sanırım," dedi Deelor. Melodiyi takip edememişti ve sadece bölük pörçük parçalar anlayabilmişti.

"Peki onu nasıl geri alacağız?" Picard’ın sesi köprüde çınladı. Tüm müzik aniden durmuştu ve yerini sadece Re Majörden gelen sabit bir

bas ses almıştı.

Flütünün bir parçasını çıkartan Ruthe, kaptanı yanıtladı. "Kızın dönmesi için ayarlamalar çoktan yapıldı." Çevirmen hızla aletinin geri kalanını da söktü ve parçalarını pelerininin ceplerine attı. "Emily'yi New Oregon'u gümüş için yağmaladıklarında bulmuşlar. Bir armağan olmadığı için doğru fiyat karşılığında gitmesine izin veriyorlar."

Deelor'un avuçiçleri terlemişti. Üniformasına silerek kuruladı. "Nedir bu fiyat?"

"Bir buçuk kilo altın, birkaç kilo çinko ve platin. Metal hazır olduğunda ışınlanacağım."

Deelor yanıt veremeyecek kadar sarsılmıştı. Ruthe'a defalarca yaşamı pahasına güvenmişti, şimdi de öyle yapacaktı. Ancak yine de onu, söylediklerinin tümünün doğru olmadığını hissedecek kadar iyi tanıyordu. Acaba kadın onlardan ne gizliyordu?

Picard koltuğundan kalkarak Ruthe'un yanına gitti. "Bu anlaşma bana biraz garip göründü. Çok kolay kabul ettiler."

"Choraiilerle savaşmayı mı tercih edersiniz?" diye sordu Ruthe tek kaşını kaldırarak. "Kazanacağınızdan o kadar emin değilim."

Kaptan tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Yüzbaşı Yar, Dr.Crusher, lütfen Ruthe'a ışınlama odasına kadar eşlik edin." Picard geri çekildi ve çevirmen yanından geçip gitti.

Deelor asansörün kapıları kapanana kadar kadının arkasından baktı. "Ruthe'un kararına güveniyorum." Sonra kadını savunmak için çok hevesli davranarak kendi rahatsızlığını kaptana belli edip etmediğini merak etti. "O ne yaptığını biliyor."

Picard tekrar yerine geçti. Ayakları yere sağlam basıyordu ve elleriyle koltuğun kollarını tutuyordu. "Siz ona güveniyor olabilirsiniz. Ama ben Choraiilere güvenmiyorum."

Tasha Yar, Ruthe'un Choraii gemisine ışınlanması sırasında geminin kalkanlarının indirildiği bir kaç kritik saniye boyunca kendini çok huzursuz hissetti. Hatta kalkanların yeniden devreye girmesi bile

onu tam anlamıyla rahatlatmamıştı. Devasa gemi Atılgan'a bu kadar yakındayken gevşeyemiyordu.

"İşin bu kısmından nefret ediyorum," diye itiraf etti Yar konsola yaslanarak. "Geçen sefer Ruthe'un sinyali için neredeyse üç saat beklemiştik."

Crusher derin derin iç geçirdi. "Si Bemol'deki değişim saatler sürmüştü, Re Majörde ne kadar kalacak acaba?"

"Günler, belki de aylar…" Tiz bir ses güvenlik şefini yine kontrollerin başına döndürdü. "Işınlama sinyali," dedi Yar bir kaç dakika önce Ruthe'u gemiden gönderen işlemi hızla tersine uygulayarak.

"Çok erken! Bir şeyler yolunda gitmemiş olmalı." Beyaz ışık tekrar odayı doldururken Dr.Crusher ışınlama platformuna doğru hareket etti. Göz kamaştırıcı ışık kaybolduğunda doktor platformun üzerinde duran küçük bir kız gördü. Kız tek başınaydı. Ruthe'nin telsizi bir zincirle çocuğun boynuna asılmıştı.

"Onu oradan çek," diye bağırdı Yar. "Yeni bir ışınlamayla Ruthe'u kurtarmaya çalışacağım." Kontrolleri ayarlamakla geçirdiği her saniye geminin aldığı riski arttırıyordu.

Crusher, New Oregon'un yıkımından en azından bir yaşamı kurtarabilmiş olmanın sevinciyle çocuğu sert bir kucaklamayla platformdan aldı. Islak kahverengi buklelerin arkasından bakan yüz Dnnys'e oldukça benziyordu. "Emily!"

"Çok eğleniyordum," diye yanıtladı kız mutlu mutlu. Emily hava solumaya geçmekte zorlanmamıştı. "Tekrar oynamaya gidebilir miyim?"

"Hayır, tatlım. Eve gidiyorsun," dedi Crusher. Hamlin Çocukları da ebeveynlerinin ölümünü böyle etkilenmeden mi karşılamışlardı?

"O güzel bayan da geliyor mu?"

Ruthe. Doktor odanın diğer ucuna baktı. Yar'ın elleri ışınlayıcı kontrollerinin üzerindeydi ancak artık hareket etmiyorlardı. "Tasha, o nerede?"

Tasha’nın yüzü ifadesizdi. Gözleri aşağı çevrilmişti. "Kalkanlar açıldı."

"Tüm gemi bir yaşam biçimi olarak görünüyor." Worf’un sesi küçük köprüde gürledi." Tarayıcı verileri karmakarışık. İçerdeki kesin yerini tespit edemiyorum." Taktik konsolunun başka bir bölümünü kontrol etti. "Selamlamalarımıza hiç bir yanıt vermiyorlar."

"Orada ne olmuş olabilir?" Picard Choraiilerin iyi niyetlerinden baştan beri kuşku duymuştu ancak şüphelerinin değerlendirmesini etkilemesine izin vermemeliydi. Yabancıların niyetlerini hatalı değerlendirmesi iki gemiyi gereksiz bir savaşa sürükleyebilirdi. "Choraiilerin ödemelerini almadan çocuğu göndermeleri normal mi?"

"Olabilir, sanırım. Belki de aşırı bir küçük görme belirtisi olarak."

Başka bir fikir Picard’ın kaygısını artırdı. "Ya da belki çocuğu Choraiilerin bilgisi dışında göndermiştir."

"Hayır," dedi Deelor kesin bir şekilde. "O kadar aptal değildir."

"Orada olan biten hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, ancak onlar saldırmadıkça…"

"Kaptan," diye araya girdi Data. "Re Majör uzaklaşıyor."

"Dümen, tam hız peşlerinden!" diye emir verdi Picard. Hemen arkasından tüm gemiye duyurdu. "Herkes savaş istasyonlarına."

Atılgan, Choraii kürelerinin peşinden ileri fırladı. İki araç arasındaki uzaklık azalmaya başladı ancak bu oldukça yavaş gerçekleşiyordu.

"Büyükelçi, Ruthe’u geri vermeleri için güce başvuramayız," dedi Picard. "Onu ciddi tehlikeye atmadan bunu yapamayız."

Deelor başıyla onayladı. Yüzü solgun ancak kararlıydı. "Sadece dikkatlerini çekin ve bana biraz zaman kazandırın, Kaptan."

"Anlaşıldı." Picard derin bir nefes aldı ve bir sonraki emrini verdi. "Worf, Choraiiler menzile girer girmez, çekici ışınları kilitle."

Worf'un eli taktik konsolunun üzerinde yırtıcı bir kuş gibi dolaştı. "Temas."

Yarım düzine çekici ışın Re Majör'ün kürelerine kilitlenirken yıldız gemisi sallandı. Beyaz köprü ışıkları sönükleşti, kan kırmızı acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladı. Choraii gemisi titreyerek yavaşça durdu.

"İnsanlar bizi bırakın!" Derin, bozuk telaffuzlu sesler bir koro gibi hep bir ağızdan gürlediler.

"Geminizde hala bizim insanlarımızdan birini taşıyorsunuz," diye bağırdı Deelor. Ancak solo tenor sesi görece zayıftı. "Onu bize geri verin."

"Kayıp olanı mı kastediyorsunuz? Birkaç yıl önce onu vermek zorunda kalmıştık ama artık geri döndü."

"Lanet Ruthe," diye söylendi Deelor mırıldanarak.

Picard, Worf'a iletişimi kapatmasını işaret etti. Köprüye sessizlik çöktü. "Büyükelçi, 'kayıp olan' derken ne kastediyorlardı?"

"Bundan şüphelenmiştim. Yerel kümede bir gezegene inebilecek kadar büyük sadece birkaç gemi var. Ama Ruthe bana mutlaka söyler diye düşündüm…" Dikkati dağılmış gibi sustu.

"Size neyi söyler diye düşündünüz?" diye sordu Picard.

"Re Majör, Ruthe'un ev gemisi. Orada doğup büyütülmüş." Deelor artık iyice yorgun görünmeye başlamıştı. "Şarkılarını duyduğu anda anlamış olmalı. Ama bana söylemedi."

"Neden?"

"Çünkü o zaman oraya ışınlanmasına asla izin vermezdim." Deelor aceleyle Worf'a işaret etti ve Choraiilerle olan iletişimine devam etmek için sesini yükseltti. "İstediğiniz her metali veririz. Yeter ki Ruthe'un buraya geri dönmesine izin verin."

"Hayır, Vahşi. Burası onun evi. Çocuk karşılığında burada kalmayı kendisi istedi."

Kaptan koltuğundan kalkan Picard büyükelçinin yardımına koştu. "Onun kendisini feda etmesini kabul edemeyiz."

"Ama bu bir kendini feda etme değil ki, Kaptan." Ruthe’un sözleri ciğerlerini dolduran sıvıyla hafif bozulmuş olarak yankılandı. "Kendi özgür irademle buradayım."

"Hayır, sana inamıyorum!" diye bağırdı Deelor. "Çocuk için bir pazarlık yaptın ve bu da bedeli."

"Ufak bir bedel." Kahkahası suları dalgalandırdı.

"Kabul edilemez bir bedel," diye karşı çıktı Picard öfkeyle. "Choraiiler hiç düşünmeden, hiç tereddüt etmeden bir çok kişiye ölüm getirdiler. Seni nasıl onlarla yaşamak üzere terk edebiliriz."

"Belki ben bu ölümlere engel olabilirim. Onlara sizin şarkılarınızı çalacağım! Mozart’ın, Beethoven’ın şarkılarını, ve tüm diğerlerini. Choraiilere hayvanların bile müzik yapabildiklerini göstereceğim. Sizin değerinizi fark ettikleri zaman gereksinimlerini istemeyi öğrenecekler."

"Bu hareketin çok abartılı. Bunu yapmanın başka yolları—"

"Hala anlamıyorsunuz. Hep buraya dönmek istedim, gerçek evime. Bu gemiyi aramak için çocuklar dışında benim gibi olan pek çok kişiye ihanet ettim. Çünkü çocuklar genç ve unutabilirler. Ben unutmayacak kadar büyüktüm ama anılar için ölemeyecek kadar da gençtim."

"Doğru mu söylüyor," diye sordu Picard yanında donup kalmış olan adama. "Gerçekten de istediği bu olabilir mi?"

"Evet," diye fısıldadı Deelor. "Lanet olsun, evet."

Ruthe’un sesi bir kez daha duyuldu, öncekinden daha ısrarlıydı. "Bırakın gidelim, Vahşiler. Söyleyecek bir sürü şarkımız var."

"Yüzbaşı Worf," dedi Picard yavaşça. "Bırakın gitsinler."

Klingon çabucak Re Majör’ü çekici ışınların tutuşundan bırakarak kurtardı. Güç azalması nedeniyle kararmış olan köprü ışıkları tekrar parladı ve susmuş olan aletler tekrar tüm yoğunluğuyla çalışmaya başladı.

"Ayrılmıyorlar," diye bildirdi LaForge. Ellerini dümen kontrollerine yaklaştırmıştı.

Re Majör’le olan iletişim kanalından derin bir ses yayıldı. Choraii sesleri ağıtımsı bir şarkıya başlamıştı ve köprü müzikleriyle doldu. Solo bir soprano kasvetli melodiye eşlik ediyordu.

Picard şaşırmıştı. "Neler oluyor?"

Deelor yanıt vermedi. Onun yerine cevaplayan Data oldu. "İnanıyorum ki bu onların hoşçakal deme biçimleri."

XVIII

New Oregon’un toprağı uzun süren yağmurlar nedeniyle hala çamurluydu ancak üzerinde birikmiş olan su sonunda emilmeye başlamıştı. Çürümekte olan bitkilerin kokusu yeni yetişenlerin tatlı kokularını bastırıyordu. Sağda solda bir kaç parça yeşillik otların ve çalılıkların yeniden yeşereceğini müjdeliyordu. Artık öncekinden de hızlı büyüyeceklerdi çünkü önceki kuşağın çürümüş kalıntılarından besleneceklerdi. Yüzeyi mahvetmiş olan şiddetli rüzgarlar şimdi tatlı esintilere dönüşmüştü. Berrak mavi göklerde yaz ortası güneşi parlıyordu.

Yıldız gemisi teknisyenleri gezegenin iklim kontrollerini tekrar çalışır hale getirmek için uğraşırken, Çiftçiler de çelik küreklerini işe koymuşlardı. Ancak tohumların ekilmesi için değil. Yeni toprağın üzerinde bir düzine mezar bir yara izi gibi duruyordu.

Bu dünyadaki yedinci gününün sabahında, Patrisha, Krn’in mezarına bir dal yeşillik götürdü; çiçekler açtığında bir buket götürecekti. Bu oldukça eski bir gelenekti. Cemaatlerinin başlangıcına kadar dayanıyordu. Ve çocukluğunu annesinin mezarını ziyaret ederek geçirmiş olan kadın ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Kahverengi çamurun üzerinde çimenler bitmeye başladığında kendi acısı da azalacak, buraya artık acı dolu bir ihtiyaçtan değil sadece alışkanlıktan gelmeye başlayacaktı.

Patrisha, adım sesleri duyarak başını kaldırdı. Kuzeninin botları çamur içindeydi. Elleri alışkın olmadığı işten dolayı kızarmıştı ve sıyrıklarla doluydu, ancak Tomas son bir hafta içinde eski vakarının çoğunu geri kazanmıştı. O buraya aitti.

"Dnnys’i arıyordum ama yukarı çıktığını duydum." Tomas parmağını suçlar gibi dosdoğru gökyüzüne kaldırdı. "Işınlanarak!"

"Eğer birini suçlamak istiyorsan, ben hazırım. Ona gitmesi için ben izin verdim." Krn'in mezarı üzerindeki çalının yaprakları sıcaktan dolayı şimdiden solmaya başlamışlardı. "Arkadaşına hoşçakal demeye gitti."

"Çocuk o gemide çok uzun süre kaldı," dedi Tomas. Sesinde kinden çok kabullenme vardı. "Söylemedi deme, artık uzun süre bizim inançlarımıza bağlı kalmaz. Yakında cemaatten ayrılmayı düşlemeye başlayacak."

"Ondan kalmasını istemeyeceğim," diye yanıtladı Patrisha sakince. O kendi inancını yıllar önce yitirmişti ancak başka bir yerde başka bir yaşama başlayabilecek kadar gençken değil. Onun yeri burada New Oregon'da, Krn'in kızının yanındaydı. Çünkü gidecek başka bir yeri yoktu.

Wesley ile Dnnys arasındaki son görüşme bir kaç nedenden dolayı rahatsız ediciydi.

Dnnys daha önce hiç ışınlanmamıştı. Ve her ne kadar alet arızası yüzünden bir daha asla birleşemeyen bedenlerle ilgili Çiftçi hikayelerine her zaman gülmüşse de ışınlar onu sardığında paniğe kapılmıştı. Çocuk ışınlama platformunda maddeleştiğinde yüzü bembeyazdı ve bacakları titriyordu. Ve hem Wesley'nin hem de ışınlama operatörünün korkusunu farkettiklerinden emindi.

Wesley ise bir yıldız gemisinde yaşayacak kadar şanslı olduğu için anlamsız bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Bu avantajı paylaşmaya çalışmıştı ancak arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce Dynns'in kendi hayatı hakkındaki bilgisinin çocuğu mutsuz edip etmeyeceğini merak etti.

Sıkıntılı bir sessizlikten sonra Dnnys platformdan aşağı indi. Kollarında bir sürü kitap taşıyordu. "Bunlara artık ihtiyacım olmayacak," dedi boğuk bir sesle ve mühendislikle ilgili kitapları Wesley'e uzattı. Gözlerine dolan yaşları gizlemek için kaşlarını çattı. "Tüm hayatım boyunca hep dayısız büyüdüm. Emily'yi de aynı durumda bırakamam."

"Kalmaya karar vereceğini tahmin etmiştim," dedi Wesley, hediyelerinin geri verilmesinden pek fazla alınmayarak. Harekat konsolunun yanındaki bir masaya doğru gitti ve kitapları daha önceden hazırlamış olduğu yeni bir setle değiştirdi. "O yüzden de bunları getirdim."

Dnnys yeni kitapları kabul etti. "Nedir bunlar?" diye sordu, ancak gerçek bir ilgi duymadığı belliydi. Görünüşe göre Wesley'in verebileceği hiçbir şeyi okumanın fazla bir anlamı olmayacaktı; Çiftçi yaşantısı ona düş kurmak için fazla zaman bırakmayacaktı.

"Bir tarım istasyonunun teknik özellikleri." Wesley arkadaşının ani bir heyecanla elinde tuttuğu kitaplara baktığını görerek sevindi. "Kontrol merkezini yeniden kurmak için yeni bir ekip şimdiden yola çıkmış, ancak tarım mühendisleri az bulunuyor ve büyük olasılıkla istasyonda elemana ihtiyaç olacaktır."

"Ve işi bilen birisi…" diye başladı Dnnys gülümsemeye başlayarak.

"Çok iyi karşılanacaktır," diye tamamladı Wesley sırıtarak.

Daha fazla konuşacak zamanları kalmamıştı. "Yörüngeden ayrılmaya hazırlanıyoruz," dedi ışınlama operatörü. "Artık gitmen gerek."

Dnnys tekrar platforma çıktı. Kitaplarına sıkıca sarılmıştı. Işınlayıcının ıslığı yavaş yavaş artarken aklına son bir soru geldi. "Federasyonun gezegendeki çalışmaları ne kadar devam eder?"

"Bir yaşam boyu," dedi Wesley. Ve arkadaşı gitmişti.

Denizdeki gemiler limanları gelgitlere göre terkederlerdi ancak Atılgan, New Ore-gon'dan kaptanın seçtiği zamanda ayrılmakta özgürdü. Picard geminin iç aydınlatmasının batmakta olan güneşe uyacak şekilde azaltıldığı zamanı seçti.

"İleri," diye emir verdi ve komuta koltuğunun minderli arkasına yaslandı. Saatin geç olduğunu düşünen bazı kaptanlar bu görevi birinci subaylarına bırakabilirlerdi ancak Picard için hiç bir ayrılma rutin değildi ve gemisi ne zaman bir gezegenin yörüngesinden

çıkacak olsa köprüde hazır bulunurdu. Bir kaç dakika daha köprüde kalıp, her yeni başlangıçta saklı olan macera vaadinin tadını çıkartacaktı.

Kaptan hiçbir yorum yapmadan Danışman Troi ile Will Riker arasındaki tatlı atışmayı dinliyordu. Komuta merkezinin her iki yanından görünmez iğneler uçuşmaktaydı.

"Konferanslar eğlence amaçlı olaylar değillerdir," dedi Troi. "Önemli amaçlara hizmet ederler."

"Tabi, bir ışınlama kabinine kaç tane psikoloğun sığabileceğinin araştırılması gibi," diye yapıştırdı Riker.

Doğaçlama yanıtı köprünün arka kısmında konuşmaya kulak kabartan Tasha'nın kendini tutamayarak gülmesine neden oldu. "Deanna seni yolculuk için bavullarını toplarken gördüm. Aldığın elbiselerin bazıları…"

"Tasha, şşşt," dedi Troi sertçe.

Picard, birinci subayına bakarak gülümsedi ancak arkasının danışmana dönük kalmasına özen gösterdi. Ne yazık ki, kadın yine de Picard'ın da eğlendiğini hissedebiliyordu.

"Eğer izin verirseniz Kaptan," dedi Troi terbiyeli bir kibarlıkla, "yolculuk için yapmam gereken bir kaç hazırlık daha var."

Danışman gitmek için kalkınca Riker'ın gülümsemesi kaybolur gibi oldu. "Deanna, sadece şaka yapıyordum."

Kadın arkasını döndü. Ve Picard masum gülümsemesinin arkasında ne gibi bir hinlik gizli olduğunu merak etti.

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, bir mekiğe kaç tane birinci subayın sığabileceğini bizzat denemiştin." Herkesin dikkati Riker'a dönünce Troi köprüden dışarı süzüldü.

Picard dayanamayarak saldırıya katıldı. Yerinde kıpırdanan birinci subayına merak dolu bir bakış gönderdi.

"Acil durum tahliye prosedürleri için bir denemeydi," dedi Riker. Açıklaması boyunca yüzünü ifadesiz tutmayı başarmıştı ancak kulaklarının uçları kızarmıştı. "Ve yanıt on iki."

Data harekat konsolundan dönerek birinci subaya baktı. "Eğer tatbikatın amacı maksimum yolcu yoğunluğunu denemek idiyse en küçük mekik bile on iki kişiden daha fazlasını alabilir."

"Evet, ama o sırada Mardi Gras'a iniş izni olan sadece on iki birinci subay bulabilmiştik. Biz de boşlukları doldurmak için yerli halktan yardım almak zorunda kaldık."

"Sen Mardi Gras'ta bulundun mu?" Picard söz konusu gezegene kendi ziyaretini düşündü. "Data'nın hikayenin geri kalanını duyabilecek kadar büyük olduğuna emin misin?"

"Efendim?" Kaptan'ın yorumu androidin kafasını karıştırmış gibiydi. Geordi'nin kahkahası sadece bunu daha da arttırmaya yaradı.

Riker geniş geniş sırıttı. "Eh, insanlar arası ilişkiler konusunda meraklı olduğunu belirtmişti. Başka nasıl öğrenebilir?"

"Öyleyse devam et, Bir Numara," dedi Picard. "Ve bu bir emirdir."

Tıp personeli şefi olarak revir personelinden Crusher sorumluydu. Atılgan'da birinci sınıf tıp personelini bir araya toplamış olmaktan dolayı gurur duyuyordu. Yeni bir yıldız gemisine atanmak, genellikle, Yıldız Filosu doktorları ve hemşireleri tarafından peşinden koşulan bir ödül olarak görülmezdi. Bu yüzden bölümünden ayrılmak isteyenler yok denecek kadar azdı. Yine de şu anda Dr.Crusher'ın önünde duran genç doktor bir transfer istiyordu.

"Diğer çocukları nereden duydun?" diye sordu Crusher. Sesi hayal kırıklığından sertleşmişti. Lisa Iovino'nun ayrılması revir için bir kayıptı. "Neyse, önemi yok."

"Onların yanına gidebilir miyim?" diye ısrar etti Iovino nereye gönderilmeyi istediğini bile bilmeden. Tek önemli olan çocukların orada olmalarıydı.

"Evet," diye iç geçirdi Crusher. Kendisine itiraf etmek zorundaydı ki Hamlin Çocuklarının, Iovino'nun yeteneklerine yıldız gemisi mürettebatından daha çok gereksinimleri vardı. "Eminim uygun yere transferini ayarlayabilirim." Büyükelçi Deelor ona bu kadarını borçluydu. "Yıldız Üssü 10'daki yetkililer gideceğin yere ulaşmanı sağlarlar."

"Teşekkür ederim, Dr.Crusher," dedi Iovino. Yaşamının önceden planlanmış olan rotasının değişme hızından biraz şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. "Çocuklar üzerine profesyonel olarak çalışmayı hiç düşünmemiştim. Ama bu çocuklar—"

"Lisa!" Hastabakıcının çığlığının hemen ardından hayra alamet olmayan bir şangırtı koptu. "Lisa?"

"Uyuyor olmalıydı," dedi asistan kapıya doğru hızla ilerleyerek. "Onu yürümeye zor ikna ettim ama şimdi tırmanmaya başladı."

Crusher, Musa'nın haylazlıklarına gülerek revirden ayrıldı. Uzun zamandır ertelediği bir işi vardı. Sanal güvertenin girişinde onu artık küçük bir çocuk değil genç bir adam olan kendi oğlu karşıladı. Mor ve mavi tonların hakim olduğu bir gün batımı gözüne çarptı. Tepelerde bir yürüyüş için hala yeteri kadar ışık vardı.

"Hayvanlar buradayken daha da güzeldi," dedi Wesley, o ve annesi ilk çitlere yaklaşırlarken. Çiftlik garip bir şekilde sessiz görünüyordu. Sanki bir büyücü tüm bölgenin üzerine bir uyku büyüsü atmış gibi.

Beverly tatlı tatlı kokan havadan derin bir nefes aldı. Jack'le olan yaşamının ve Yıldız Filosu kariyerinin unutturmuş olduğu eski anıları tazelendi. "Hmm, neye benzediğini tahmin edebiliyorum. Ne de olsa ben de bir tarım kolonisinde doğmuştum."

Oğlu tahta kapıyı açtı ve içeri geçtiler. Kaçacak hiç kuzu kalmamış olmasına rağmen kapıyı dikkatle kapattı. Boş avluda duran Wesley, domuz kümeslerini ve tavşanların içinde durdukları kulübeleri annesine gösterdi. Sustuğu zaman bir pompadan sızan suyun damlaması duyuluyordu. Bilinçsizce, atlara su çekmekten elinde çıkmış olan nasırı yolan Wesley, burada yaptığı işlere bir anlam

vermeye çalıştı. "Hala neden böyle yaşamayı seçtiklerini anlamıyorum. Teknolojinin tek anlamı insanlara başka şeyler yapabilecekleri zamanı kazandırmak için onları ağır işlerden kurtarmaktır."

"Evet, sanırım öyle," dedi Crusher. "Ama Çiftçilerin karmaşık makineleri kullanmak istememelerini anlayabiliyorum. Benim dünyamın insanları makinelere bu kadar bağımlı olmasalardı bu kadar acı çekmezlerdi. Arvedda III'ün mahvolması Crusher'ın doğumundan önce olmuştu ama büyükannesi o zor yılların anılarını ona uzun uzun anlatmıştı. "Temel makineler bozulduğunda tamamen çaresiz kalmışlar. Hayatta kalanlar, eski yöntemleri kendi başlarına, onlara öğretecek kimse olmadan yeniden keşfetmek zorunda kalmış."

"Bunu düşünmemiştim," dedi Wesley.

Picard gözlem salonunun eşiğini geçti, sonra pencerelerin yanında duran bir silüeti fark ederek durdu. "Geç saatte ayaktasınız Dr.Crusher. T'Sala'nın bebeği yine mi rahatsızlanmış."

"Hayır, sadece düşünceliyim," diye yanıtladı kadın. Ancak Picard yanına doğru yürüdüğünde gülümsedi. "Dikkat et, ruh halim bulaşıcı olabilir."

"Şansımı deneyeceğim."

"Ruthe'u düşünüyordum," dedi Crusher. "Son on beş yılını insanlarla birlikte yaşadı. Jean-Luc, ya Choraiilerle yaşayamayacak kadar değişmişse?"

Picard sorunun ağırlığı karşısında boynundaki ve omzundaki kasların gerildiğini hissetti. "O zaman gidecek başka bir yeri kalmamış olacak." Bu bilginin acılığı bir an onu ezdi sonra başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Her iki dünyada da yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak."

Doktor meseleyi kaptanın düşündüğünden de ileri götürdü. "Bizim de Atılgan'da yaptığımız bu değil mi? Evlerimizi bıraktık ve tıpkı Choraiiler gibi gezgin olmayı seçtik."

"Biz biraz daha az kan dökücüyüz," dedi Picard sertçe. "Ancak benzerliği kabul ediyorum. Bu benzetme Picard'ın Ruthe'u geride bırakmakla ilgili son şüphelerinin de dağılmasını sağlamıştı. "artık bu konuda tasalanmaktan vaz geçmeye ne dersin, Beverly?"

"Hiç fena bir fikir değil."

"Güzel," dedi Picard. "Bu durumda birinci subayımızın maceralarından birini dinlemek hoşuna gidebilir." Ertesi güne kadar yıldız gemisinde hikayeyi duymayan kimse kalmayacaktı ve kaptan en azından Dr.Crusher'a ilk anlatan olma fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Andrew Deelor uyuyamamıştı. Ancak örtüyü üzerinden atıp yataktan kalkmak için sabahın olmasını bekledi. Aç değildi. Ama odada daha fazla kalmaktansa yiyecek birşeyler bulmaya gitmeyi tercih etti. Uyurken üzerine örttüğü eski püskü pelerini toplayıp kamaranın kapısına yöneldi.

Yolcu süitini boydan boya geçerken Deelor, Ruthe'un hiç bir iz bırakmamış olduğunu farketti. Tüm sahip oldukları flütü ve peleriniydi ve her ikisini de ışınlama odasında bırakmıştı. Deelor flütü Emily'e vermişti. Choraii gemilerinden alınan çocuklar olağanüstü müzisyenler oluyorlardı. Belki kızın onlarla geçirdiği kısa süre de etkili olurdu. Ruthe'dan geriye kalan tek şey eski giysiydi. Liflerinden hala hafif bir tarçın kokusu duyulabiliyordu.

Deelor gri giysiyi çöp boşluğuna attı ve kamaradan elleri boş çıktı. Hafif yolculuk ederdi ve pelerinin ağırlığı taşıyabileceğinden fazlaydı.